

Ζίσταρος

Το ανεφελολούλουδο και το αστέρι

Απελευθερωμένες Ποές Διηγημάτων

*Αφιερωμένο σε μια πόλη, μια Άνοιξη
και ένα βλέμμα.*

Θεσσαλονίκη, 2007.

Πρελούδιο

*Κάπου υπάρχει ένας τόπος φτιαγμένος
από σκιές και θλίψη
από στιγμές και ιδέες
από εφιάλτες και σκόνη
από μύθους και ελπίδες
από έρωτα και δάκρυα
από τα απομεινάρια
των ονείρων μας*

Απόσπασμα από ποίημα του Ακροβάτη.

Κάπου, κάπως, κάποτε, υπήρχε ένας ήρωας. Έτσι ξεκινάει κάθε ιστορία, από την γέννηση του χρόνου, και ακόμα πιο πρωτότερα. Και έκανε πράγματα σπουδαία και αξιομνημόνευτα... Και πολύ-πολύ αργότερα, εμφανίζεται κάποιος να διηγηθεί τα ηρωικά του κατορθώματα, γύρω από τον κύκλο μιας φωτιάς, από τις χορδές μιας άρπας ή στις σελίδες ενός βιβλίου (ω, ναι, ακριβώς όπως αυτό που κρατάς στα χέρια σου).

Αυτή την ιστορία λοιπόν, θα σας την διηγηθώ εγώ, ο Ακροβάτης, το πιο ζωντανό μέλος της οικογένειας των Ονειραρχόντων. Και ο ήρωας μου, είναι ένας βάρδος. Όχι οποιοσδήποτε βάρδος. Ο κάθε βάρδος μπορεί να περηφανευτεί ότι έχει ζήσει μια ζωή γεμάτη ταξίδια, ποίηση και περιπέτειες...

Υπήρξε όμως ένας βάρδος ξεχωριστός. Όσοι έχετε ταξιδέψει έστω και για λίγο στην ονειροχώρα, κάπου θα τον έχετε συναντήσει, να χαϊδεύει τις χορδές του λαούτου του, να μαγεύει τον κόσμο με την απαλή, μεθυστική φωνή του... Θα τον θυμάστε σίγουρα...ένας ψηλός, λεπτοκαμωμένος νεαρός, με μακριά μαύρα μαλλιά, πράσινα μάτια και γαλήνιο χαμόγελο...

Τον θυμάστε, έτσι?

Το βλέπω στο πρόσωπο σας... Τα μάτια σας ταξιδεύουν μακριά, αναζητώντας τον δρόμο για εκεί πίσω-για την γη των ονείρων.

Για τον τόπο που βαδίζει ο Σείριος, τραγουδώντας αιώνια μέσα στις ψυχές των ταξιδευτών.

Ευχαριστώ την Αρχόντισσα, την πηγή των κουτσομπολιών στην ονειροχώρα, που υπέκυψε στα τεχνάσματα και στα αμέτρητα παρακάλια μου και έτσι κατάφερε να ομορφύνω την ιστορία μου με τις πιο πικάντικες λεπτομέρειες...

Πράξις Πρώτη

*Ο Άρχοντας χάθηκε.
Και δεν ξέρω τι από τα δύο
είναι χειρότερο:
η θλίψη
ή η λήθη...*

Από διάλογο της Αρχόντισσας με τον Κρεμασμένο

Όποιος ταξιδέψει στις Γαλήνιες χώρες που βρέχει η θάλασσα της Λησμονιάς, εκεί όπου το ηλιοβασίλεμα διαρκεί αιώνια και το άρωμα των λουλουδιών αποκοιμίζει τους ανθρώπους, θα βρεθεί και σε μια μικρή πόλη, στο βάθος μιας καταπράσινης κοιλάδας.

Οι κάτοικοι την ονομάζουν Τρύπα του Κουναβιού-ένας τοπικός θρύλος, λέει πως τα κουνάβια της περιοχής έσωσαν κάποτε τους προγόνους τους από μια συμμορία ουρλιαχτάρηδων. Οι κραυγές και τα ουρλιαχτά των δαιμονικών αυτών, τρόμαζαν και τρέλαιναν τους χωρικούς, που κρύφτηκαν όλοι τους σε ένα βαθύ πηγάδι. Αλλά όταν ξύπνησαν τα μωρά κουνάβια, οι γονείς τους (που όπως όλοι οι γονείς, είχαν κάνει πολύ κόπο για να τα κοιμίσουν) βγήκαν απ' τις φωλιές εξαγριωμένοι, και κυνήγησαν τους ουρλιαχτάρηδες ως τη θάλασσα. Τώρα, στην κοιλάδα κατοικούν πολλά κουνάβια, και ακόμα περισσότεροι άνθρωποι-οι οποίοι προσέχουν να κάνουν όση λιγότερη φασαρία μπορούν.

Λέγεται πως ο Σείριος έφτασε στους τόπους αυτούς από λάθος. Ερχόταν από μακριά, και κατευθυνόταν στον Πύργο της Έκτης ώρας, αναζητώντας τα ίχνη ενός παλιού του φίλου. Τα λουλούδια της κοιλάδας όμως, μέθυσαν τις αισθήσεις του και οδήγησαν τα βήματα του στην Τρύπα του Κουναβιού. Όταν το κατάλαβε, ήταν πολύ κουρασμένος για να συνεχίσει την πορεία του και αποφάσισε να ξαποστάσει στην πόλη.

Η Τρύπα του Κουναβιού ήταν κάποτε μια μικρή, άλλα φιλόξενη πόλη. Δεν είχε πανδοχείο, άλλα οι κάτοικοι προσέφεραν πρόθυμα κατάλυμα στους ταξιδιώτες. Την εποχή εκείνη όμως, συνέβαιναν περίεργα πράγματα στην κοιλάδα... και ο Σείριος, θα βρισκόταν για μια ακόμη φορά μπλεγμένος, σε μια περιπέτεια που θα σημάδευε τη ζωή του!

Εξαντλημένος από το μακρύ ταξίδι του, μπήκε στην πόλη και κοίταξε γύρω του.

Η πόλη ήταν όμορφη-όχι με την μεγαλοπρέπεια των πόλεων της Αυτοκρατορίας, ούτε με τον αδιόρατο μαγικό τρόπο των ζωτικοπόλεων... Ήταν όμως καλοφτιαγμένη και ευχάριστη στο μάτι. Οι δρόμοι ήταν πλακόστρωτοι και φαρδιοί, τόσο ώστε τρεις άμαξες να προχωράνε με άνεση ή μια δίπλα στην άλλη. Τα σπίτια ήταν από ξύλο και πέτρα, και οι στέγες τους κεραμιδένιες, με μικρές καμινάδες. Μερικά σπίτια είχαν βεράντες, ανθοστόλιστους κήπους ή μπαλκόνια γεμάτα γλάστρες. Τα περισσότερα ήταν καλυμμένα με κισσούς και κληματαριές. Ξύλινοι, χαμηλοί φράχτες, πηγάδια, πέτρινα αγάλματα και φαναροστάτες συμπλήρωναν την εικόνα.

Οι δρόμοι ήταν έρημοι, άλλα τα παράθυρα των σπιτιών ήταν φωτισμένα. Πλησίασε ένα σπίτι και χτύπησε την πόρτα με το ραβδί του. Κανείς δεν του άνοιξε, άλλα άκουγε από μέσα ομιλίες. Χτύπησε ξανά λοιπόν, νομίζοντας ότι απλά δεν τον είχαν ακούσει. Στο τρίτο χτύπημα, η πόρτα τελικά άνοιξε και εμφανίστηκε ένας θυμωμένος νεαρός. Φορούσε γκριζο πουκάμισο, γκριζο παντελόνι και γκριζες μπότες, και είχε τα μαλλιά του ξυρισμένα απ' την μια πλευρά και μακριά απ' την άλλη.

«Καλησπέρα», έκανε ο Σείριος. «Έρχομαι από πολύ μακριά...»

«Κανείς δεν επιτρέπεται να κυκλοφορεί στους δρόμους για τις επόμενες τρεις ώρες», τον διέκοψε ο νεαρός. «Είναι το θέλημα του Μενούλ». Και λέγοντας αυτά, έπλεξε με τα δάχτυλα του ένα τελετουργικό σημάδι.

«Ναι, φυσικά», είπε βιαστικά ο Σείριος. «Και γι' αυτό ακριβώς θα ήθελα να ρωτήσω αν θα μπορούσατε να με φιλοξενήσετε για τις επόμενες τρεις ώρες, ώστε να συνεχίσω το ταξίδι μου κάτω από τις ευλογίες του Μενούλ».

«Κανείς δεν μπορεί να φιλοξενήσει κάποιον που δεν είναι πιστός του Μενούλ στη στέγη του», έκανε ο νέος με αυστηρότητα. «Αυτό είναι το θέλημα του».

«Και τι σε κάνει να πιστεύεις ότι δεν είμαι πιστός του Μενούλ?», αναστέναξε ο Σείριος.

Ο νέος γέλασε ειρωνικά.

«Οι πραγματικοί πιστοί του Μενούλ, ντύνονται σύμφωνα με το θέλημα του. Το γκρι είναι το χρώμα των δακρύων του Μενούλ, των δακρύων που έχυσε όταν τον αλυσόδεσαν στο δωμάτιο του πόνου. Γκρι θα πρέπει να είναι και το ντύσιμο σου».

Κοίταξε τον Σείριο από πάνω ως κάτω με αποστροφή. Ο βάρδος φορούσε κόκκινο υφασμάτινο μανδύα, μαύρο δερμάτινο παντελόνι και καστανοπόρφυρο καρό πουκάμισο. Και ένα μεγάλο, κατάμαυρο πλατύγυρο καπέλο με φτερά παγωνιού!

«Όσο για τα μαλλιά σου...», συνέχισε ο νέος...

Αλλά ο Σείριος είχε απομακρυνθεί απογοητευμένος.

«Ελπίζω να έπεσα στον φανατικό της περιοχής», σκέφτηκε από μέσα του ενώ χτυπούσε την επόμενη πόρτα.

Αυτή την φορά του άνοιξαν αμέσως. Ήταν μια γριά γυναίκα, ντυμένη και κουρεμένη ακριβώς με τον ίδιο τρόπο.

«Δεν επιτρέπεται να κυκλοφορείς έξω τέτοια ώρα», του είπε αμέσως. Άλλα η φωνή της ήταν κουρασμένη, όχι αυστηρή σαν του νέου. Ο Σείριος την κοίταξε παρακλητικά.

«Δεν μπορώ να σε φιλοξενήσω, καλό μου», έκανε η γριά. «Αν το μάθει η κόρη μου, θα με στείλει στους Ιερείς, και όλο και κάποια φριχτή κατάρα θα στείλουν στο σπίτι μου. Άλλα σε βλέπω έτσι και σε λυπάμαι...»

Έσκυψε και, αφού πρώτα κοίταξε προσεκτικά τα γύρω παράθυρα, ψιθύρισε στο αυτί του Σείριου.

«Υπάρχει μια στέγη που δεν έχουν αγγίξει ακόμα ο Μενούλ και οι Ιερείς του, και τηρεί τους αρχαίους κανόνες της φιλοξενίας». Σήκωσε το ρυτιδιασμένο της χέρι και του έδειξε ένα μικρό κτίσμα, που ξεχώριζε στην κορυφή ενός λοφίσκου. «Η Αραχνοϋφαντη, που ζει και φροντίζει τον Ναό του λόφου. Αυτή θα σε φροντίσει... Το μονοπάτι για εκεί, ξεκινάει πίσω από τον παλιό μύλο... αλλά πρόσεχε! Μονάχα οι Ιερείς βαδίζουν τέτοιες ώρες στους δρόμους!»

Ο Σείριος την ευχαρίστησε ευγενικά. Όταν η πόρτα έκλεισε, ψιθύρισε ένα μικρό ξόρκι πίσω του.

«Καμία κατάρα δεν θα μπορέσει να αγγίξει εσένα ή το σπιτικό σου, όσο η ψυχή σου είναι αγνή», είπε, και αφού ολοκλήρωσε το ξόρκι, ξεκίνησε να αναζητήσει το μονοπάτι.

* * *

Ο παλιός, πέτρινος
μύλος, στεκόταν ανάμεσα
στους αμπελώνες και
τους αγρούς, χτισμένος
δίπλα σε ένα μικρό ρυάκι.
Φαινόταν
εγκαταλελειμμένος εδώ
και χρόνια. Τα φτερά του
κρεμόταν σκισμένα, ενώ
μια πλευρά του τοίχου
είχε πέσει, και πολλά ζώα
της κοιλάδας είχαν χτίσει
φωλιές στο εσωτερικό
του. Ένα αχυρένιο

σκιάχτρο με μπαλωμένα ρούχα και ημίψηλο καπέλο στεκόταν πλάι στον μύλο. Ένα μεγάλο μαύρο κοράκι, καθόταν στον ώμο του.

Ο Σείριος κοντοστάθηκε.

«Δεν επιτρέπεται να μπεις στον μύλο», έκανε το σκιάχτρο.

«Ορίστε?»

«Μην του δίνεις σημασία», έκραξε το κοράκι.

«Λέω: δεν επιτρέπεται να μπεις στον μύλο», επανέλαβε κατηγορηματικά το σκιάχτρο.

Ο Σείριος τους κοίταξε με απορία.

«Ο γέρο-μυλωνάς έφυγε, χρόνια πριν, το ίδιο και ο γιος του, και όλη του η φαμίλια...» εξήγησε το σκιάχτρο. «Με άφησαν υπεύθυνο. Φυλάω άγρυπνα τον μύλο. Κανείς δεν μπορεί να μπει, δίχως την άδεια μου!»

«Ο μυλωνάς πέθανε ανόητο σκιάχτρο, πόσες φορές θα στο εξηγήσω?», έκανε το κοράκι χτυπώντας με το ράμφος το καπέλο του σκιάχτρου. «και ο μύλος σου είναι ένας σωρός από ερείπια!»

«Δεν θέλω να μπω στον μύλο», τους διέκοψε ο βάρδος. «Ονομάζομαι Σείριος, και έρχομαι από πολύ, πολύ μακριά. Αναζητώ τον ναό στην κορυφή του λόφου, για να ξαποστάσω για λίγες ώρες, και μετά να συνεχίσω το ταξίδι μου».

«Τότε είσαι στον σωστό δρόμο, ταξιδιώτη», είπε το σκιάχτρο. «Ονομάζομαι Κιούμχαλ, και είμαι ο φύλακας του μύλου, και αυτός είναι ο σύντροφος μου ο Πουκ. Αυτό που αναζητάς, το μονοπάτι που θα σε οδηγήσει στον Ναό είναι ακριβώς πίσω από εκείνες τις θημωνιές», και έδειξε με το ξύλινο χέρι του ένα σωρό από άχυρα.

«Άχ αχ αχ, χα, έχουμε παρέα», έκανε το κοράκι και πέταξε στον ώμο του Σείριου.

Ο βάρδος άκουσε όντως κάποιους να πλησιάζουν. Στάθηκε δίπλα στο σκιάχτρο, και έσφιξε το ραβδί του.

Πίσω από έναν φράχτη, εμφανίστηκαν δύο μεγάλοσωμοι άντρες. Το κεφάλι τους ήταν ξυρισμένο, το πρόσωπο τους ανέκφραστο, και φορούσαν γκριζα, υφασμάτινα χιτώνια.

«Οι τρελό-ιερείς», είπε ο Πουκ σιγανά.

Προχώρησαν και στάθηκαν μπροστά στον Σείριο.

«Επισκέπτης», έκανε ο ένας. Η φωνή του ήταν άχρωμη και ψυχρή, σαν πάγος.

«Καταπάτησες τον όγδοο κανόνα. Δεν επιτρέπεται να κυκλοφορείς τέτοιες ώρες έξω», συνέχισε ο δεύτερος. Η φωνή του ήταν βαθιά και υπόκωφη, σαν να έβγαινε από ένα απύθμενο πηγάδι.

«Καταπάτησες τον εικοστό έκτο κανόνα. Φοράς χρώμα στα ρούχα σου».

Μιλούσαν εναλλάξ, κοιτώντας μια τον Σείριο και μια το σκιάχτρο.

«Καταπάτησες τον δέκατο έβδομο κανόνα. Τα μαλλιά σου είναι μακριά και από τις δυο πλευρές του κεφαλιού σου».

«Καταπάτησες τον εικοστό τρίτο κανόνα. Μιλάς σε ζώο-τα ζώα δεν μιλάνε και δεν τους μιλάμε».

«Καταπάτησες και τον τριακοστό πρώτο κανόνα-ούτε τα σκιάχτρα μιλάνε. Ποτέ δεν μιλούσαν».

«Καταπάτησες συνολικά δεκαοχτώ κανόνες. Θα έρθεις αύριο, την ώρα που η καμπάνα θα σημάνει εννιά, για να δικαστείς για τις αμαρτίες σου, από τον ίδιο τον Μενούλ. Αυτό είναι το θέλημα του».

Και, κάνοντας το τελετουργικό σημάδι με τα δάχτυλα τους, γύρισαν και έφυγαν.

Ο Σείριος απέμεινε να τους κοιτάει σκεπτικός.

«Μπλα μπλα μπλα», έκανε το κοράκι. «Έχεις σοβαρό πρόβλημα, νεαρέ.

Καταπάτησες πολλούς απ' τους θεότρελους κανόνες τους».

«Δεν καταλαβαίνω...», έκανε ο Σείριος. «Ποιός με εμποδίζει να σηκωθώ να φύγω? Αύριο, όταν η καμπάνα σημάνει εννιά, θα είμαι στην άλλη άκρη της κοιλάδας...»

«Τότε θα σου ρίξουν μια ξεγυρισμένη κατάρα», έκραξε ο Πουκ. «Είναι παράφρονες, άλλα οι κατάρες τους είναι πανίσχυρες! Το καλό που σου θέλω, μην προσπαθήσεις να ξεφύγεις!».

Ο Σείριος, παρακινούμενος περισσότερο από την φημισμένη του περιέργεια, παρά από φόβο, αποφάσισε να ακολουθήσει την συμβουλή του κορακιού.

«Ευχαριστώ», έκανε και προχώρησε προς το μονοπάτι.

«Τίποτα», είπε το κοράκι και πέταξε ψηλά. «Και αν χρειαστείς ποτέ βοήθεια, εμείς θα είμαστε εδώ...»

* * *

Το μονοπάτι ήταν πλατύ και φιδογύριζε ανάμεσα στα χαμηλά δέντρα και τους ανθισμένους θάμνους. Τριγύρω, λουλούδια κάθε λογής, πολύχρωμα μανιτάρια και χορτάρι, πυκνό και καταπράσινο, στόλιζαν το έδαφος. Ο ουρανός ήταν καταγάλανος και οι ακτίνες του ήλιου έλαμπαν σε κάθε δροσοσταλίδα που αναπαυόταν στα πλατιά φύλλα των δέντρων. Ο Σείριος σταμάτησε να μαζέψει μερικά μανιτάρια στο σακίδιο του.

Στην κορυφή του λόφου, εκεί που το μονοπάτι τελείωνε, βρήκε τον Ναό. Απαλή ομίχλη, σκέπαζε ένα διώροφο πέτρινο κτίσμα, περικυκλωμένο από λεύκες και γέριες ελιές. Μπροστά στην είσοδο, πνιγμένος από κισσούς στεκόταν ένας Λίθος του Ταξιδιώτη. Απομάκρυνε τα φυλλώματα για να διαβάσει την επιγραφή:

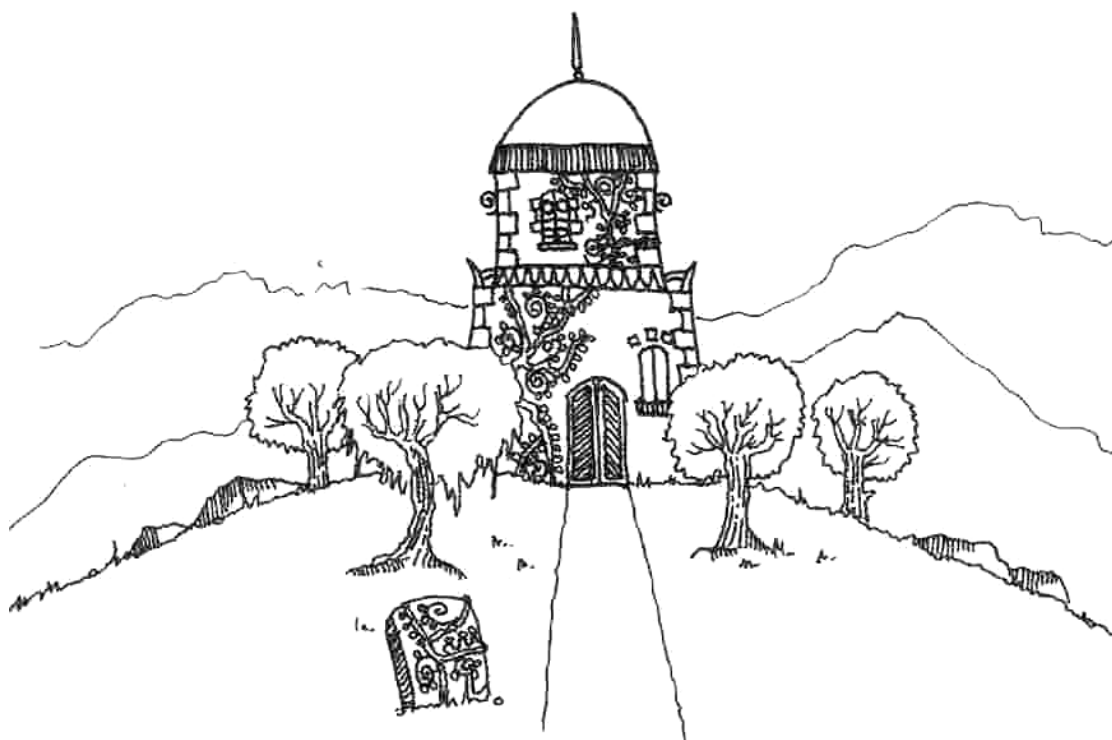
«Ταξιδιώτη, αυτός είναι ο ναός της Ίρβις, αρχόντισσας της πρωινής πάχνης και της δροσοσταλίδας. Καλώς όρισες».

Ο Σείριος χαμογέλασε. Αγαπούσε τους Μικρούς Θεούς-είχε γνωρίσει άλλωστε αρκετούς, κατά την διάρκεια των περιπλανήσεων του. Υποκλίθηκε μπροστά στον Ναό με ευλάβεια, ξεσκόνισε το πουκάμισο του, ίσιωσε τον μανδύα του και πήγε να χτυπήσει την πόρτα... άλλα η πόρτα ήταν ήδη μισάνοιχτη.

«Το εκλαμβάνω ως πρόσκληση», μουρμούρισε ο Σείριος και μπήκε.

Βρέθηκε σε μια φωτεινή, κυκλική αίθουσα. Το πάτωμα και οι τοίχοι ήταν από πράσινο μάρμαρο, καλυμμένοι με πολύχρωμα μεταξωτά υφάσματα. Στο κέντρο του δωματίου, είχε ριζώσει μια πελώρια βελανιδιά... Τα αμέτρητα κλαδιά της, έφταναν ως την γυάλινη οροφή και την διαπερνούσαν. Οι ρίζες της, βυθιζόταν στη γη, και γύρω τους κυλούσε νερό μέσα σε περίτεχνα αυλάκια, που ξεπηδούσε από μια μικρή πηγή μέσα στις πλάκες του δαπέδου. Δίπλα από το δέντρο, βρισκόταν ένα τραπέζι στρωμένο με φαγητά, και δυο ανάκλιντρα. Ο βάρδος πλησίασε.

Λευκό ψωμί, βαζάκια με μαρμελάδες, μια πιατέλα κοτόπουλο με γλυκά κρεμμύδια και λευκή σάλτσα, σύκα και μια μποτίλια λικέρ από βατόμουρο... Ο Σείριος ξάπλωσε σε ένα από τα ανάκλιντρα, και δοκίμασε ένα σύκο. Η γεύση του ήταν ηδονικά δροσερή και χυμώδης!

«Ελπίζω να εκτιμήσεις και το κοτόπουλο», άκουσε ξαφνικά μια φωνή πίσω του.
«Έκανα πολύ κόπο να ετοιμάσω την σάλτσα...»

Ο Σείριος γύρισε απότομα, μπουκωμένος ακόμα με ένα σύκο, με τους χυμούς του να κυλάνε στο πηγούνι του.

Σε μια γωνία που σκίαζαν τα κλαδιά του δέντρου, μια κουρτίνα παραμέρισε και η Αραχνοΰφαντη μπήκε στην αίθουσα.

Ήταν γλωμή, με μακριά κατάμαυρα μαλλιά που τυλιγόταν τρυφερά στους ώμους της. Το πρόσωπο της ήταν λεπτοφτιαγμένο αλλά γλυκό, με μεγάλα καστανοπράσινα μάτια και ένα αδιόρατο χαμόγελο να στολίζει τα χείλη της. Φορούσε ένα λευκό φόρεμα και έναν γαλάζιο, μεταξωτό μανδύα, απαλό και αέρινο που τυλιγόταν γύρω της καθώς αυτή προχωρούσε, ή ανέμιζε προς τα πίσω λες και είχε δική του θέληση. Στον λαιμό της κρεμόταν από μια λεπτή, ασημένια αλυσίδα μια διάφανη σταγόνα, σαν δάκρυ.

Οι ματιές τους συναντήθηκαν, και η μαγεία πλημμύρισε την ατμόσφαιρα με το μεθυστικό, ερωτικό, αλλόκοτο άρωμα της. Ένα είδος μαγείας πολύ συγκεκριμένο, εξαιρετικά σπάνιο και ασύγκριτα πολύτιμο. Και το αναγνώρισαν αμέσως και οι δυο τους...

«Εεε...», έκανε ο Σείριος, σκουπίζοντας βιαστικά το στόμα με τα μανίκια του. «Δεν δοκίμασα ακόμα... »

«Κάθισε», του έκανε. «Για εσένα τα ετοίμασα τα φαγητά. Τα φύλλα των δέντρων με ειδοποίησαν ότι θα έχω έναν απρόσμενο επισκέπτη... Παρέλειψαν όμως να πούνε ότι θα είναι τόσο γοητευτικός».

Ο βάρδος χαμογέλασε και ξάπλωσε ξανά στο ανάκλιντρο του.

«Οι κάτοικοι της πόλης», είπε, «με ενημέρωσαν πως η αρχόντισσα του Ναού προσφέρει την φιλοξενία της σε κουρασμένους ταξιδιώτες. Και αυτοί επίσης, παρέλειψαν να αναφερθούν στην γοητεία της...»

Χωρίς να την αφήνει από τα μάτια του, έπιασε μια φτερούγα από το κοτόπουλο και άρχισε να τρώει.

Η κοπέλα ξάπλωσε απέναντι του. Γέμισε δυο κρυστάλλινες κούπες με λικέρ και του προσέφερε την μια.

«Είμαι η Αραχνοΰφαντη, ιέρεια του Ναού της Ίρβις. Χαίρομαι που βλέπω, μετά από αμέτρητες μέρες μοναξιάς έναν επισκέπτη».

Ο Σείριος έπιασε την κούπα-φρόντισε ώστε στιγμιαία, τα δάχτυλα του να αγγίζουν τα δικά της.

«Είμαι ο Σείριος, περιπλανώμενος βάρδος, ποιητής, οργανοπαίχτης, τροβαδούρος, θαυματουργός, ακροβάτης και ότι άλλο μπορώ να κάνω ώστε να ευχαριστώ τους ανθρώπους. Ταξίδευα βόρεια, προς τον Πύργο της Έκτης Ωρας αναζητώντας έναν παλιό μου φίλο, άλλα έχασα τον δρόμο μου και βρέθηκα στην Τρύπα του Κουναβιού».

«Ίσως και να μην έχασες τον δρόμο σου, νεαρέ βάρδε», είπε η ιέρεια. «Ίσως μόλις να τον βρήκες!»

Και λέγοντας αυτά, σηκώθηκαν και οι δύο τους αργά... Αμήχανα... Πλησίασαν και τα χείλη τους ενώθηκαν πεταχτά, παιχνιδιάρικα. Τον έπιασε από το χέρι, και τον οδήγησε μέσα από διαδρόμους σε στιγμές που ακόμα και το αδιάκριτο βλέμμα του συγγραφέα δεν τολμάει να τους ακολουθήσει...

* * *

Ο βάρδος ξύπνησε μόνος, γυμνός, ξαπλωμένος στην χλόη, δίπλα σε ένα ξύλινο κιόσκι με περίτεχνα σκαλίσματα, που εικονίζανε κλαδιά και ανέμους και βασιλικά πουλιά να περιπλέκονται σε ουράνια παιχνίδια. Θαύμασε για λίγο τις εικόνες, που κυλούσαν μαγικά πάνω στην επιφάνεια του ξύλου, απολαμβάνοντας την ηρεμία της στιγμής.

Έξαφνα... ένιωσε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Σηκώθηκε, ντύθηκε βιαστικά, κρέμασε στην πλάτη το σακίδιο και το λαούτο του και άρπαξε το ραβδί του.

«Αραχνοϋφαντη!», φώναξε.

Αλλά δεν υπήρξε απάντηση.

«Αραχνοϋφαντη!!!»

Συνέχισε να φωνάζει, καθώς βάδιζε βιαστικά προς τον Ναό. Η πόρτα του ήταν ορθάνοιχτη... Ο Σείριος όρμησε μέσα με το ραβδί υψωμένο!

Η ιέρεια στεκόταν γονατιστή κάτω από την βελανιδιά. Χαμογελούσε, αλλά το χαμόγελο της δεν έκρυβε ίχνος ευτυχίας μέσα του. Και ένα μικρό δάκρυ στόλιζε το μάγουλο της.

«Αραχνοϋφαντη...», είπε ο Σείριος απελπισμένος. «Τι σου συμβαίνει?»

Η ιέρεια δεν απάντησε. Τον κοίταζε, αλλά τα μάτια της ήταν ανέκφραστα. Φαινόταν...φαινόταν να μην τον αναγνωρίζει! Σηκώθηκε αργά και απομακρύνθηκε από κοντά του. Ο βάρδος μύρισε πίσω της την παρουσία ενός ξορκιού... Η αίσθηση ήταν ψυχρή, και πανίσχυρη...

«Μενούλ», ψιθύρισε με μίσος.

Σαν να ήθελε να του απαντήσει, από μακριά ακούστηκαν τα χτυπήματα της καμπάνας. Ένα, δύο τρία, τέσσερα, πέντε, έξι, επτά, οχτώ... Τα μέτρησε ένα ένα, φτύνοντας κατάρες σε κάθε χτύπημα.

Όταν έσβησε και το τελευταίο, ένα κοράκι μπήκε φτεροκοπώντας από την οροφή, και στάθηκε στα χαμηλότερα κλαδιά του δέντρου.

«Καλημέρα Πουκ», έκανε ο Σείριος θλιμμένα.

Ο Πουκ έκρωξε αλαφιασμένα.

«Κακό ξόρκι, κακιά κατάρρα βρήκε την αρχόντισσα μας», είπε το κοράκι. «Της το είχα πει εγώ, αλλά εμένα δεν με ακούει ποτέ, κανείς».

Η Αραχνοϋφαντη τριγύριζε στην αίθουσα σαν χαμένη. Ο Πουκ την κοίταζε λυπημένα.

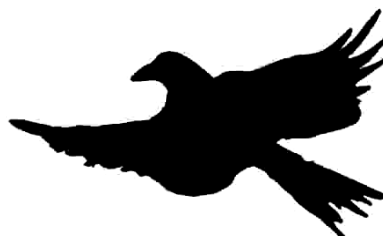
«Είναι το Ξόρκι της Αιώνιας Μελαγχολίας», είπε. «Ήμουν κάποτε οικείος ενός μάγου, με ψυχή μαύρη και άραχνη σαν δαιμονικού, σε έναν τόπο πολύ μακρινό. Τον είχα δει να χρησιμοποιεί κατά καιρούς, κάθε φριχτό και αρρωστημένο ξόρκι έχει εφεύρει ο ανθρωπίνος νους».

«Πως θεραπεύεται?», ρώτησε ο Σείριος.

Το κοράκι ανασήκωσε τα φτερά του με απελπισία.

«Κάθε σκοτεινό ξόρκι, είναι ένας κόμπος στην κλωστή της ψυχής. Και κάθε κόμπος, έχει και μια άκρη για να λυθεί. Αλλά την συγκεκριμένη, πρέπει να την αναζητήσεις εσύ».

Ο Σείριος πλησίασε την Αραχνοϋφαντη. Την σήκωσε στην αγκαλιά του· ήταν κρύα και ελαφριά σαν πούπουλο. Την μετέφερε στο υπνοδωμάτιο.

«Το ξόρκι της ρουφάει την ζωή, αργά και ύπουλα...», έκρωξε ο Πουκ. «Σε λίγο καιρό, θα μείνει μόνο η σκιά του εαυτού της, να στοιχειώνει τον Ναό με την μελαγχολία της μέχρι το τέλος του κόσμου. Πρέπει να βιαστείς, βάρδε».

Ο Σείριος ξάπλωσε το σώμα της αγαπημένης του στο κρεβάτι, και την σκέπασε με μεταξωτά σεντόνια. Προσεκτικά, έβγαλε από τον λαιμό της το μενταγιόν με το δάκρυ και το πέρασε στον λαιμό του.

«Θα στο επιστρέψω, μαζί με την θεραπεία σου. Στο υπόσχομαι», είπε και την φίλησε στο μέτωπο.

Ύστερα, με τον Πουκ πίσω του να ακολουθεί πετώντας, έψαξε τον Ναό και πήρε ότι θα μπορούσε να του χρειαστεί. Στο κελάρι, γέμισε το σακίδιο του με ψωμί, φρέσκα σύκα και δαμάσκηνα. Σε ένα μικρό δωμάτιο, βρήκε ένα λεπτό, ασημένιο ξίφος με δερμάτινη λαβή. Και αφού γέμισε το παγούρι του στην πηγή της βελανιδιάς, εγκατέλειψε τον Ναό και κατέβηκε τρέχοντας το μονοπάτι του λόφου.

Όταν έφτασε στον παλιό μύλο, βρήκε τον Κιούμχαλ στην ίδια ακριβώς θέση. Έπιασε το σκιάχτρο και το σήκωσε με δύναμη από το έδαφος.

«EEEEEEEEEE!!!!», φώναξε ο Κιούμχαλ. «Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό! Είμαι δεμένος ψυχή και σώματι με τον μύλο, έχω δώσει όρκο απαράβατο! Α-πα-ρά-βα-το! Είμαι ο φύλακας του μύλου, ο άγρυπνος φρουρός του! Εεεε... Μ' ακούς, άθλιε βάρδε της κακιάς ώρας? Βάλε με πίσω στην θέση μου τώρα!»

Αδιαφορώντας για τις κραυγές, τις απειλές και τις κατάρες, ξανανέβηκε τον λόφο με το σκιάχτρο στον ώμο του. Όταν έφτασε ξανά στον Ναό, το κάρφωσε μπροστά στην πόρτα. Ο Κιούμχαλ είχε λαχανιάσει και απλά ξεφυσούσε φτύνοντας κομμάτια άχυρο δεξιά κα αριστερά...

«Η αρχόντισσα μου κινδυνεύει», είπε ο βάρδος με σοβαρό ύφος. «Αρρώστια βαριά τρώει την ψυχή της και εγώ πρέπει να αναζητήσω το γιατρικό. Θα ταξιδέψω πολύ, ίσως να αργήσω να επιστρέψω... Χρειάζομαι πίσω μου κάποιον έμπιστο να την φυλάει από κάθε κακό!»

Το σκιάχτρο κοντοστάθηκε και το σκέφτηκε.

«Είναι μια αποστολή τιμημένη», συνέχισε ο βάρδος. «Και επικίνδυνη. Αλλά ένας σωστός φύλακας δεν σκέφτεται τον κίνδυνο, όταν τον καλεί το καθήκον... Έτσι?»

Το σκιάχτρο όρθωσε το ανάστημά του.

«Η αποστολή που μου ανέθεσες είναι υγίστης σημασίας, και ορκίζομαι ότι δεν υπάρχει εχθρός που θα με κάνει να το βάλω στα πόδια, ευγενικό βάρδε. Θα κάνω αυτό που μου ζητάς, θα φυλάξω την αρχόντισσα με κίνδυνο της ζωής μου, ώσπου να επιστρέψεις!»

«Σε ευγνωμονώ γι' αυτό, φύλακα του Ναού. Θα φύγω με την καρδιά μου ελαφριά όσο θα ξέρω ότι εσύ στέκεσαι έξω από αυτή την πόρτα», είπε ο Σείριος και έκανε νόημα στον Πουκ. «Ελα, φτερωτέ μου φίλε. Ωρα να φεύγουμε».

Καθώς απομακρυνόταν, άκουγαν από πίσω τους τον Κιούμχαλ να μουρμουρίζει.

«Άλλωστε ο μύλος ήταν ένα ερείπιο...σιγά την αποστολή, να φυλάω ένα σωρό από πέτρες...και ο μυλωνάς, αν θυμάμαι καλά έχει πεθάνει εδώ και καιρό...Φύλακας του Ναού...ωραίο ακούγεται...Κιούμχαλ, ο φύλακας του Ναού...»

* * *

Μπήκαν στον ναό του Μενούλ, όταν η καμπάνα σήμανε εννιά, δίχως να τους εμποδίσει κανείς. Ιερείς και πιστοί τους κοίταζαν με αποστροφή και απομακρυνόταν από κοντά τους.

Το κτίσμα ήταν χτισμένο σύμφωνα με τους αυστηρούς τρόπους του βορρά, από μεγάλους, γκρίζους λίθους. Το εσωτερικό του ήταν κρύο· κρύο και σκοτεινό. Αποτελούταν από έναν μεγάλο, ενιαίο χώρο. Οι τοίχοι ήταν γυμνοί, χωρίς σκαλίσματα, και τα παράθυρα ήταν μικρές τρύπες, χτισμένες τόσο ψηλά που ελάχιστο φως έφτανε μέχρι κάτω. Οι κολώνες ήταν πανύψηλες, η κορυφή τους δεν φαινόταν όσο γερό μάτι κι αν είχες, και ο βωμός ήταν λιτός όσο και ο υπόλοιπος ναός: μια απλή, ορθογώνια γκρίζα πέτρα τοποθετημένη στο κέντρο της αίθουσας.

Ο Σείριος στάθηκε στο κέντρο της αίθουσας, με τον Πουκ στον ώμο του. Δυο Ιερείς τους πλησίασαν. Ο ένας ήταν γέρος, βάδιζε σκυφτός με την βοήθεια ενός μεταλλικού ραβδιού. Ο άλλος, ήταν ένας από τους δυο που είχαν συναντήσει τον Σείριο την προηγούμενη-αυτός με την ψυχρή φωνή.

«Η καμπάνα χτύπησε εννιά. Ήρθα να συναντήσω τον μέγιστο Μενούλ, και να δεχτώ την κρίση του για τις αμαρτίες μου», είπε ο Σείριος και γονάτισε μπροστά τους. Οι Ιερείς φάνηκαν να ικανοποιούνται από αυτή την επίδειξη πίστης. Έκαναν νόημα να σηκωθεί και να τους ακολουθήσει.

Τον οδήγησαν σε έναν σκιερό διάδρομο πίσω από τον βωμό, με τα βήματα τους να αντηχούν βαριά στις πέτρες του δαπέδου. Τελικά, έφτασαν σε μια δίφυλλη, μεταλλική πόρτα. Ο γέρος έβγαλε από τις πτυχές του χιτώνα του ένα μεγάλο σκουριασμένο κλειδί.

«Ο Αλυσοδεμένος Αρχοντας σε περιμένει», είπε καθώς ξεκλείδωνε την πόρτα.

Ο Σείριος κοντοστάθηκε μονάχα για μια στιγμή. Οπλίζοντας την καρδιά του με την εικόνα της Αραχνοϋφαντης, πέρασε τον κατώφλι του δωματίου. Πίσω του, η πόρτα έκλεισε και άκουσε το κλειδί να γυρίζει.

Είχαν βρεθεί σε ένα άδειο δωμάτιο. Ένας πυρσός έκαιγε πάνω από τα κεφάλια τους, παίζοντας με τις φιγούρες τους και γεμίζοντας τον τόπο με δύσμορφες σκιές... Στην άλλη άκρη του χώρου, κουλουριασμένος σε μια γωνία βρισκόταν αλυσοδεμένος ο Θεός των Δακρύων...

Το σώμα του ήταν γυμνό, και οι βαριές αλυσίδες τυλιγόταν σαν φίδια γύρω του, γεμίζοντας τον με πληγές. Ήταν σκελετωμένος, άτριχος και στα δακρυσμένα μάτια του διακρινόταν μια απόλυτη, αβυσσαλέα τρέλα. Φαινόταν ανίσχυρος και απροσπάτευτος. Μα ο βάρδος, μπορούσε να νιώσει τα κύματα πανίσχυρης, θεϊκής μαγείας να στροβιλίζονται σιωπηλά γύρω του.

Ο Μενούλ μίλησε πρώτος, κοιτώντας με απορημένο βλέμμα τα σκελετωμένα του δάχτυλα.

«Διάφοροι, διάφοροι φονιάδες και βασανιστές, σε βαθύ πηγάδι σκοτεινό και δίχως βάθος, δίχως λάθος... Ποιος είμαι εγώ για να τους κρίνω, άλλωστε? Ο ήλιος έχει

χαθεί εδώ και αιώνες αμέτρητους απ' την ψυχή μου, η ζυγαριά γέρνει προς την μεριά της σκιάς, δίχως φως όμως».

Ο Σείριος κοίταξε το κοράκι.

«Είναι εντελώς τρελός», ψιθύρισε ο Πουκ στο αυτί του.

«Και αυτό τον κάνει θανάσιμα επικίνδυνο», πρόσθεσε ο βάρδος.

Ο Μενούλ δεν φάνηκε να τους έχει ακούσει. Στράφηκε προς το μέρος τους.

«Τι μέρα και τι χρονιά έχουμε σήμερα?», τους ρώτησε.

«Μέρα του τζιτζικα, έκτη χρονιά της Βασιλείας των Εραστών», αποκρίθηκε ο Σείριος.

«Μια υπέροχη μέρα να ονοματίσω έναν ακόμη κανόνα», έκανε ο θεός, και αφού το σκέφτηκε για λίγο, συνέχισε «Όσοι πιστοί έχουνε κατοικίδιο, θα πρέπει να του κόψουν την ουρά τρία δάχτυλα πιο κοντή. Αυτό θα είναι το θέλημα μου!»

Ο Πουκ έκρυψε την κατάμαυρη ουρά του κάτω από τις φτερούγες του ανήσυχα, ενώ μουρμούριζε κάτι μέσα από το ράμφος του.

Ο βάρδος συλλογίστηκε πως θα αντιμετώπιζε τον Θεό που στεκόταν μπροστά του. Έπρεπε να γλιτώσει απ' την κρίση του, αλλά κυρίως να βρει έναν τρόπο να σώσει την Αραχνοϋφαντη. Μόνη του ελπίδα, ήταν η παραφροσύνη να είχε ριζώσει βαθιά μέσα στην ψυχή και τις σκέψεις του Μενούλ... γιατί θα δοκίμαζε ένα ρινοκίνδυνο τέχνασμα!

«Άρχοντα μου», ξεκίνησε να λέει, «Ήρθα εδώ, να υποκλιθώ μπροστά σου και να υπομείνω την τιμωρία σου, γιατί αμάρτησα».

Ο Μενούλ τον κοίταξε για μια στιγμή, και έπειτα άρχισε να κοιτάει τριγύρω σαν να αφουγκράζεται κάτι στον αέρα.

«Τιμωρία...», ψιθύριζε. «Τιμωρία...».

«Ναι, άρχοντα μου, τιμωρία», συνέχισε ο Σείριος. «Και έχω μια πρόταση, μια τιμωρία καθ' όλα ταιριαστή με το μέγεθος της αμαρτίας μου. Κάπου στο βασίλειο των πιστών σου, υπάρχει μια γυναίκα που κατάρα βαριά έπεσε πάνω της. Την κυριεύσε η μελαγχολία και τώρα βαδίζει αμίλητα στους διαδρόμους του σπιτικού της και έχει ξεχάσει τι πάει να πει πίστη και αφοσίωση. Πίστη και αφοσίωση σε εσένα, τον άρχοντα των δακρύων...». Κοντοστάθηκε για μια στιγμή, για να βεβαιωθεί ότι ο Θεός τον άκουγε προσεκτικά.

«Η γυναίκα αυτή πρέπει να θεραπευτεί, για να αποδείξει ο Μενούλ ότι προσέχει και προστατεύει τους πιστούς και την γη του σαν στοργική μητέρα. Θα ήθελα λοιπόν, για να αποδείξω την ολοκληρωτική μου μετάνοια, να αναλάβω την δύσκολη, επίπονη, ίσως και θανάσιμη αποστολή της θεραπείας αυτού του δύστυχου πλάσματος!»

Ο Μενούλ ανασηκώθηκε και τον κοίταξε κατάματα. Ο Σείριος ένιωσε να λυγίζει κάτω από το εφιαλτικό βλέμμα του Θεού-τα μάτια του ήταν δυο τρύπες, δυο πύλες, που οδηγούσαν σε τρόμους άγνωστους και απερίγραπτους. Αλλά μέσα του έκαιγε η φλόγα της μαγείας που γέννησαν την προηγούμενη νύχτα με την Αραχνοϋφαντη, ένα αδιαπέραστο τείχος ζεστασιάς και ελπίδας.

«Μελαγχολία, αρρώστια άσχημη, ακόμα και για τους αθάνατους του κόσμου ετούτου», είπε έξαφνα ο Μενούλ. «Κατάρα ισχυρή, ιστός αράχνης με ύπουλο δηλητήριο που περιπλέκεται γύρω από τις ζωές των ανθρώπων. Μόνο μια θεραπεία είναι γνωστή, και οδηγεί σε αναζήτηση μεγάλη».

Ο βάρδος άκουγε με προσοχή.

«Ένα λουλούδι, σπάνιο και πολύτιμο. “Νίφλσουίλ”, το Ανεφελολούλουδο ονομαζόταν στην γλώσσα των ξωτικοπαιδιών. Πράσινο και γαλάζιο το άνθος του, σαν τα νερά του ποταμού. Φυτρώνει μακριά, σε τόπους άγνωστους σε μένα. Η μυρωδιά του φέρνει χαρά και αρμονία, και ο χυμός του μπορεί να θεραπεύσει την

πανίσχυρη κατάρα. Αναζήτησε το άνθος αυτό, νεαρέ. Και αν το βρεις και επιστρέψεις στον τόπο αυτό, τα κρίματα σου θα συγχωρεθούν».

Ο Σείριος δεν κατάφερε να κρύψει το χαμόγελο του.

* * *

Εγκατέλειψαν την Τρύπα του Κουναβιού βαδίζοντας γοργά δίχως να κοιτάνε πίσω τους. Καταπράσινοι, καμπυλόγραμμοι λόφοι, φιδίσια ρυάκια, πέτρινα γεφύρια και φωτεινά δασύλλια απλωνόταν γύρω απ' το μοναχικό μονοπάτι που ακολουθούσαν, αλλά δεν κοντοστάθηκαν ούτε στιγμή να θαυμάσουν το τοπίο... Που και που, συναντούσαν κάποιο μικρό χωριό, όπου ανανέωναν τις προμήθειες και συνέχιζαν τον δρόμο τους.

«Πέντε μέρες δρόμο από εδώ, βρίσκεται το λιμάνι της Θουλ», εξήγησε ο Σείριος. «Θα μπαρκάρω στο πρώτο πλοίο και θα διασχίσω την θάλασσα της Λησμονιάς, ως την Πόλη της Ομίχλης. Εκεί, υπάρχει κάποιος που ίσως να γνωρίζει που θα βρω το Ανεφελολούλουδο».

Ο βάρδος περπατούσε σκυφτός και αμίλητος και ο Πουκ πετούσε ψηλά ανιχνεύοντας την περιοχή. Σταματούσαν μια φορά την μέρα, κάτω απ' την σκιά κάποιου δέντρου, έτρωγαν ένα απλό γεύμα και ξεκουράζοταν. Ο Σείριος τραγουδούσε με σιγανή, λυπημένη φωνή και ο Πουκ διηγόταν ιστορίες από την εποχή που ήταν οικείος του Όρσαλ, ενός σατανικού μάγου και, ακόμη παλιότερα, μιας αλλόκοτης γριάς βασκανομάντισσας που την φώναζαν Χύτρα.

«Με μάζεψε μωρό πουλάκι, νεογέννητο», αναπολούσε το κοράκι. «Είχα πέσει απ' την φωλιά μου και είχα χαθεί στο Δάσος του Μεσονυκτίου. Μια τεράστια αράχνη, από εκείνες που υφαίνουν περίπλοκους ιστούς από δέντρο σε δέντρο, με παρέσυρε στην παγίδα της. Θα είχα αφήσει την τελευταία μου πνοή στις δαγκάνες της, αν δεν είχε εμφανιστεί η γριά-Χύτρα να με σώσει».

«Κάπου έχω ακούσει ιστορίες γι' αυτή», έκανε ο Σείριος σκεπτικός.

«Κυκλοφορούν πολλοί θρύλοι γύρω από το όνομα της», συμφώνησε ο Πουκ. «Παράξενο πλάσμα. Σοφή και πολυταξιδεμένη. Αλλά ποτέ δεν κατάλαβα τι αναζητούσε... Δεν ήταν κακιά, όπως λέει ο κόσμος. Απλά θλιμμένη, και σκληρή με τους γύρω της. Κάτι βαθύ την βασάνιζε... Εμένα πάντως, μου φέρθηκε σαν μητέρα!»

«Γιατί την εγκατέλειψες?», ρώτησε ο βάρδος.

«Αυτή με εγκατέλειψε», εξήγησε ο Πουκ. «Για την ακρίβεια, χάθηκε ένα πρωί. Την αναζήτησα αλλά μάταια. Και μετά έπεσα στα χέρια του Όρσαλ...»

Η ζωή του Πουκ ήταν γεμάτη περιπέτειες και κακοτυχίες. «Λένε πως τα κοράκια φέρνουν κακή τύχη-στον εαυτό τους εννοούν», έλεγε συχνά ο Πουκ. Ο βάρδος άκουγε με προσοχή, και στο μυαλό του έπλαθε ήδη ένα τραγούδι. Εικόνες, μυρωδιές και λεπτομέρειες συνδυαζόταν αργά και μεθοδικά στην φαντασία του προτού βυθιστεί στον ύπνο.

Την τρίτη μέρα του ταξιδιού, φτάσανε σε ένα λιβάδι σπαρμένο με τεράστια στάχνα. Στο κέντρο του λιβαδιού, ξεχώριζε μια συστάδα από μηλιές και τρία μικροκαμωμένα πλάσματα να ξεκουράζονται από κάτω τους. Ο Σείριος βάδισε κατά'κει.

Καθώς πλησίαζε, άκουσε κατάρες και φωνές. Ήταν τρεις Νταρμβόϊ, νάνοι του αγρού, με φουντωτά κίτρινα γένια σαν θημωνιές και μικρά κατάμαυρα μάτια.

Φορούσαν πουκάμισα, ψάθινα καπέλα και δερμάτινα γιλέκα. Καθόντουσαν πάνω σε ένα τραπεζομάντιλο και μοιραζόταν ένα ταψί αχνιστή μηλόπιτα.

Κάθε τρεις και λίγο όμως, ένα μήλο προσγειωνόταν στο κεφάλι ενός νάνου και αυτός σηκωνόταν και έβριζε κουνώντας απειλητικά την γροθιά του προς την μεριά των δέντρων.

Ο Σείριος προχώρησε και στάθηκε δίπλα τους.

«Καλησπέρα σας», είπε.

Οι νάνοι όμως δεν του έδωσαν καμία σημασία-είχαν σηκωθεί και οι τρεις και φώναζαν προς στις μηλιές. Περιστασιακά, κάποιο φρούτο εκτοξευόταν μέσα από τα φυλλώματα σημαδεύοντας τα κεφάλια τους.

Ο Σείριος κοίταξε προσεκτικά τα δέντρα, και ξεχώρισε μια πονηρή, καταπράσινη τσικνομαιμού να πηδάει από κλαδί σε κλαδί και να βγάζει ειρωνικά την γλώσσα της στους νάνους.

«Θα κατέβεις από' κει πάνω κάποια στιγμή, μωρή γέννημα γάτας, δεν θα κατέβεις?», φώναζε ο πρώτος νάνος.

«Θα πατήσω την άθλια μουσούδα σου στο χώμα και θα σε ξυρίσω τρίχα τρίχα, μπουμπουνοκέφαλο πλάσμα», φώναζε ο δεύτερος.

«Θα σε δέσω με σκοινί και θα σε γυρνάω στα καρναβάλια, να κάνεις караγκιοζιλίκια και να σου πετάνε ψιλά οι θεατές», φώναζε ο τρίτος.

Απτόητη η τσικνομαιμού συνέχιζε το παιχνίδι της, κάνοντας που και που άσεμνες χειρονομίες, εξαγριώνοντας ακόμα περισσότερο τους τρεις νάνους.

Ο Σείριος πήρε ένα κομμάτι μηλόπιτα από το ταψί, πέταξε ένα «ευχαριστώ» στους Νταρμβόι που συνέχιζαν να αδιαφορούν για την παρουσία του, και συνέχισε τον δρόμο του.

* * *

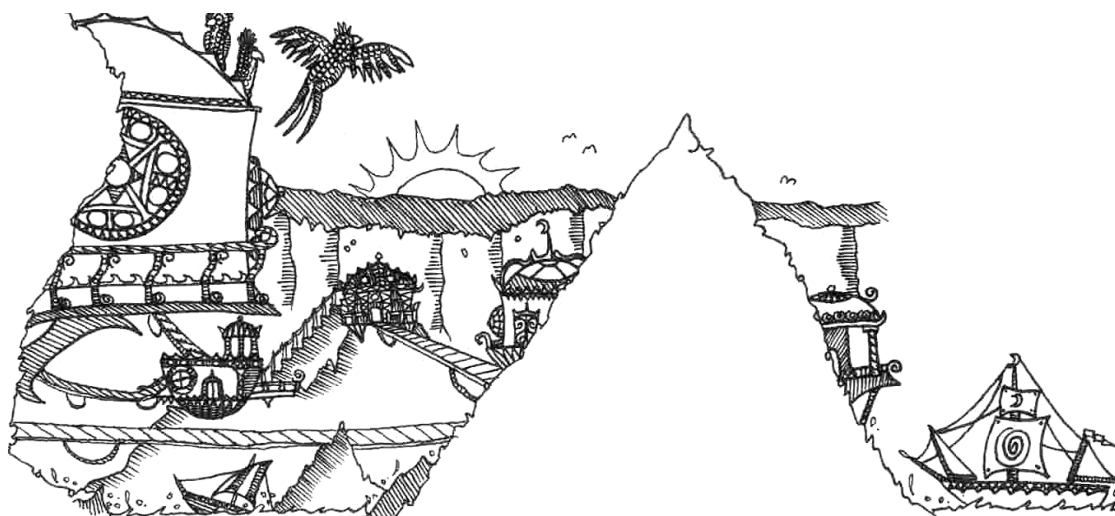
Η Θουλ, που στην αρχαία γλώσσα της θάλασσας σημαίνει “η ξεχασμένη”, ήταν χτισμένη στις εκβολές του Αστροστόλιστου ποταμού, πάνω στους απόκρημνους γκρεμούς. Τα σπίτια ήταν πλασμένα μέσα στον βράχο, από οστά κολοσσιαίων θαλάσσιων τεράτων, ξύλα ναυαγίων βαμμένα σε αποχρώσεις του γκριζου ή του μπλε και πολύχρωμα κρύσταλλα που αντανakλούσαν το γαλάζιο φως της σελήνης. Στις ζωγραφισμένες τους στέγες, ξεκουραζόταν σμήνη από πολύχρωμους θαλασσινούς

παπαγάλους. Οι ξύλινες γέφυρες που συνέδεαν τα σπίτια δημιουργούσαν έναν περίπλοκο ιστό ανάμεσα στους γκρεμούς, πάνω από το λιμάνι.

Πλήθος κόσμου, από κάθε γωνιά των χωρών της Γαλήνης, περπατούσαν βιαστικά πάνω στις αυτοσχέδιες αυτές γέφυρες.

Ψηλοί έμποροι της θάλασσας της Λησμονιάς με περίπλοκα τουρμπάνια και απλανές βλέμμα. Γερασμένοι ψαράδες με δίχτυα από ατσάλι και κοκάλινα καμάκια. Ομάδες από νάνους των αγρών, που κουβαλούσαν τσουβάλια με μπαχαρικά, καλαμπόκια και λευκό ψωμί. Ιέρειες των τριαντατριών μικρών θεοτήτων της περιοχής με μεταξένια χιτώνια. Και ταξιδιώτες, περιπλανώμενοι σαν τον Σείριο που τα βήματα τους οδήγησαν στο λιμάνι και αναζητούσαν ένα πλοίο για να φύγουν ή ένα καλό πανδοχείο για να περάσουν την νύχτα τους.

Ο Σείριος είχε επισκεφτεί ξανά την Θουλ κατά την διάρκεια των περιπλανήσεων του και δεν δυσκολεύτηκε να βρει ούτε το πρώτο ούτε το δεύτερο.

Ο Ντουνεθαλ, ένας παλιός φίλος, που εμπορευόταν σπάνια μπαχαρικά σε όλες τις θάλασσες της ονειροχώρας, δέχτηκε τον βάρδο στο πλοίο του, τον «Αλλοπαρμένο».

Όσο για το πανδοχείο... Ο Σείριος με τον Πουκ αποφάσισαν να επισκεφτούν τον διάσημο ξενώνα του Μίνωα, για να περάσουν την τελευταία τους νύχτα στις χώρες της Γαλήνης!

Ήταν μια τεράστια, ενιαία κυκλική αίθουσα χτισμένη στο ψηλότερο σημείο των γκρεμών. Από την μαρμάρινη βεράντα της, που ήταν πλαισιωμένη από λευκές κολώνες, μπορούσες να αγναντέψεις ολόκληρη την θάλασσα της Λησμονιάς, ως και τα Τρια Άστρα ή τους Καταρράκτες της Άκρης. Είχε πάτωμα διακοσμημένο με πολύχρωμα ψηφιδωτά που απεικόνιζαν σκηνές από τα βάθη των θαλασσών, στο ταβάνι είχε χαραγμένο έναν λεπτομερή χάρτη των αστερισμών ενώ οι τοίχοι ήταν γεμάτοι υφαντά και πολύτιμους πίνακες.

Ο βάρδος, έφαγε μια εξωτική συνταγή με κουνέλι, δαμάσκηνα και ξηρούς καρπούς (τους οποίους πετούσε διακριτικά στον Πουκ) και αποκοιμήθηκε σε μια αιώρα, στην άκρη της βεράντας ακούγοντας από κάτω του το κύμα να σκάει στα βράχια της ακτής.

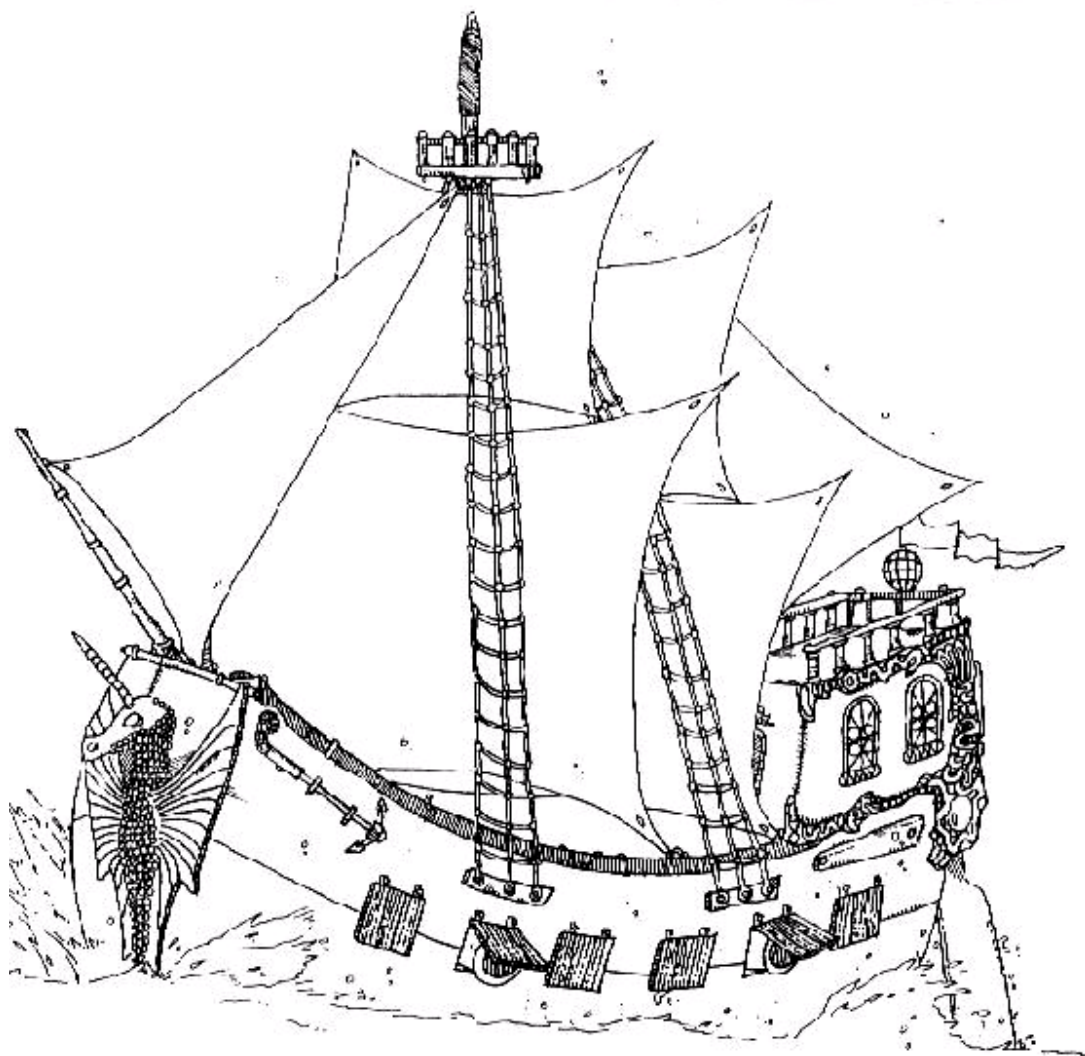
Και το πρωί, αφού πλήρωσαν τον Μίνωα με οχτώ πικάντικες ιστορίες και ένα ποίημα για να μάτια της κόρης του, μάρκαραν στον «Αλλοπαρμένο» και εγκατέλειψαν την Θουλ.

Ο Ντουνεθαλ τους υποδέχτηκε με χαρά στην καμπίνα του.

«Σείριε, τρελέ ερωτιάρη βάρδε, που έμπλεξες πάλι?», είπε μισοκρυμμένος πίσω από έναν σωρό από χάρτες.

Ήταν ένας λεπτοκαμωμένος νεραιδογέννητος, με χαμογελαστό πρόσωπο και σγουρά, μαύρα μαλλιά πιασμένα με ένα μαντήλι. Στο χέρι του έπαιζε ένα κομπολόι από ξύλινες χάντρες, καθώς μιλούσε.

«Καλώς σε βρίσκω ξανά, άχρηστε καπετάνιε», απάντησε ο Σείριος. «Έμαθες επιτέλους να αποφεύγεις τις ξέρες και τα ρεύματα ή πάλι θα κάνω το μισό ταξίδι πιασμένος σε μια σανίδα παρέα με το ψυχασθενικό σου πλήρωμα».

Το πλήρωμα του Ντουνέθαλ, πέντε άτομα όλο κι όλο, αποτελούταν από τον καπετάνιο, μια γριά μαγείρισσα που ποτέ δεν έβγαινε από τα αμπάρια της, ένα γιγαντόσωμο, κουτσό τελώνιο της θάλασσας που κυνηγούσε έναν συγκεκριμένο καρχαρία που του έφαγε κάποτε το δεξί του πόδι, έναν μόνιμα μεθυσμένο τιμονιέρη και ένα μικροσκοπικό τριχωτό πλάσμα που φώναζαν Τριτλ και φρόντιζε προσωπικά τόσο την καταγραφή των εμπορευμάτων όσο και το κυνήγι των αρουραίων του πλοίου. Όλοι αυτοί, ταξίδευαν πάνω σε ένα καλοτάξιδο σκάρι από ξύλο κερασιάς, ενισχυμένο με λογιών λογιών μικρά ξόρκια και μαγγανείες.

Ο Ντουνέθαλ είχε φιλοξενήσει τον Σείριο σε πέντε ακόμη ταξίδια και όλα τους είχαν αποδειχτεί μοιραία. Στα τρία από αυτά είχαν ξεφυτρώσει (σύμφωνα πάντα με τις διηγήσεις του τιμονιέρη) βράχια από το πουθενά, στο κέντρο ακριβώς της πορείας τους. Στο τέταρτο είχαν μια αναπάντεχη συνάντηση με ένα περαστικό δρακόφιδο, ενώ στο τελευταίο είχαν ναυαγήσει σε μια παντελώς άγνωστη και αχαρτογράφητη ακτή, πράγμα που θεωρήθηκε πολύ σπουδαίο και αξιομνημόνευτο αφού μετά από

εξήντα μέρες κοπιαστικής πορείας είχαν την τιμή να προσθέσουν μια ακόμη κουκίδα στον απέραντο χάρτη της Ονειροχώρας.

«Σ’ αυτό το ταξίδι, δεν θα συμβεί τίποτα απολύτως», βεβαίωνε ο Ντουνεθαλ.

«Μεταφέρουμε τριάντα σακιά κανέλα, είκοσι σακιά δάφνη, δεκατρία σακιά δυόσμο και οχτώ σακιά ζυθοβότανο. Όλα παραγγελία του Κόκκινου Βαρόνου, που θέλει να πειραματιστεί με νέες ποικιλίες κρασιού στο κρυφό του εργαστήριο. Μέχρι να γεμίσει η σελήνη, θα είμαστε ασφαλείς στην πόλη της Ομίχλης, το αμπάρι μας θα είναι άδειο και εσύ θα συνεχίσεις την αναζήτηση σου...»

...αλλά δεν γνώριζε, ότι καθώς τα’ λεγε αυτά, ο τιμονιέρης του θολωμένος από την μυρωδιά των μπαχαρικών που αναδυόταν από το αμπάρι, είχε ερωτευτεί παράφορα και ακολουθούσε έναν περαστικό, παιχνιδιάρη γλάρο που τους οδηγούσε στους θανάσιμους καταρράκτες της Άκρης!

Πράξις Δεύτερη

«Βλέπεις την Ομορφιά γύρω μας?»
«Την βλέπω, μέσα από τα δικά σου μάτια»
«Βλέπεις την ομορφιά μέσα μας?»
«Την βλέπω, μέσα από την δική σου ψυχή»

Από τις συνομιλίες των Εραστών.

Οι ταξιδιώτες, συνήθιζαν να περιγράφουν το φημισμένο Δάσος που Ψιθυρίζει με μια λέξη: ζωντανό.

Και πράγματι, σε κάθε σημείο του δάσους κυλούσε φρενιασμένα η ζωή. Οι κοιλάδες και τα ξέφωτα πλημμύριζαν σχεδόν κάθε νύχτα από αλλοπρόσαλλες ομάδες ζωτικών που χόρευαν στους μαγικούς τους κύκλους (μετά από κατανάλωση πολύχρωμων μανιταριών), οι σπηλιές και οι κουφάλες των δέντρων στέγαζαν κάθε λογής ζώα και περιστασιακά, κάποιο πιο αποφασισμένο δέντρο έκοβε βόλτες δεξιά κι αριστερά ψάχνοντας κάποιο πιο ευχάριστο μέρος να ριζώσει.

Σε ένα μικρό ξέφωτο, κάπου ανάμεσα στον Γερασμένο λόφο και τα Τρία Ποτάμια του Άλ, κατοικούσε μια πανέμορφη, μοβ νυχτοπεταλούδα που ονομαζόταν Ασλίσ. Φτερουγίζε όλη μέρα ανάμεσα στα δέντρα και ρουφούσε αχόρταγα τους χυμούς των καρπών τους. Της άρεσε ιδιαίτερα το ζουμερό πορφυρόμηλο-λέγεται ότι μια ελάχιστη σταγόνα από το ζουμί του πριν κοιμηθείς αρκεί για να δεις τα πιο υπέροχα όνειρα.

Η Ασλίσ, κοιμόταν στην κορυφή ενός γλυκόδεντρου. Ήταν ήρεμα, ζεστά, τα μπλεγμένα του κλαδιά την προστάτευαν από τις σατανικές στριγγλόσφηγκες ή τα λαίμαργα πουλιά και είχε και υπέροχη θέα... Μπορούσε να ατενίζει από εκεί όλο το ξέφωτο, μέχρι το πρώτο από τα Τρία ποτάμια. Αλλά η Ασλίσ δεν κοίταζε ποτέ το ξέφωτο.

Η Ασλίσ ήταν δυστυχισμένη με την ζωή της. Για κάποιον άγνωστο λόγο, ζητούσε περισσότερα από ένα ξέφωτο και πέντε-δέκα δέντρα. Οι άλλες νυχτοπεταλούδες την

κοροΐδευαν, της έλεγαν πως θα έπρεπε να είναι ευτυχισμένη με αυτά που έχει, αλλά αυτή ήξερε πως κάπου στον Ονειρόκοσμο υπήρχε κάτι μεγάλο και θαυμαστό την περίμενε.

Για την ακρίβεια, η Ασλίσ κοιτούσε τον ουρανό. Ή μάλλον, πιο συγκεκριμένα, τα άστρα. Ή ακόμα πιο συγκεκριμένα, ένα άστρο: το άστρο της. Δεν της άνηκε, αλλά έτσι το ονόμαζε αυτή. Έψαχνε πολύ καιρό να του βρει ένα ταιριαστό όνομα, λαμπερό και εκθαμβωτικό, αλλά απελπίστηκε-καμία λέξη δεν χωρούσε αυτό που ένιωθε όταν το αντίκριζε κάθε νύχτα. Και κατέληξε να το φωνάζει *το άστρο της*.

Ναι, όπως καταλάβατε η Ασλίσ είχε ερωτευτεί θανάσιμα ένα αστέρι. Του μιλούσε κάθε βράδυ, το καληνύχτιζε πριν κοιμηθεί... Τριαντατρείς φορές είχε προσπαθήσει να πετάξει αρκετά ψηλά ώστε να το αγγίξει, αλλά μάταια. Το μόνο που κατάφερε ήταν να κουραστεί, άσε που δυο-τρεις φορές πάρα λίγο να την αρπάξει κάποιο περαστικό πουλί.

Κάθε φυσιολογική νυχτοπεταλούδα στην θέση της θα τα είχε παρατήσει. Όμως η Ασλίσ ήταν αποφασισμένη!

Ένα πρωινό λοιπόν, εγκατέλειψε το ξέφωτο της και πέταξε βαθιά μέσα στο Δάσος που Ψιθυρίζει αναζητώντας έναν τρόπο να μεταμορφωθεί κι αυτή σε αστέρι, ώστε να ανέβει εκεί ψηλά στον θόλο της νύχτας συντροφιά με τον αγαπημένο της, μέχρι να τους χωρίσει ο θάνατος.

Πρώτα, αποφάσισε να επισκεφτεί τους θορυβώδεις γείτονες της, στην Λίμνη των βατράχων. Εκεί, κατοικούσε ο Λασπίδης, ένας γέρος βάτραχος με μεγάλη σοφία. Λένε πως στα νιάτα του, ήταν σύντροφος του διάσημου πρασινοντυμένου ληστή Νρουαντίρ, που παγίδευε τα καραβάνια της Αυτοκρατορίας που περνούσαν μέσα από το δάσος...

Αλλά ο Ντρουαντίρ είχε χαθεί χρόνια πριν σε κάποια μακρινή περιπέτεια, και ο Λασπίδης είχε καταλήξει στην Λίμνη των Βατράχων παρέα με τον φίλο του τον Σκουξιάρη (ο οποίος πίστευε ακράδαντα ότι είναι κάποιος μεταμορφωμένος πρίγκιπας και περίμενε το μαγικό φιλί που θα τον ελευθερώσει).

* * *

Η Ασλίσ έφτασε εκεί κατά το απόγευμα, όταν οι βάτραχοι βγαίνουν από τον δροσερό πυθμένα και αναζητούν κάποιο άνετο νούφαρο να ξαποστάσουν. Λίγες ώρες μετά, θα ξεκινούσαν το παράφωνο τραγούδι τους, που αντηχεί ως τις πιο μακρινές άκρες του δάσους!

Η νυχτοπεταλούδα φτερούγισε ανάμεσα στα νούφαρα, ψάχνοντας τον γέρο βάτραχο. Αλλά η λίμνη ήταν γεμάτη, γιατί οι μέρες ήταν ζεστές και μαγικές και όλοι οι βάτραχοι της περιοχής είχαν συγκεντρωθεί να κοάξουν μαζί καλωσορίζοντας τον ερχομό του Καλοκαιριού.

«Συγνώμη...», έκανε η Ασλίσ σε έναν νεαρό βάτραχο που μισοκοιμόταν σε έναν βράχο.

Ο βάτραχος την κοίταξε εξεταστικά.

«Καλησπέρα νεαρή μου», της έκανε ευγενικά.

«Ονομάζομαι Ασλίζ, και έρχομαι από το διπλανό ξέφωτο...»

«Ελπίζω να μην ήρθες κι εσύ να παραπονεθείς για την φασαρία», έκανε ο βάτραχος. «Κάθε καλοκαίρι έχουμε την ίδια ιστορία: Σας παρακαλούμε, μήπως θα μπορούσατε να κοάζετε λίγο πιο χαμηλόφωνα, γιατί δεν μπορούμε να κοιμηθούμε... Η να κοάζετε μόνο τις μεσημβρινές ώρες, με ένα μικρό διάλειμμα μεταξύ 3 και 5 που επιστρέφει ο σύζυγος από το κυνήγι και είναι κουρασμένος...»

«Όχι, όχι, καμία σχέση», τον καθησύχασε η Ασλίζ. «Απλά ψάχνω τον γερο-Λασπίδη, και η λίμνη είναι πολύ μεγάλη και γεμάτη με βατράχια που τραγουδάνε και κολυμπάνε και χοροπηδάνε εδώ κι εκεί...»

«Α, αυτό είναι όλο καλή μου?», είπε ο βάτραχος. «Έλα, ακολούθησε με, θα σε οδηγήσω εγώ στον γέροντα».

Και λέγοντας αυτά, έδωσε ένα μεγάλο σάλτο και προσγειώθηκε στο νερό με έναν δυνατό παφλασμό. Η Ασλίζ τον ακολούθησε πετώντας.

Την οδήγησε σε μια ήσυχη γωνιά της λίμνης, δίπλα σε έναν μικρό καταρράκτη. Ο γερο-Λασπίδης, καθόταν πάνω σε ένα τεράστιο νούφαρο που το στόλιζαν δυο λευκά άνθη. Γύρω του φτεροκοπούσαν ένα σμήνος από πυγολαμπίδες που φώτιζαν την περιοχή. Στην όχθη της λίμνης, στεκόντουσαν δύο γιγαντόσωμοι φρυνοδοαίμονες καλυμμένοι με χιτώνια από βρύα. Ανάμεσά τους, κρατούσαν σφιχτά μια πριγκίπισσα που πάλευε να ελευθερωθεί. Πάνω σε έναν βράχο, μπροστά από την πριγκίπισσα καθόταν ο πιο άσχημος βάτραχος που είχε αντικρίσει ποτέ της η Ασλίζ-το πρασινοκάστανο δέρμα του ήταν ζαρωμένο και γεμάτο σπυριά, και γυάλιζε σαν δηλητηριασμένο βαλτόνερο.

«Πρέπει να περιμένεις να τελειώσει, και μετά θα δεχτεί να σου μιλήσει», της ψιθύρισε ο βάτραχος που την είχε οδηγήσει ως εκεί και με ένα αθόρυβο μακροβούτι χάθηκε στα βάθη της λίμνης.

«Ευχαριστώ», ψέλλισε η Ασλίζ και κάθισε διακριτικά σε ένα κοντινό κλαδάκι, παρακολουθώντας προσεκτικά την συζήτηση των βατράχων μπροστά της.

«Θα μας διευκόλυνες ιδιαίτερα αν σταματούσες να κουνιέσαι πέρα δώθε», έκανε ο Λασπίδης στην πριγκίπισσα.

«Αφήστε με ελεύθερη τώρα αμέσως, γελοία αμφίβια, γιατί ο πατέρας μου θα έρθει και θα σας γδάρει όλους ζωντανούς!», έσκουζε αυτή.

«Είμαι σίγουρος ότι θα προσπαθήσει», συμφώνησε ο Γερο-βάτραχος, «αλλά στο μεταξύ ο πατέρας σου σε αναζητά στις κρεβατοκάμαρες των γειτονικών πριγκιπόπουλων. Μέχρι να' ρθει να ψάξει εδώ, θα μπορούσες να μας κάνεις την μικρή εξυπηρέτηση που σου ζητάμε...»

Η πριγκίπισσα κοίταξε με φανερή αποστροφή τον Σκουζιάρη, τον βάτραχο που καθόταν πάνω στον βράχο. Ο Σκουζιάρης έκανε μια αποτυχημένη προσπάθεια να της χαμογελάσει ευγενικά.

«Προτιμώ να πεθάνω, παρά να φιλήσω αυτό το πράγμα», δήλωσε κατηγορηματικά η πριγκίπισσα

«Σου επαναλαμβάνω πως κάτω από το ιδιόμορφο παρουσιαστικό του κρύβεται ένας εξωτικής ομορφιάς πρίγκιπας, που περιμένει να ελευθερωθεί από το διαβολικό ξόρκι που τον έφερε σ' αυτή την κατάσταση!», την βεβαίωσε ο Λασπίδης.

Η πριγκίπισσα μούτρωσε σαν κακομαθημένο παιδί.

«Αρνούμαι», επανέλαβε.

Ο Γέρο-βάτραχος αναστέναξε, και έκανε νόημα στους φρυνοδαίμονες. Αυτοί, φόρτωσαν την αιχμάλωτη τους στους ώμους σαν σακί με αλεύρι και απομακρύνθηκαν, αδιαφορώντας για τις κραυγές και τις κατάρες που τους έλουζε η πριγκίπισσα.

«Τσ τσ τσ», έκανε ο Λασπίδης. «Δεν είναι γλώσσα αυτή για μια νεαρή πριγκίπισσα. Αναρωτιέμαι που έμαθε όλες αυτές τις λέξεις... Πρέπει πάντως να παρατηρήσω ότι οι γαλαζοαίματοι της περιοχής κοντεύουν να εξαντληθούν, και ακόμα καμία δεν δέχτηκε να σου προσφέρει ένα φιλί. Ίσως θα' πρεπε να αναθεωρήσουμε το σχέδιο μας...».

Ο Σκουζιάρης τον κοίταξε λυπημένος.

«Καλά, θα το συζητήσουμε αργότερα», πρόσθεσε ο Λασπίδης. «Στο μεταξύ, τι έχουμε εδώ?», είπε και στράφηκε προς την Ασλίσ.

«Να και μια παρουσία που ομορφαίνει την λίμνη μας...», είπε. Οι βάτραχοι τρέφουν ένα πάθος προς τα λεπτόλογα και τις μικρές αβρότητες. «Τι θα ήθελες, δεσποινίς μου?»

Η νυχτοπεταλούδα κοντοστάθηκε για μια στιγμή, κι έπειτα ξεκίνησε να διηγείται την ιστορία της. Ο Γέρο-βάτραχος την άκουγε προσεκτικά, δίχως να την διακόπτει... Όταν η Ασλίσ τελείωσε, την κοίταζε σκεπτικός.

«Μπορώ να μεταμορφώνω βατράχους σε νούφαρα, ή νούφαρα σε βατράχους. Επίσης ενίστε μπορώ να μεταμορφώνω βατράχους σε κακομαθημένα, φωνακλάδικα παιδιά, και το αντίστροφο. Θα μπορούσα, αν ήθελα, να μεταμορφώσω μια πυγολαμπίδα σε ασύγκριτης ομορφιάς Νύμφη, μόνο που η ψευδαίσθηση θα κρατούσε μονάχα μια νύχτα. Κάποτε, θυμάμαι, είχα μεταμορφώσει κάτι βράχους σε μια αγουροξυπνημένη συμμορία από φρυνοδαίμονες, για να σώσω έναν παλιό φίλο... Αλλά το να μεταμορφώσω μια νυχτοπεταλούδα σε αστέρι, είναι πάνω από τις δυνάμεις μου! Δεν μπορώ να σε βοηθήσω καλή μου...»

Η Ασλίσ τρεμόπαιξε λυπημένη τα φτερά της.

«...αλλά ίσως ξέρω κάποιον που μπορεί», συμπλήρωσε ο Λασπίδης. «Ούτε μιας μέρας δρόμο από εδώ, κατοικούν οι Ελιδόνιοι, τα μικρά ξωτικά των ανθισμένων λουλουδιών. Κατέχουν μυστικά και ξόρκια πολύ ισχυρότερα απ' τα δικά μου. Βάδισε κατά' κει, ακολουθώντας το μονοπάτι που αρχίζει πίσω απ' τον καταρράκτη και θα φτάσεις στην κοιλάδα τους. Αλλά πρόσεχε-πρέπει να είναι μέρα, όταν θα αγγίξεις την γη τους! Αλλιώς διατρέχεις θανάσιμο κίνδυνο!».

Η Ασλίσ, αφού ορκίστηκε ότι θα πλησιάσει τα ξωτικά μόνο όσο ο ήλιος λάμπει ψηλά στον ουρανό, ευχαρίστησε τον Γέρο-βάτραχο, αποχαιρέτησε τον μωτρωμένο Σκουζιάρη έφυγε πετώντας για το ξέφωτο των Ελιδόνιων...

* * *

Τελικά, χρειάστηκε παραπάνω από μια ημέρα για να φτάσει στον προορισμό της. Στον δρόμο, βρέθηκε στο κέντρο μιας λυσσαλέας μάχης, και χρειάστηκε να τρυπώσει σε μια κουφάλα ώσπου να τελειώσει η σύρραξη! Μια ομάδα από κακιασμένες στριγγλόσφηγκες με μαύρη θωράκιση και δηλητηριασμένα κεντριά, είχαν επιτεθεί σε μια φωλιά αγριομελισσών με τριχωτή κοιλιά και πελώριες δαγκάνες, για να τους κλέψουν το μέλι... Οι αγριομελισσες τελικά έσωσαν την φωλιά, αλλά πολλές

μητέρες-φύλακες θυσιάστηκαν για να προστατεύσουν τα αγαθά τους. Ώρες ολάκερες βούιζαν πένθιμα μαζεύοντας τους νεκρούς και τους πληγωμένους...

Έτσι, όταν τελικά έφτασε στην κοιλάδα, είχε ήδη νυχτώσει. Η σελήνη βασίλευε στην κορυφή του ουρανού και το ασημένιο φως της διαπερνούσε τον θόλο των κλαδιών σχηματίζοντας τρομαχτικές σκιερές μορφές. Σε κάποιο σημείο, τα δέντρα σταματούσαν απότομα, σχηματίζοντας έναν τέλειο κύκλο: την Οβένη, την γη των Ελιδόνιων.

Στο κέντρο της κοιλάδας, βρισκόταν τα ερείπια μιας εξωπραγματικής πολιτείας, πνιγμένης μέσα σε οργιαστική βλάστηση! Τεράστιοι, γκρίζοι ογκόλιθοι καλυμμένοι με δύσμορφα σκαλίσματα σαν ζωγραφιές τρελών, αγάλματα μισοβυθισμένα στην γη, που εικονίζανε φιγούρες τρομαχτικής αλλοκοτιάς, απομεινάρια θόλων που θύμιζαν σκελετό κάποιου ξεχασμένου γιγαντιαίου κήτους και τεράστια κομμάτια από σκουριασμένο μέταλλο σκορπισμένα πάνω σε δρόμους φαγωμένους απ' τον χρόνο...

Γύρω της, καθ' όλα ταιριαστοί με την ασχήμια της πόλης, χοροπηδούσαν ένα τρομαχτικό τσούρμο από τριχωτά, κακάσχημα καλικάτσαρόμορφα δαιμονικά, κρατώντας μαστίγια από μαύρο δέρμα, πυρσούς και άλλα φριχτά αντικείμενα. Η νυχτοπεταλούδα κρύφτηκε τρομοκρατημένη πίσω από έναν θάμνο!

«Τι τα' θέλα εγώ τα ταξίδια», μονολόγησε κουρασμένη. «Το δάσος είναι πολύ μεγάλο και τρομαχτικό μέρος για ένα μικρό πλασματάκι σαν εμένα...Καλά με συμβούλευαν οι φίλες μου!»

Κοίταξε προς την κοιλάδα, αναζητώντας ίχνη των Ελιδόνιων... αλλά έβλεπε μονάχα τα πανούργα δαιμονικά τρέχουν πέρα δώθε, μέσα κι έξω απ' τα ερείπια, και να μαστιγώνουν το ένα το άλλο, με κραυγές και ουρλιαχτά που έκαναν το αίμα σου να παγώνει. Που και που κουραζόντουσαν, και έκαναν μια στάση να πιούνε μια κούπα μαυροζούμι, που το φυλούσαν σε τεράστια βαρέλια και η ανυπόφορη μπόχα του έφτανε ως την κρυψώνα της Ασλίσ.

«Ο βάτραχος θα με συμβούλεψε λάθος», αποφάσισε η νυχτοπεταλούδα. «Τα γηρατειά θόλωσαν το μυαλό του: εδώ γύρω δεν υπάρχουν ξωτικά, ούτε για δείγμα... Καλύτερα να φύγω...»

Αλλά ήταν νύχτα, και τα μονοπάτια ήταν πολύ επικίνδυνα, και το ταξίδι την είχε εξαντλήσει. Έτσι λοιπόν, η Ασλίσ αποκοιμήθηκε στην Οβένη, με τα ουρλιαχτά των δαιμονικών να την νανουρίζουν...

Στα όνειρα της, είδε πράγματα *παράξενα*. Είδε ότι, καθώς η σελήνη εγκατέλειπε τον ουράνιο θρόνο της και την θέση της έπαιρνε ο ήλιος, τα λουλούδια της κοιλάδας άνθιζαν γεμίζοντας τον τόπο ευωδιές και χρώματα, τα ερείπια βυθιζόταν στην γη και την θέση τους φύτρωνε μια πόλη εκθαμβωτικής ομορφιάς! Και τα δαιμονικά, που κοιμόντουσαν και ροχάλιζαν, αποκαμωμένα απ' το ολονύχτιο γλέντι τους, μεταμορφωνόντουσαν σε ξωτικά με παιδικά πρόσωπα και μανδύες στα χρώματα των λουλουδιών!

«Ονειρεύομαι», μουρμούρισε μέσα στον ύπνο της.

«Φυσικά και δεν ονειρεύεσαι!», άκουσε μια χαρούμενη φωνή δίπλα της.

Εύπνησε κυκλωμένη από μια παρέα Ελιδόνιων. Ένας μαυρομάλλης νέος ντυμένος στα μοβ, την πλησίασε. Πίσω του, καθόταν μια παχουλή κοπέλα με κόκκινο φόρεμα και ένα μικρό αγόρι με κατάλευκο μανδύα.

«Καλημέρα», της έκανε ο νέος ευγενικά. «Είμαι ο Υάκινθος, και αυτοί είναι η Ρόζα και ο αδελφός της, ο Νάρκισσος», είπε δείχνοντας τους συντρόφους του.

«Καλημέρα!», είπε η νυχτοπεταλούδα. «Είμαι η Ασλίζ, και ήρθα στην κοιλάδα της Οβένε αναζητώντας ένα ξόρκι που θα με μεταμορφώσει σε αστέρι. Έφτασα εδώ χθες βράδυ, αλλά...»

Ο νέος την διέκοψε. Η φωνή του ακούστηκε λυπημένη...

«Ήσουν στην κοιλάδα χθες το βράδυ?»

Η Ασλίζ έγνεψε καταφατικά.

Οι τρεις Ελιδόνιοι την κοίταξαν ντροπιασμένοι.

«Ω, τι ντροπή», βόγκηξε ο Νάρκισσος.

«Αυτό που αντίκρισες... είναι η παλιά, σκονισμένη κατάρα της φυλής μας», ξεκίνησε να δικαιολογείται η κοπέλα. «Βλέπεις, τα παλιά τα χρόνια, κάναμε πολύ φασαρία, με τα τραγούδια και τις φωνές μας και τα παιχνίδια μας, και ενοχλήσαμε την Ασερτού, την θεά του Πένθους. Και μας καταράστηκε, κάθε νύχτα να μεταμορφωνόμαστε από παιδιά του ήλιου σε δαίμονες του φεγγαριού...»

Όμως ο Υάκινθος δεν την άφησε να συνεχίσει.

«Ας μην μιλάμε γι' αυτό! Η φίλη μας ήρθε να ζητήσει την βοήθεια μας... Πρέπει να την πάμε στις Υφάντρες!»

Έπιασε απαλά την Ασλίζ στην παλάμη του, και κίνησαν για την πόλη που είχε εμφανιστεί ως δια μαγείας στο κέντρο της Οβένε.

* * *

Πέρασαν μέσα από λιβάδια γεμάτα με άνθη, και μπήκαν στην πόλη από μια ξύλινη πύλη. Δυο φρουροί, οπλισμένοι με τεράστια, αγκαθωτά κλαδιά τριανταφυλλιάς στεκόντουσαν δεξιά κι αριστερά, αλλά δεν τους έριξαν ούτε μια ματιά...

Η πόλη της Οβένε, παρουσίαζε ένα χαρούμενο θέαμα. Οι τοίχοι των κτηρίων, ήταν πλασμένοι από ξύλο και πράσινη πέτρα, τραχιά και ζεστή στην αφή. Τα παράθυρα είχαν το σχήμα των φύλλων των δέντρων, και για την κατασκευή τους χρησιμοποιούσαν ένα πράσινο κρύσταλλο, πιο λεπτό απ' το γυαλί μα πολύ πιο σκληρό. Τα σπίτια ήταν ψηλά σαν πύργοι, γεμάτα ανίδες και βεράντες και φιδουγριστές σκάλες. Σε κάθε γωνιά, άνθη, θάμνοι και δέντρα, ρυάκια και μικροί καταρράκτες περιπλέκονταν με τα κτίσματα, δίνοντας σου την εντύπωση πως βαδίζεις μέσα σε ένα δάσος. Μερικά γιγαντιαία δέντρα, είχαν μετατραπεί σε κατοικίες-που και που έβλεπες ένα φωνακλάδικο πρόσωπο να ξεπετάγεται από κάποιο άνοιγμα στον κορμό... Ελιδόνιοι κάθε λογής αναπαυόταν στις πλατείες ή έτρεχαν στα στενά φωνάζοντας και τραγουδώντας.

«Εί! Φαίνεται εξαντλημένη... Μπορούμε να σταματήσουμε να φας κάτι», πρότεινε ο Νάρκισσος και χάθηκε σε ένα στενό. Επέστρεψε λίγο μετά, κρατώντας ανάμεσα στα δάχτυλα του ένα κουκούτσι από βελανίδι γεμάτο με νέκταρ λουλουδιών.

«Εμείς τρεφόμαστε με τις μυρωδιές», της εξήγησε. «Αλλά φαντάζομαι πως εσύ θα ήθελες κάτι πιο παραδοσιακό... Ελπίζω να σου αρέσει», έκανε καθώς το ακουμπούσε προσεκτικά μπροστά στην νυχτοπεταλούδα.

Η Ασλίσ το ρούφηξε το ίδιο αχόρταγα που ρουφούσε την διάχυτη ευθυμία της πόλης.

«Θα σε πάμε στο Μαντείο. Οι Υφάντρες θα βρουν μια λύση», την βεβαίωνε ο Υάκινθος καθώς προχωρούσαν.

Το Μαντείο, ήταν ένας θόλος καμωμένος από κάποιο είδος κρυστάλλου που αντανάκλυνε τα χρώματα της πόλης. Το εσωτερικό του, ήταν ένας μικρός κήπος με μια πλατεία στο κέντρο του. Εκεί συνάντησαν τις τρεις Υφάντρες.

Αντίθετα με τους υπόλοιπους Ελιδόνιους, οι Υφάντρες δεν φορούσαν καθόλου ρούχα, ούτε είχαν ονόματα, αλλά η κάθε μια της είχε πίσω απ' το αυτί της ένα μη-μελησμονεί. Καθόντουσαν γυμνές πάνω σε μαξιλάρια παραγεμισμένα με ξερά φύλλα, και χειριζόντουσαν έναν αρχαίο αργαλειό.

«Καταγράφουν τις ζωές μας», ψιθύρισε η Ρόζα στην νυχτοπεταλούδα. «Οτιδήποτε κάνουμε, κάθε μας μικρή στιγμή, κάθε μας χαρά και λύπη αποτυπώνονται στο υφαντό τους».

«Δύσκολη δουλειά», είπε η Ασλίσ.

Μια από τις Υφάντρες, γύρισε προς το μέρος της. Η Ασλίσ χώθηκε τρομαγμένη πιο βαθιά στην παλάμη του Υάκινθου-η Υφάντρα την κοίταζε με μάτια θολωμένα, δίχως κόρες.

«Είναι τυφλές», έκανε στον Υάκινθο.

«Φυσικά και είναι», είπε αυτός. «Πως θα έβλεπαν τις ζωές όλων μας, αν είχαν να κοιτάζουν και την δική τους ζωή...»

Η Ασλίσ το σκέφτηκε λίγο, και αποφάσισε πως της ακούγεται αρκετά λογικό.

«Δεν έφτασα ως εδώ, για να δειλιάσω τώρα», είπε.

Έτσι, πήρε το θάρρος και πέταξε μπροστά στο πρόσωπο της Υφάντρας. Αυτή, άπλωσε το χέρι της και την έπιασε.

«Εεεε...», έκανε η Ασλίσ. «Αφού δεν με βλέπεις, πως με έπιασες?»

«Είδα στο νήμα της ζωής μου πως θα απλώσω το χέρι μου και θα πιάσω μια νυχτοπεταλούδα», είπε απλά η Υφάντρα.

«Μήπως είδες και τι θα σου ζητήσει αυτή η νυχτοπεταλούδα?», ρώτησε με ελπίδα η Ασλίσ.

Η Υφάντρα κοντοστάθηκε για μια στιγμή, χαϊδεύοντας με το άλλο της χέρι το υφαντό που έπλαθαν οι αδελφές της.

«Ναι, είδα», είπε τελικά.

«Και είδες και ποια θα είναι η απάντηση σου?». Η Ασλίσ δεν κρατιόταν απ' την αγωνία...

«Η απάντηση μου, είναι πως δεν μπορώ να την βοηθήσω». Η φωνή της Υφάντρας ακούστηκε πιο κουρασμένη απ' ότι συνήθως, καθώς εκστόμιζε αυτά τα λόγια.

Η νυχτοπεταλούδα κατέβασε τις κεραίες της και κοίταξε θλιμμένα τον Υάκινθο.

«...αλλά μπορώ να δώ επίσης», συνέχισε η Υφάντρα, «πως θα αποκτήσεις αυτό που επιθυμείς. Μόνο που πρέπει να το αναζητήσεις μακριά, πολύ μακριά. Πέρα από την Οβένη, πέρα από το Δάσος που Ψιθυρίζει. Και η ζωή σου θα δεθεί με έναν άλλον ταξιδευτή, που η καρδιά του επίσης τον οδηγεί σε άγνωστα μονοπάτια... Πρέπει να φύγεις, μικρή ερωτοχτυπημένη νυχτοπεταλούδα. Πρέπει να βιαστείς. Γύρνα στο σπίτι σου, και περίμενε το απαλό χτύπημα της μοίρας...»

Η Ασλίσ φτερούγισε ευτυχισμένη, και πέταξε ψηλά, μέσα από τον θόλο του Μαντείου.

«Επιστρέφω σπίτι λοιπόν...Ευχαριστώ για όλα», φώναξε πίσω της. «Θα ξανάρθω να σας επισκεφτώ!!!»

«Μονάχα την ημέρα, μην το ξεχνάς!», της θύμισε ο Νάρκισσος.

Αλλά η νυχτοπεταλούδα είχε χαθεί ψηλά στον ουρανό και δεν μπορούσε να τους ακούσει πια.

* * *

Οι καταρράκτες της Άκρης, είναι ένα από τα θαυμαστά παράδοξα που μπορεί να συναντήσει κανείς στην Ονειροχώρα. Οι Αρχαίοι θρύλοι, ισχυριζόντουσαν πως όποιο πλοίο παρασυρθεί απ' τα νερά τους, θα καταλήξει έξω από την γη των Ονείρων, στην γη του Θανάτου, εκεί όπου όλα τελειώνουν και όλα χάνονται!

Τελικά, αποδείχτηκε πως οι καταρράκτες έχουν απλά μια εξεζητημένη αίσθηση του χιούμορ, (καμιά φορά, βάζει και η Μοίρα το χεράκι της), και τα πλοία καταλήγουν απλά σε κάποιο άλλο, τυχαίο σημείο της Ονειροχώρας-στην μέση μιας πόλης, ας πούμε, ή σε μια χιονισμένη βουνοκορφή, ή στο στομάχι ενός δράκου.

Υπ' αυτές τις συνθήκες, ο «Αλλοπαρμένος» στάθηκε μάλλον τυχερός...

Αυτό συλλογιζόταν ο Σείριος, καθώς περιεργαζόταν το πλοίο του φίλου του να αιωρείται τριάντα μέτρα πάνω από το έδαφος, στην κορυφή ενός γλυκόδεντρου. Ο Ντύνεθαλ καθόταν λίγο πιο δίπλα, μασουλώντας ένα κομμάτι κέικ με λευκή σοκολάτα. Το υπόλοιπο πλήρωμα είχε απλωθεί εκεί γύρω, ψάχνοντας για τροφή και κατάλυμα για τη νύχτα που θα ακολουθούσε. Από το βάθος του δάσους ακουγόntonτουσαν οι κραυγές ευτυχίας του Τριτλ καθώς μέσα στους θάμνους ανακάλυπτε έναν ολόκληρο νέο, μικροσκοπικό κόσμο να εξερευνήσει.

Ο Πουκ είχε χαθεί, κάπου μέσα στην αναταραχή με τους καταρράκτες, αλλά ο Σείριος δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα. Ήταν βέβαιος ότι το κοράκι ήξερε να φροντίζει τον εαυτό του...

«Ο Τριτλ έχει εκστασιαστεί», παρατήρησε ο Ντούνεθαλ. «Η αλλαγή του έκανε καλό· οι αρουραίοι στο πλοίο είχαν αρχίσει να μειώνονται αισθητά».

Ο Σείριος συμφώνησε με ένα νεύμα.

«Τι σκοπεύεις να κάνεις?», ρώτησε τον καπετάνιο.

Ο Ντούνεθαλ σηκώθηκε και έκανε μια προσπάθεια να στρώσει τα ανακατεμένα του μαλλιά. Ένα στραβό χαμόγελο στόλιζε το πρόσωπο του.

«Θα καθίσουμε εδώ γύρω, φαντάζομαι, μέχρι να βαρεθούμε», είπε και έδειξε γύρω του με μια κίνηση. «Το μέρος φαίνεται ιδανικό: λίγες διακοπές ήταν ακριβώς ό που χρειαζόμασταν... Αργότερα, ίσως προσπαθήσουμε να σηκώσουμε το σκαρί με τα ξόρκια έκτακτης ανάγκης, και να το οδηγήσουμε σε πλωτή επιφάνεια-κατά προτίμηση σε κάποια θάλασσα...»

Ο Σείριος αναστέναξε.

«Πολύ φοβάμαι ότι σ' αυτή την περίπτωση, θα αναγκαστώ να εγκαταλείψω εσένα και το υπέροχο πλήρωμα σου. Ο χρόνος κυλάει, και πρέπει να βρεθώ το συντομότερο δυνατόν στην πόλη της Ομίχλης. Και έχω ακόμη πολύ δρόμο μπροστά μου...»

Ο νεραϊδογέννητος πλησίασε και αγκάλιασε τον Σείριο.

«Καλή τύχη, παλιέ μου φίλε».

Καθώς χώριζαν, έβαλε κάτι στην παλάμη του βάρδου.

«Σου έχω ένα μικρό δωράκι, για να βγεις πιο εύκολα από τα πονηρά μονοπάτια του δάσους», έκανε ο Ντούνεθαλ.

Η αίσθηση ήταν ζεστή και οικεία, σαν κάποιο παιχνίδι από ξεχασμένα παιδικά χρόνια. Ο Σείριος άνοιξε την παλάμη του: ήταν μια μικρή, ξύλινη σφυρίχτρα, σκαλισμένη με την μορφή ενός σπουργιτιού.

«Είναι δώρο απ' την μητέρα μου, που βάδιζε κάποτε κάτω από τα δέντρα αυτού του δάσους, πολύ πριν ερωτευτεί τον θνητό μου πατέρα, πολύ πριν γεννηθώ εγώ...», εξήγησε. «Κρύβει μέσα του την ζεστασιά ενός δώρου-αλλά και ένα μοναδικό ξόρκι. Αν βρεθείς σε κίνδυνο θανάσιμο, μπορείς να σφυρίξεις μια φορά, και το αίμα των Αιθέρων θα απαντήσει στο κάλεσμα σου».

«Ευχαριστώ για το ταξίδι και για το δώρο σου, που θα χρησιμοποιηθεί με σύνεση», υποσχέθηκε ο Σείριος. «Τώρα όμως πρέπει να ξεκινήσω, όσο είναι ακόμα μέρα και ξεχωρίζω την άκρη των μονοπατιών...Καλή σας τύχη, καπετάνιε. Θα τα πούμε στο επόμενο ταξίδι μας!».

Και λέγοντας αυτά, προχώρησε και χάθηκε μέσα στο δάσος.

Ο Ντούνεθαλ απέμεινε μόνος του, να καθαρίζει το σακάκι του από τα ψίχουλα του κέικ. Μια μοβ νυχτοπεταλούδα φτερούγισε προς στιγμήν μπροστά του, για να χαθεί κι αυτή μέσα στο δάσος.

«Μάλιστα», έκανε ο νεραϊδογέννητος. «Πολύ ενδιαφέρον...»

* * *

Ύστερα από τρεις ημέρες ταξιδιού, έπρεπε να ομολογήσει πως είχε χαθεί.

Την πρώτη μέρα, είχε ακολουθήσει κάτι φωνές

νομίζοντας πως θα έφτανε σε κάποια πόλη, αλλά τελικά αποδείχτηκε πως ήταν ένας εκνευριστικός Θρηνηωδός που τον παρέσερνε με τις κραυγές του βαθιά μέσα στον βάλτο. Γλίτωσε μετά βίας από τα ζαρωμένα χέρια του πλάσματος και τα θανάσιμα νερά του βάλτου, χάρη στο πολύτιμο ραβδί του.

Την δεύτερη μέρα, ανακάλυψε στα δέντρα *Υθαμ*, σκαλισμένα σύμβολα από κάποιον προηγούμενο ταξιδιώτη, τα οποία ίσως και να τον οδηγούσαν έξω από το δάσος αν δεν σταματούσαν απότομα μπροστά σε μια χαράδρα-στην οποία κατέληξε μάλλον και ο δημιουργός τους.

Την τρίτη μέρα, συνάντησε μια ομάδα από κυνηγούς Πνευμάτων, με ψηλά καπέλα και σκονισμένους μανδύες που αναζητούσαν την ψυχή ενός αρχαίου δέντρου. Του έδωσαν κάποιες ασαφείς οδηγίες, οι οποίες όμως είχαν αποδειχτεί λανθασμένες.

Την νύχτα της τρίτης μέρας, κατέληξε έξω από το σπήλαιο του δράκου που κλαίει, ξαπλωμένος κάτω από έναν βράχο. Από το βάθος της σπηλιάς, ακουγόントυσαν οι λυγμοί του τέρατος. Προς στιγμήν, είχε σκεφτεί να τον ρωτήσει για τον δρόμο, αλλά οι δράκοι είναι κυκλοθυμικά πλάσματα και καλό είναι να μην μπλέκει κανείς και πολύ μαζί τους... Έτσι, έστρωσε απλά τον μανδύα του έξω από την σπηλιά και έγειρε να κοιμηθεί, ελπίζοντας πως την αυριανή μέρα θα έβρισκε ένα σημάδι για να συνεχίσει την αναζήτηση του.

Ονειρεύτηκε πως βρισκόταν πάλι πίσω στις χώρες της Γαλήνης, στον ναό του λόφου. Η Αραχνοϋφαντη στεκόταν χαμογελαστή μπροστά του, και του προσέφερε ένα ποτήρι λικέρ.

«Έφερα την θεραπεία σου», είπε ο βάρδος.

«Έχασες όμως το φυλαχτό μου», απάντησε εκείνη. «Και δίχως αυτό, η επιστροφή σου είναι ανώφελη. Γύρνα πίσω, ανόητε βάρδε. Γύρνα πίσω στα ταξίδια σου και στις περιπλανήσεις σου!»

Εύπησε ακριβώς την στιγμή που ο σπιρτάνθρωπος χανόταν πίσω από μια συστάδα θάμνων. Ψηλάφισε τον λαιμό του-το μενταγιόν με το δάκρυ είχε χαθεί!

Σηκώθηκε και έτρεξε πίσω από το ξωτικό. Ο κλέφτης, που είχε το μέγεθος ενός μικρού σκίουρου, έτρεχε αλαφιασμένος ζικ ζακ ανάμεσα στις φτέρες, πάνω και κάτω απ' τις ρίζες των δέντρων, προσπαθώντας να μπερδέψει τον βάρδο. Τελικά, χώθηκε μέσα σε μια τρύπα κάτω από ένα βουναλάκι με χώμα...

Ο Σείριος διέκρινε μια μικροσκοπική πορτούλα, στο μέγεθος της παλάμης του.

«Μάλιστα», μονολόγησε. «Λοιπόν...»

Άνοιξε το σακίδιο του και αράδιασε το περιεχόμενο του στο έδαφος... Αφού έψαξε λίγο, μουρμούρισε απογοητευμένος και ξαναμάζεψε τα πράγματα του.

Στην συνέχεια, εξερεύνησε τον χώρο γύρω του, κάθε πετραδάκι και κάθε φύλλο... Μετά από λίγα λεπτά, φάνηκε να καταλήγει σε ένα λευκό μανιτάρι. Στάθηκε δίπλα στο μανιτάρι, και σιγοτραγούδησε ένα μικρό ξόρκι.

Για λίγο, δεν συνέβη τίποτα.

«Μάλλον ξέχασα κάποιο στίχο», σκέφτηκε και αποφάσισε να ξαναδοκιμάσει.

Αλλά πριν προλάβει να προφέρει την πρώτη λέξη, ένιωσε το σώμα του να αλλάζει... Ο βάρδος μίκραινε με απίστευτη ταχύτητα, ενώ το μανιτάρι μπροστά του γιγάντωνε!

Όταν πια είχε φτάσει το μέγεθος ενός σπιτιού, καλύπτοντας όλη την γύρω περιοχή και ξεριζώνοντας τα γύρω δέντρα, ο Σείριος είχε καταλήξει μια κουκίδα στο έδαφος.

«Και τώρα πρέπει να βιαστώ», είπε.

Έκοψε με το σπαθί του ένα κομμάτι από το μανιτάρι και κατευθύνθηκε προς το σπίτι του σπιρτάνθρωπου.

Η πόρτα ήταν κλειστή, αλλά όχι κλειδωμένη. Ο Σείριος την άνοιξε με μια σπρωξιά, και πέρασε μέσα. Βρέθηκε σε ένα δωμάτιο ξέχειλο από μικρά αντικείμενα. Πολύτιμα κοσμήματα, ένα ζευγάρι γυαλιά με μεταλλικό σκελετό, ένα καθρεφτάκι, ένα μικρό βάζο μισογεμάτο με διάφανο υγρό, ένας σωρός με χάντρες, τρία ζάρια, ένα σκουριασμένο γρανάζι, μια ταμπακέρα, δύο διαμαντένιες αγκράφες και το φυλαχτό της Αραχνοϋφαντης...

«Έχεις κάνει καλή δουλεία εδώ πέρα», φώναξε.

Αλλά δεν πήρε απάντηση. Ο σπιρτάνθρωπος είχε εξαφανιστεί...

Έπιασε το κόσμημα, και το τράβηξε έξω από το δωμάτιο. Αφού το σκέφτηκε λίγο, έσπρωξε μέχρι έξω και το βαζάκι.

«Παίρνω και κάτι για τον κόπο μου!», είπε καθώς έκλεινε πίσω του την πόρτα.

Δάγκωσε κομμάτι μανιταριού και επέστρεψε στο κανονικό του μέγεθος. Μάζεψε το μενταγιόν και το βαζάκι, και έκανε να φύγει... Το μανιτάρι βρισκόταν ακόμη στην θέση του, μεγάλο σαν σπίτι.

«Καλά το κατάλαβα πως είχα κάνει κάποιο λάθος στο ξόρκι», σκέφτηκε.

Άκουσε από πίσω του κάποιον να ξεροβήχει διακριτικά. Γύρισε, για να αντικρίσει έναν κοντόχοντρο θολκοθολόρειο με πρόσωπο ασβού και μια φουντωτή ουρά να ξεπετάγεται από το πίσω μέρος της ρόμπας του. Ο θολκοθολόρειος κάπνιζε μια πίπα, ενώ περιεργαζόταν το μανιτάρι. Ο καπνός του μύριζε δυόσμο και ζεστό μέλι.

«Υπέροχο κατασκεύασμα... Δικό σας είναι;» ρώτησε.

«Κατά κάποιο τρόπο», απάντησε ο Σείριος.

«Τυγχάνει να αναζητώ σπίτι σ' αυτή την περιοχή του δάσους και νομίζω πως είναι ακριβώς ότι ζητούσα!», εξήγησε ο θολκοθολόρειος. «Θα μπορούσαμε ίσως να έρθουμε σε μια συμφωνία...»

«Πως, αλίμονο! Αν μου πεις πώς να βγω απ' αυτό το καταραμένο δάσος, είναι όλο δικό σου».

«Α, μα αυτό είναι εύκολο!», είπε ο θολκοθολόρειος. «Απλά θα βαδίσεις δυτικά, μέχρι να συναντήσεις το Μενίρ. Ύστερα, θα προχωρήσεις βόρεια, και σε δυο μέρες το πολύ θα είσαι έξω απ' το δάσος».

«Σου είμαι ευγνώμων», τον ευχαρίστησε ο Σείριος. «Το μανιτ...εεε...το σπίτι είναι όλο δικό σου».

«Καλό ταξίδι».

Ο βάρδος έκανε να φύγει, αλλά τελευταία στιγμή γύρισε πάλι πίσω.

«Μήπως σου περισσεύει λίγος καπνός?», ρώτησε.

* * *

Πλενόταν σε μια λίμνη, όταν τον έφτασε η Ασλίσ. Η νυχτοπεταλούδα είχε σηκώσει τα φτερά της και κάλυπτε τα μάτια της, καθισμένη σε ένα βραχάκι.

«Δεν ντρέπομαι, μπορείς να κοιτάξεις», έκανε ο βάρδος.

«Προτιμώ να περιμένω να τελειώσεις, αν δεν σε πειράζει», απάντησε αυτή.

Ο Σείριος βγήκε απ' την λίμνη και φόρεσε το πουκάμισο και το παντελόνι του. Είχε πλύνει τον μανδύα του και τον είχε απλώσει να στεγνώσει πάνω στα βράχια.

«Λοιπόν...», έκανε.

«Τέλειωσες?», ρώτησε η νυχτοπεταλούδα, αν και κρυφοκοιτούσε κάτω απ' τις φτερούγες της.

«Ναι, τέλειωσα. Και σε είδα που κοιτούσες...», της είπε ο βάρδος. «Αν σκοπεύεις να δεις έναν άντρα γυμνό, καλό θα ήταν να ξέρεις και το όνομα του. Είμαι Ο Σείριος, βάρδος στο επάγγελμα».

«Ονομάζομαι Ασλίζ, και σε έψαχνα», απάντησε αυτή. «Έκανες πολλούς κύκλους μέσα στο δάσος, και σε έχασα μια-δυο φορές... Αλλά να που τελικά σε βρίσκω».

Ο Σείριος την κοίταξε με απορία.

«Με έψαχνες... Γιατί?»

Η νυχτοπεταλούδα κάθισε και του διηγήθηκε τις περιπέτειες της. Του είπε για το άστρο και το ξέφωτο της, για τον γερο-Λασπίδη και τον Σκουζιάρη, για τους Ελιδόνιους και την συμβουλή που τις έδωσαν οι Υφάντρες...

«Και με το που γύρισα σπίτι μου», είπε, «βρήκα ένα καράβι αραγμένο πάνω του και ένα σωρό κόσμο να μου κάνει το ξέφωτο άνω κάτω. Αλλά δεν με ένοιαζε, γιατί άκουσα τον νεραϊδογέννητο να μιλάει για σένα και την αναζήτηση σου και σε ακολούθησα. Είσαι αυτός για τον οποίο μου μίλησαν οι Υφάντρες!»

Ο βάρδος έμεινε για λίγο σκεπτικός.

«Ίσως να έχεις δίκιο», είπε τελικά. «Η μοίρα είναι περίεργη και οι διαθέσεις της σαν μικρού παιδιού. Θα σε πάρω μαζί μου, μικρή, και ας ελπίσουμε να μην κάνω λάθος».

Έπειτα, ήρθε η σειρά του Σείριου να πει την ιστορία του. Μίλησε για την Αραχνούφαντη, για τον Αλυσοδεμένο θεό και τους Ιερείς του και για το φριχτό ξόρκι και το άνθος του Ανεφελολούλουδου.

«Και τώρα πρέπει να φτάσω στην Πόλη της Ομίχλης. Εκεί υπάρχει κάποιος που έχει τις απαντήσεις σε κάθε ερώτημα. Αυτός ίσως να μπορέσει να βοηθήσει και εσένα...» της είπε.

Η Ασλίζ κούνησε χαρούμενη τις κεραίες της.

«Πρέπει να βιαστούμε, λοιπόν», έκανε.

«Μην βιάζεσαι», είπε ο Σείριος. «Πρέπει να στεγνώσει ο μανδύας μου πρώτα, και μετά θα ξεκινήσουμε».

Και λέγοντας αυτά, κάθισε στην όχθη της λίμνης. Έπιασε το λαούτο του, και άρχισε να παίζει έναν θλιμμένο σκοπό. Η νυχτοπεταλούδα στάθηκε δίπλα του συνεπαρμένη.

«Παίζεις πολύ ωραία», του είπε κάποια στιγμή.

«Ευχαριστώ», απάντησε αυτός. «Θέλεις να σου παίξω κάτι?»

«Έχεις κάποιο τραγούδι για τα άστρα?»

Ο Σείριος χαμογέλασε, και ξεκίνησε μια αργή μελωδία.

Το τραγούδι, μιλούσε για ένα άστρο που έπεσε κάποτε στην Ονειροχώρα και χτύπησε το κεφάλι του τόσο άσχημα, που έχασε την μνήμη του και δεν θυμόταν από πού είχε έρθει και ποιο ήταν το όνομα του. Και έζησε διάφορες περιπέτειες, και ερωτεύτηκε μια κοπέλα σε μια πόλη που έφτιαχνε αρωματικά κεριά και έκαναν μαζί μια υπέροχη κόρη. Και κάποια στιγμή, η μητέρα Σελήνη τον ανακάλυψε και τον διέταξε να επιστρέψει στο πόστο του, γιατί το πελώριο υφαντό του θόλου ήταν λειψό δίχως αυτόν. Το τραγούδι τέλειωνε απότομα, με το άστρο να συλλογίζεται το τι θα κάνει.

«Και τι έκανε τελικά?», ρώτησε ο Ασλίζ.

«Κανείς δεν ξέρει», της αποκρίθηκε ο βάρδος. «Το τραγούδι αυτό γράφτηκε πολλά χρόνια πριν, την εποχή των πρώτων Αυτοκρατόρων, και οι τελευταίοι του στίχοι έχουν χαθεί».

«Κρίμα...», έκανε εκείνη. «Εγώ πάντως θα έμενα στην Ονειροχώρα, μαζί με την κοπέλα που αγάπησα».

«Και η μαγεία του νυχτερινού ουρανού θα χανόταν, αφού από το ξόρκι θα έλειπε ένα συστατικό.», της υπενθύμισε ο Σείριος. «Δεν είναι πάντα εύκολο να πάρουμε μια τέτοια απόφαση, μικρή μου... Αλλά νομίζω πως ο μανδύας μου έχει στεγνώσει!»

Σηκώθηκε και έκανε να πλησιάσει τα βράχια, αλλά κοκάλωσε! Κύματα πανίσχυρης, αρχαίας μαγείας πλημμύρισαν το μέρος. Κάτι πλησίαζε... Μια δύναμη αποτρόπαιης κακίας, πλησίαζε γοργά την κατασκήνωσή τους! Μέσα απ' τα δέντρα, σύρθηκε η ομίχλη, βυθίζοντας τα πάντα στην σιωπή και την θολούρα. Τα νυχτοπούλια και τα τζιτζίκια είχαν σιγήσει, και κάθε ζωντανό πλάσμα φαινόταν να έχει απομακρυνθεί από το ξέφωτο!

«Ασλίζ!», φώναξε ο βάρδος.

Ακολουθώντας τον απόηχο της φωνής του, η νυχτοπεταλούδα τον πλησίασε.

«Είναι ο Κυνηγός των Ψυχών!», είπε με τρεμάμενη φωνή. «Τριγυρίζει με τα κυνηγόσκυλα του στο δάσος, ψάχνοντας για χαμένους ταξιδιώτες να τραφεί με τις ψυχές τους και να ξεριζώσει τις καρδιές τους!»

«Καθόλου ευχάριστη προοπτική», είπε ο Σείριος. «Πάμε να φύγουμε από εδώ...»

«Πολύ αργά! Κοίτα!»

Μέσα από την ομίχλη, φάνηκε η δαιμονική μορφή ενός καβαλάρη! Ήταν καλυμμένος με έναν γκρίζο μανδύα με κουκούλα, που έκρυβε το πρόσωπο του-μονάχα μια κατάμαυρη γλώσσα ξεχώριζε, να γλύφει τα αόρατα χείλη του. Το άλογο του ήταν λευκό, και από τα μάτια του κυλούσαν δάκρυα από αίμα, που κηλίδωναν τον λαιμό του! Πίσω του, γρυλίζοντας ανατριχιαστικά, ακολουθούσαν τέσσερα γιγαντόσωμα κυνηγόσκυλα με μαύρο τρίχωμα σκληρό σαν αγκάθια και βλέμμα που έλαμπε από καθαρή μοχθηρία.

«Ελπίζω να έχεις στο μυαλό σου κάποιο ξόρκι», είπε η Ασλίζ.

«Κανένα τόσο ισχυρό...», απάντησε ο βάρδος καθώς τα κυνηγόσκυλα τους κύκλωναν. Τράβηξε το ξίφος του και έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Έλα λοιπόν,

Ψυχοφάγε», φώναξε προς τον καβαλάρη.

Το γέλιο του δαίμονα αντήχησε μέσα απ' την ομίχλη. Έμοιαζε με γέλιο μικρού παιδιού, πράγμα που το έκανε ακόμη πιο τρομαχτικό.

Το πρώτο κυνηγόσκυλο χίμηξε. Ο βάρδος σήκωσε το ξίφος του και το χτύπησε στην μουσούδα, αναγκάζοντας το να υποχωρήσει. Τα άλλα τρία πλησίασαν ύπουλα από πίσω.

«Πολύ φοβάμαι πως η γνωριμία μας θα λήξει

κάπως άδοξα», είπε ο Σείριος χαμογελώντας. «Εσύ μπορείς να φύγεις αν θέλεις... Δεν νομίζω πως ήρθε ως εδώ για την ψυχή μίας νυχτοπεταλούδας».

«Πρέπει υπάρχει κάποιος τρόπος να του ξεφύγουμε!», έκανε η Ασλίζ.

«Απ' ότι φαίνεται, κανείς. Εκτός κι αν...μα...πως το ξέχασα?».

Ο Σείριος έβαλε το χέρι του στο σακίδιο και έβγαλε την σφυρίχτρα που του χάρισε ο Ντουνέθαλ. Την ακούμπησε στα χείλη του, και φύσηξε απαλά. Ο ήχος ακούστηκε ακριβώς σαν τιτίβισμα σπουργιτιού, μια χαρούμενη μελωδία, απόλυτα παράταιρη με την φρίκη που τους περιέβαλλε...

Ένα ουρλιαχτό λύκου απάντησε από μακριά. Το άλογο του Ψυχοφάγου χλιμίντρισε ανήσυχο. Τα κυνηγόσκυλα έβγαλαν ένα παραπονεμένο γρύλισμα και συγκεντρώθηκαν ξανά γύρω από τον αφέντη τους.

Μέσα από την ομίχλη, που είχε αρχίσει να διαλύεται το ίδιο απότομα όπως ήρθε, εμφανίστηκαν δεκατρείς μεγαλόσωμες φιγούρες. Δεκατρείς λευκοί λύκοι, με φουντωτό τρίχωμα, που κοίταζαν τον Ψυχοφάγο δείχνοντας τα δόντια τους προειδοποιητικά. Οι έξι, σχημάτισαν έναν προστατευτικό κύκλο γύρω από τους δύο συντρόφους, ενώ οι υπόλοιποι πλησίασαν απειλητικά τον εχθρό τους.

Ο δαίμονας, αποφάσισε πως δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με αυτό τον νέο αντίπαλο. Βγάζοντας μια θρηνητική τσιρίδα, γύρισε χάθηκε πίσω στο σκότος απ' όπου ξετρώπωσε παίρνοντας μαζί του και την ομίχλη. Άφησε πίσω του μια φριχτή οσμή, σαν την μυρωδιά του ψοφιοιού.

Ο Σείριος έσκυψε και χάιδεψε έναν από τους λύκους στον λαιμό.

«Ευχαριστούμε πολύ», είπε.

Το ζώο, γύρισε και του έγλυψε το χέρι, πριν χαθεί κι αυτό ακολουθώντας τους συντρόφους του. Η αποστολή τους είχε τελειώσει.

«Ας είναι καλά η μαγεία των Αιθέριων και η μητέρα του Ντουνέθαλ», ξεφύσηξε ανακουφισμένα ο Σείριος καθώς φορούσε τον μανδύα του. Γύρισε προς την Ασλίζ, που ήταν ακόμη παγωμένη απ' τον τρόμο.

«Λοιπόν μικρή, θα ξεκινήσουμε? Έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας...»

* * *

Όταν έφτασαν στο Μενίρ, μετά από τρεις ημέρες πορείας δίχως άλλα απρόοπτα, πίστεψαν πως οι περιπέτειες τους στο δάσος των Ψιθύρων είχαν τελειώσει. Εκεί όμως, τους περίμενε ένα εξωφρενικό θέαμα!

Το Μενίρ, στεκόταν στο κέντρο ενός δασωμένου λόφου, πανύψηλο και ατάραχο, καλυμμένο με κισσούς και αρχαία σκαλίσματα. Γύρω από την σκιά του, τριγύριζαν κροταλίζοντας τις δαγκάνες τους μια ομάδα από δρασκελιστές!

Οι δρασκελιστές, είναι κάτι σπάνια έντομα μεγάλα σαν άλογο, με λαμπερό κίτρινο θώρακα και πριονωτές δαγκάνες. Βαδίζουν πάνω σε τέσσερα πόδια υπερβολικά μακριά και λεπτά, και έτσι περπατάνε τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένοι και το σώμα τους υψώνεται πολλά μετρά πάνω από το έδαφος.

«Οι δρασκελιστές είναι επικίνδυνα πλάσματα», τον προειδοποίησε η Ασλίζ. «Καλό θα ήταν να μην πλησιάσουμε...»

«Έχεις δίκιο», συμφώνησε ο Σείριος. «Μα...για στάσου! Κάποιος είναι εκεί, ανάμεσα τους!»

Πράγματι, ανάμεσα στους δρασκελιστές ξεχώριζαν δύο ανθρώπινες φιγούρες! Ήταν δύο ολόιδιοι νέοι, με εκθαμβωτικά πολύχρωμα ρούχα, μακριά ξανθά μαλλιά,

φουντωτά μουστάκια και γελαστά πρόσωπα. Ο πρώτος κρατούσε ένα μεταξένιο σκοινί, και φορούσε καρό πράσινη-μπλε πουκαμίσσα, γαλάζιο παντελόνι με μαύρες ρίγες, καφέ σανδάλια και στο κεφάλι του είχε τυλιγμένο ένα λευκό μαντήλι. Ο δεύτερος κρατούσε μια ξύλινη τρόμπα, και φορούσε κόκκινη πουκαμίσσα, ψηλές δερμάτινες μπότες και το παντελόνι του ήταν μισό κίτρινο και μισό πορτοκαλί. Βάδιζαν με χορευτικές φιγούρες ανάμεσα στα κτήνη. Ο πρώτος νέος πάλευε να αρπάξει έναν δρασκελιστή με το σκοινί του, που το είχε δέσει σε θηλιά. Ο δεύτερος χρησιμοποιούσε την τρόμπα όταν οι δρασκελιστές πλησίαζαν επικίνδυνα- ένα σμήνος από κόκκινα φτερωτά νεραιδόπτερα ξεχύνονταν με κάθε φυσουνιά, και επιτίθονταν στα τέρατα αναγκάζοντας τα να υποχωρούν και να μπερδεύονται το ένα στα πόδια του άλλου.

«Τι είναι αυτοί?», ρώτησε η Ασλίσ.

Ο βάρδος ανασήκωσε τους ώμους του.

«Δεν ξέρω...αλλά θα μάθουμε».

Αδιαφορώντας πια για τα θανάσιμα έντομα, που είχαν μπλεχτεί σε ένα κουβάρι προσπαθώντας να ξεφύγουν από τα νύχια των νεραιδόπτερων, πλησίασε το Μενίρ. Την στιγμή που έφτανε κοντά στο επίκεντρο της μάχης, είδε με την άκρη του ματιού του έναν δρασκελιστή να έχει πλησιάσει από πίσω έναν από τους νέους και να ετοιμάζεται να τον αρπάξει.

«Πρόσεχε!» φώναξε και άρπαξε από το έδαφος μια πέτρα. Με μια γρήγορη κίνηση την εκτόξευσε προς την μεριά του τέρατος. Βρήκε τον δρασκελιστή στο κούτελο, και το έντομο έπεσε κάτω ζαλισμένο. Ο νέος γύρισε και τον κοίταξε.

«Ευχαριστώ», είπε στον βάρδο γελώντας. «Αυτή η δουλειά καμιά φορά μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνη».

Μέσα σε λίγα λεπτά, τα κτήνη είχαν αποχωρήσει άτακτα από το Μενίρ με ένα σύννεφο από νεραιδόπτερα πίσω τους και οι δύο νέοι κρατούσαν τυλιγμένο σε ένα δίχτυ τον τελευταίο δρασκελιστή, που πάλευε να ελευθερωθεί...

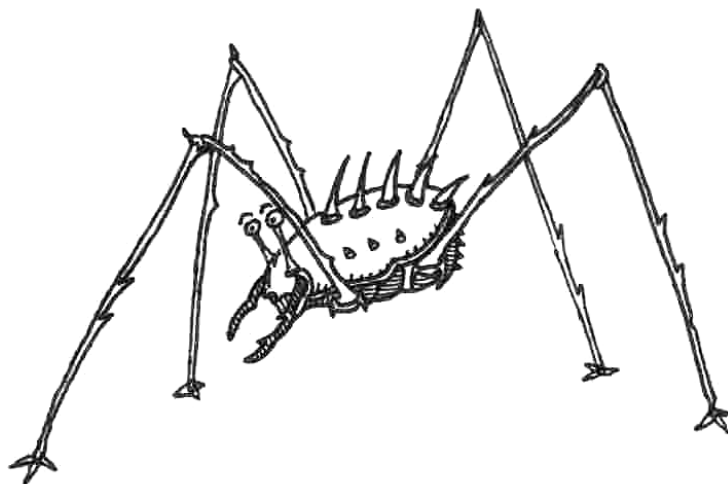
«Πιάσαμε άλλο ένα», είπε ο ένας. «και είναι υπέροχο πλάσμα. Φώναξε το πλοίο να δέσει».

Ο άλλος, τράβηξε ένα κέρασ στολισμένο με κορδέλες και φύσηξε με δύναμη.

Η απάντηση ήρθε από ψηλά. Ένα ιπτάμενο πλοίο, με τα κατάρτια να ξεφυτρώνουν από τα πλευρά του σκάφους και να λικνίζονται σαν πτερύγια ψαριού, εμφανίστηκε μέσα από τα σύννεφα. Κατέβηκε αργά, ώσπου έφτασε μερικές δεκάδες μέτρα πάνω από το Μενίρ.

Ακολουθώντας τις οδηγίες των νέων, έριξαν μια ξύλινη πλατφόρμα και σήκωσαν στο σκάφος το αιχμαλωτισμένο πλάσμα. Μαζί, έριξαν και μια ανεμόσκαλα για να ανέβουν οι κυνηγοί.

Ο νέος που είχε σώσει ο Σείριος, αυτός με την τρόμπα, πλησίασε τον βάρδο.

«Απ' ότι φαίνεται, σου χρωστάω την ζωή μου. Πως μπορώ να στο ξεπληρώσω?»
Ο βάρδος το σκέφτηκε για λίγο.

«Μπορείς», είπε τελικά, «να δεχτείς στο σκάφος σας εμένα και την φίλη μου και να μας αφήσετε όσο πιο κοντά στην Πόλη της Ομίχλης μπορείτε».

«Η ζωή ενός Αλκαίου αξίζει πολύ περισσότερα από αυτό, αλλά αφού αυτή είναι η επιθυμία σου, το δέχομαι», είπε ο νέος. «Θα σας πάμε στην Πόλη της Ομίχλης-άλλωστε, δεν μας βγάζει και πολύ από το δρομολόγιο μας».

«Είμαι ο Σείριος και από εδώ η φίλη μου η Ασλίζ», είπε ο βάρδος δείχνοντας την νυχτοπεταλούδα.

«Είμαι ο Θέε' μντρα και πίσω μου είναι ο Τατ Χαάλ, ο αδελφός μου», είπε ο νέος. «Ερχόμαστε από την Γιελόσσα, την πόλη του αιώνιου πανηγυριού... Αναζητάμε σπάνια εκθέματα για τον ζωολογικό κήπο της πόλης και όπως καταλάβατε και μόνοι σας σήμερα σταθήκαμε τυχεροί. Εκατοντάδες θεατές θα ριγίσουν από τρόμο στην θέα αυτού του πλάσματος!»

Ένα απαλό αεράκι φύσηξε, τρεμοπαίζοντας τα φυλλώματα των δέντρων. Το πλοιάριο έγειρε λίγο, και η ανεμόσκαλα ταρακουνήθηκε.

«Πρέπει να προλάβουμε το ανατολικό αγέρι», έκανε ο νέος. «Ελάτε!»

Κι έτσι, ο βάρδος συντροφιά με την μικρή του φίλη, σκαρφάλωσε στο πλοίο των αδελφών που θα τον έφερνε ένα βήμα πιο κοντά στο τέλος της αναζήτησης του-αλλά και θα τον έμπλεκε σε απίστευτες περιπέτειες!

Πράξις Τρίτη

*Η μυρωδιά
του κρασιού
του ιδρώτα
του σπέρματος
τι άλλο χρειάζεται μια μύτη
για να είναι ευτυχισμένη?*

Μονόλογος του Τρελού.

Ο «Τρυποκάρυδος», το ιπτάμενο αερόπλοιο των αδελφών Αλκαίων έσκιζε με χάρη την ουράνια θάλασσα. Ήταν ένα έμπειρο σκάφος, φτιαγμένο με μεράκι από ξύλο φουντουκιάς. Από τα πλευρά του, ξεφύτρωναν λευκά πανιά πάνω σε ευλύγιστα κατάρτια, καμωμένα ακριβώς σαν πτερύγια ψαριού: με την απαλή κίνηση τους, ωθούσαν το πλοiάριο μπροστά, ή το έστριβαν δεξιά κι αριστερά.

Στην πλώρη του ήταν σκαλισμένο ένα ζωντανό ακρόπρωρο, που ονομαζόταν Εκάτη: μία νεαρή κοπέλα με μακριά μπουκλωτά μαλλιά που ανέμιζαν γύρω της και μακρύ πράσινο φόρεμα που βυθιζόταν στο ξύλο του σκάφους. Η Εκάτη ήταν λιγομίλητη· μια στις τόσες, φώναζε όταν έβλεπε κάποιο άλλο σκάφος ή κάποιον περαστικό δράκο να πλησιάζει. Ακόμα πιο σπάνια, δεχόταν να συντροφεύει τους άυπνους ναύτες που αναζητούσαν την γαλήνη του έναστρου, νυχτερινού ουρανού.

Στο αμπάρι του αερόπλοιου, βρισκόταν ένας γαλάζιος λίθος, τοποθετημένος μέσα σε ένα περίπλοκο ασημένιο μηχανήμα γεμάτο σωλήνες και γρανάζια. Η μαγεία του λίθου, ήταν η δύναμη που κρατούσε το αερόπλοιο στον αέρα. Υπεύθυνος για τον λίθο και τις ιδιότητες του, ήταν ο Βασάλτης, ένας κοντόχοντρος χαρωπός μάγος που φορούσε μια μακριά, βυσσινί ρόμπα και πάνω από το φαλακρό κεφάλι του αιωρούταν ο οικείος του, ένα πανέμορφο, φλύαρο ψάρι που άκουγε στο όνομα Νίσφσιφ.

Ο Σείριος και η Ασλίσ, φιλοξενούνταν σε μια ζεστή κουκέτα στ' αμπάρια, παρέα με οχτώ μικρόσωμους, σιωπηλούς ανεμοδούρειους που αποτελούσαν το πλήρωμα του σκάφους. Ο ένατος ανεμοδούρειος, ήταν ο Σκαραβαίος, ο καπετάνιος του σκάφους. Ήταν ένας σοβαρός, πολυταξιδεμένος άντρας, με πλατύ στήθος, τσιγκελωτό μουστάκι και πυκνές φαβορίτες, που φορούσε ένα σακάκι με χρυσά γαλόνια και μετάλλια, και ένα δίκοχο καπέλο στολισμένο με πλουμιστά φτερά παπαγάλου.

Οι αδελφοί Αλκαίοι, περνούσαν τις περισσότερες ώρες της ημέρας στην καμπίνα τους, σχεδιάζοντας πάνω από χάρτες και αραχνιασμένα βιβλία το επόμενο κυνήγι τους. Έτσι, οι δυο ταξιδευτές κατέληξαν συντροφιά με τον μάγο-ο οποίος αποδείχτηκε εξαιρετικός συνταξιιδιώτης. Είχε ένα ατέλειωτο απόθεμα τόσο από αστείες ιστορίες όσο και από πολύχρωμα μαγικά τρυκ, με αποκορύφωμα το βράδυ που γέμισε το κατάστρωμα με πιτσιλωτά κουτάβια που έτρεχαν δεξιά και αριστερά και μπλέκονταν στα πόδια του πληρώματος. Τελικά, τα γαβγίσματα τους ξύπνησαν τον καπετάνιο, που βγήκε αρκετά ζοχαδιασμένος απ' την καμπίνα του και διέταξε τον μάγο να επιστρέψει τα τετράποδα από' κει που τα βρήκε. Όλο το πλήρωμα, συμπεριλαμβανομένου και του καπετάνιου αφιέρωσε την υπόλοιπη νύχτα του στο να

καταδιώκει τρισευτυχισμένα κουτάβια που έτρεχαν και κρυβόντουσαν στα πιο απίθανα σημεία του αερόπλοιου, ώστε να τα ξαναβάλουν πίσω στον μαγικό σάκο του μάγου.

Μ' αυτά και μ' εκείνα, το ταξίδι κυλούσε ευχάριστα και η στιγμή που θα αντίκριζαν το λιμάνι της Πόλης της Ομίχλης πλησίαζε...

Όμως, η Μοίρα είχε άλλα σχέδια για τους ήρωες.

Και όταν η συγκεκριμένη κυρία βάζει κάτι στο μυαλό της, μπορεί να γίνει υπερβολικά πεισματάρη!

* * *

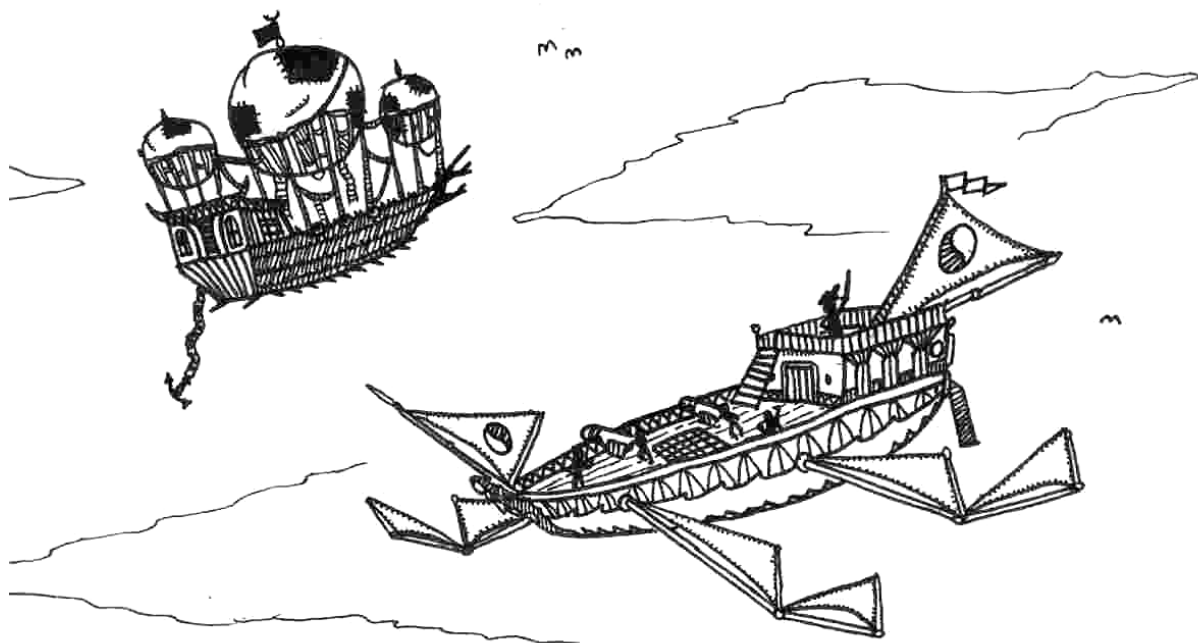
Ξημέρωνε η έκτη μέρα πάνω στον «Τρυποκάρυδο», όταν η Εκάτη ξύπνησε όλο τον κόσμο με τις φωνές της.

«Πλοίο στον ορίζοντα! Πλοίο στον ορίζοντα!»

Όλοι έτρεξαν στην πλώρη. Πράγματι, στο βάθος ξεχώριζε ένα σκάφος. Ο Σκαραβαίος, έβγαλε το τηλεσκόπιο του και κοίταξε προσεκτικά.

«Κατάρα», είπε. «Είναι το πειρατικό του κάπτεν Βούλφφερε».

Το άλλο σκάφος πλησίαζε αργά, και σιγά σιγά όλοι μπορούσαν να το διακρίνουν καθαρά. Ήταν μικρότερο από το δικό τους αερόπλοιο, και στα κατάρτια του βρισκόντουσαν τεράστια μπαλόνια με μαύρα μπαλώματα. Στην πλώρη βρισκόταν ένα έμβολο σαν κεφάλι δράκοντα και μια σειρά από κανόνια ξεχώριζε στα πλευρά του σκάφους που σημάδευαν τον «Τρυποκάρυδο». Δίπλα στην άγκυρα, ήταν σκαλισμένο το όνομα του αερόπλοιου: «Η Πορφυρή Βασίλισσα».

«Ετοιμαστείτε για ελιγμό. Θα προσπαθήσουμε να τους ξεφύγουμε μέσα στα σύννεφα...», διέταξε ο Σκαραβαίος τους ναύτες, και έδειξε μια καταιγίδα που ξεχώριζε στον ορίζοντα.

«Έχουν τον άνεμο με το μέρος τους», παρατήρησε ο Θέε'μντρα. Τα δύο αδέλφια μόλις είχαν βγει από την καμπίνα τους, κρατώντας ξύλινα ραβδιά.

Ο Σείριος, στεκόταν στην πλήρη δίπλα στην Εκάτη, παρέα με τον μάγο και την Ασλίζ, που είχε βουλευτεί πια στο καπέλο του. Ο Νισφσίφ, το ιπτάμενο ψάρι του μάγου, αιωρούνταν πάνω από τα κεφάλια τους αφήνοντας χρωματιστές μπουρμπουλήθρες πίσω του.

«Ανόητε μάγε», μουρμούριζε. «Εγώ σου είχα πει να φέρεις μαζί σου το σακίδιο των Ανέμων, εσύ επέμενες να πάρεις αυτό με τα κουτάβια».

«Μα δεν μου πήγαινε καρδιά να τ' αφήσω στον πύργο, μοναχά τους...», προσπαθούσε να δικαιολογηθεί ο μάγος.

«Οι πειρατές πλησιάζουν», παρατήρησε ο Σείριος. «Καλύτερα να ετοιμάσεις τα ξόρκια σου, γιατί δεν θα μπορέσουμε να αποφύγουμε την συμπλοκή».

Σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει τα λόγια του βάρδου, μια κανονιά ακούστηκε από το πειρατικό. Η οβίδα πέρασε ξυστά πάνω από το καπέλο του καπετάνιου, παίρνοντας μαζί της και ένα-δυο φτερά. Ο μάγος, έτρεξε στην καμπίνα του για να συγκεντρώσει τα απαραίτητα υλικά.

«Ε, όχι το καπέλο μου!», βροντοφώναξε ο καπετάνιος. «Αυτό δεν θα το επιτρέψω! Ετοιμάστε τα κανόνια! Θα δείξουμε σ' αυτούς τους μπουμπουνοκέφαλους αλήτες με ποιους τα βάλανε!»

Οι ναύτες έτρεξαν και φανέρωσαν τα κανόνια του αερόπλοιου, που ήταν σκεπασμένα με χοντρούς μουσαμάδες. Η «*Πορφυρή Βασίλισσα*», είχε πια πλησιάσει σε απόσταση βολής και ο βάρδος μπορούσε να ξεχωρίσει στο απέναντι κατάστρωμα ένα τσούρμο από κακομούτσουνα, χοντρόπετσα ανεμοτελώνια με κοφτερά δόντια και δέρμα χαραγμένο από αμέτρητες ουλές. Ανάμεσα τους, ξεχώριζε ένας μεγαλόσωμος αγριωπός φουντογένης άντρας, που κραύγαζε διαταγές φανερώνοντας μια αστραφτερή σειρά από χρυσά δόντια.

«*Πυρ!!*» φώναξε ο Σκαραβαίος και τα κανόνια και των δυο πλοίων άστραψαν και βρόντηξαν την ίδια στιγμή. Οι οβίδες της «*Πορφυρής Βασίλισσας*» έσκισαν τα πτερύγια του σκάφους τους και κατέστρεψαν ολοσχερώς την καμπίνα του καπετάνιου. Οι βολές του «*Τρυποκάρυδου*» πέρασαν ξυστά από το πειρατικό, εκτός από μια που πέτυχε ένα από τα μπαλόνια του!

Το μπαλόνι έσκασε, ταρακουνώντας το αντίπαλο σκαρί. Η «*Πορφυρή Βασίλισσα*» κλυδωνίστηκε άχαρα. Κανά δυο τελώνια παρ' ολίγον να πέσουν απ' το αερόπλοιο, αν δεν αρπαζόντουσαν από τις ανεμόσκαλες.

Την ίδια στιγμή, ο Βασάλτης εμφανίστηκε τρέχοντας στο κατάστρωμα.

«Αυτό δεν θα τους αρέσει καθόλου, σας το υπόσχομαι», είπε. Στάθηκε για ένα λεπτό ακίνητος ώσπου να ξελαχυνιάσει, και μετά άνοιξε τις χούφτες του. Στην μια, είχε μια πρέζα πιπέρι και στην άλλη ένα αυγό.

«Πολύ εντυπωσιακό», είπε ειρωνικά ο Νίσφσιφ. «Αν βρεις και λίγο λάδι, μπορούμε σίγουρα να κάνουμε μια θεσπέσια ομελέτα».

Αδιαφορώντας για την γκρίνια του οικείου του, ο μάγος πήρε μια βαθιά αναπνοή και φύσηξε το πιπέρι, ψιθυρίζοντας ταυτόχρονα και ένα ξόρκι. Η σκόνη, πέταξε μακριά προς το αντίπαλο αερόπλοιο. Οι κόκκοι της, φαινόταν να πολλαπλασιάζονται καθώς απομακρύνονταν από την παλάμη του Βασάλτη. Όσπου να φτάσουν στην «*Πορφυρή Βασίλισσα*», είχαν γίνει ένα τσουχτερό σύννεφο που έπνιξε τα τελώνια. Μια ορχήστρα από οργισμένες βρισιές και φτερινίσματα έπνιξε κάθε άλλο θόρυβο!

«Η *Ακαταμάχητη Πιπεροπνοή*, εξήγησε ο μάγος. Και τώρα, για το φινάλε, ο *Επίφοβος Θρυμματιστής!!*»

Και έσφισε την γροθιά του, κάνοντας το αυγό θρύψαλα. Ένας πάταγος ακούστηκε από απέναντι-η πρύμνη του πειρατικού, είχε καταστραφεί σαν να την χτύπησαν χίλιες

οβίδες. Τα τελώνια, μέσα σε μια κουστωδία από φτερνίσματα, έτρεχαν αλαφιασμένα προσπαθώντας να απομακρύνουν την «Πορφυρή Βασίλισσα».

«Ταραραράμ!», έκανε με πομπώδες ύφος ο μάγος, ικανοποιημένος με τον εαυτό του. «Για άλλη μια φορά, ένα φιγουράτο υπερθέαμα μπροστά στα μάτια σας».

Και λέγοντας αυτά, υποκλίθηκε ενώ μια βροχή από πυροτεχνήματα ξεφύτρωναν απ' τα δάχτυλα του, γεμίζοντας τον ουρανό με κάθε λογής μορφές και χρώματα: ένας κόκκινος δράκος που κυνηγούσε έναν γαλάζιο ιππότη, μια έκρηξη από κίτρινα και λευκά αστέρια, τρεις μοβ καλικάτζαροι που χόρευαν και για το τέλος, ένας φανταχτερός τροχός που περιλάμβανε όλα τα πιθανά χρώματα, που γύριζε και γύριζε εκτοξεύοντας παντού σπίθες και λωρίδες φωτιάς!

«Επιδειξία», μουρμούρισε ο Νισφσίφ, αλλά κανείς δεν του έδωσε σημασία. Το πλήρωμα του «Τρυποκάρυδου» χειροκροτούσε, ο βάρδος χειροκροτούσε, ο καπετάνιος χειροκροτούσε, οι αδελφοί χειροκροτούσαν-ακόμα και δυο τρία από τα τελώνια του απέναντι αερόπλοιου χειροκροτούσαν ενθουσιασμένα, μέχρι να τα κατσαδιάσει ο καπετάνιος τους.

Μετά απ' αυτό, τα δυο πλοία απομακρύνθηκαν, αφού οι καπετάνιοι αντάλλαξαν και τις εθιμοτυπικές βρισιές και υποσχέσεις για μια εντυπωσιακότερη ρεβάνς. Το πλήρωμα προσπαθούσε απελπισμένο να συμμαζέψει τα ασυμμάζευστα... Ήταν φανερό ότι ο «Τρυποκάρυδος» δεν ήταν σε θέση να συνεχίσει το ταξίδι του προς την Πόλη της Ομίχλης.

«Είμαστε αναγκασμένοι να επιστρέψουμε στην Γιελόσσα για επισκευές», εξήγησε ο Θέε' μντρα στον Σείριο. «Μπορείτε να μας ακολουθήσετε ως εκεί, που σίγουρα θα βρείτε κάποιο άλλο σκάφος να σας πάει ως τον προορισμό σας!»

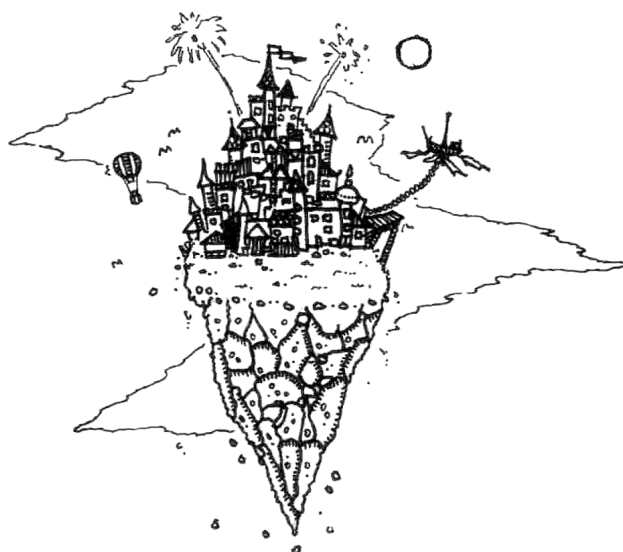
Ο βάρδος το συζήτησε με την Ασλίζ, και τελικά συμφώνησαν.

Έτσι, οι δυο σύντροφοι έφτασαν στην Ιπτάμενη πόλη, κουρασμένοι και απογοητευμένοι, πάνω σε ένα μπαρουτοκαπνισμένο αερόπλοιο.

* * *

Μέσα σ' όλα τα παράξενα και θαυμαστά που συμβαίνουν στην Ονειροχώρα, η ύπαρξη ενός κολοσσιαίου ιπτάμενου βράχου δεν αποτελεί κάτι το εντυπωσιακό. Ούτε και το χτίσιμο μιας ολόκληρης πόλης πάνω στις πλευρές του έχει να προσθέσει και πολλά...

Οι Γελοσσιανοί όμως, γνωστοί τόσο για το πείσμα τους όσο και για το πάθος τους για το θέαμα, είχαν βαλθεί να φτιάξουν έναν αξιομνημόνευτο τόπο: ένα μικρό, μοναδικό θαύμα! Και, όπως

υποστηρίζουν πολλοί ταξιδιωτικοί οδηγοί της Ονειροχώρας, φαίνεται ότι τα κατάφεραν!

Ο ιπτάμενος βράχος, είχε το μέγεθος και το σχήμα ενός μικρού βουνού, και αιωρούνταν μερικές χιλιάδες πόδια πάνω από το έδαφος (ακριβώς πάνω από την χώρα μιας ψυχωτικής, υψοφοβικής φυλής που για καλό και για κακό έχτιζε τα σπίτια του πολλά μέτρα βαθιά μέσα στην γη).

Στις πλευρές του βράχου, ήταν χτισμένη η Γιελόσσα, η Πόλη του Αιώνιου Πανηγυριού. Η Γιελόσσα, ήταν ένα μικρό αρχιτεκτονικό θαύμα-για την ακρίβεια ο εφιάλτης κάθε Τέκτονα. Οι κάτοικοι της, πλάσματα από κάθε φυλή, είχαν συγκεντρωθεί και είχαν χτίσει με πολύ κόπο και μπόλικες δόσεις μαγείας τα σπίτια τους το ένα πάνω στο άλλο, ένα συνοθύλευμα από άπειρα διαφορετικά σχήματα και χρώματα και τεχνοτροπίες που στοιβάζονταν ως την ψηλότερη κορυφή του βράχου!

Το αερόπλοιο άραξε σε μια μαρμάρινη εξέδρα, που φιλοξενούσε άλλα τρία σκάφη. Με την βοήθεια των ναυτών, οι αδελφοί Αλκαίοι κατέβασαν τον αιχμάλωτο δρασκελιστή.

«Θα τον οδηγήσουμε στον Κήπο των Τεράτων», εξήγησε ο Τατ Χαάλ καθώς έφευγαν. «Καλή διαμονή, και καλή σας τύχη!» ευχήθηκε στον βάρδο και την νυχτοπεταλούδα.

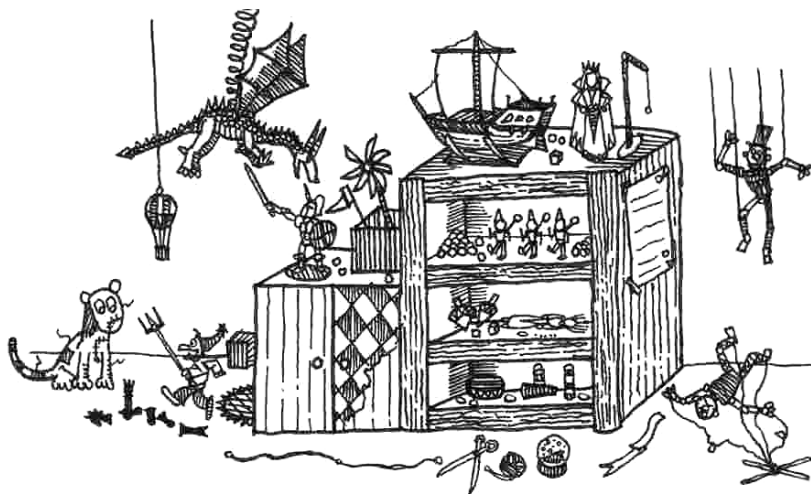
«Ευχαριστούμε για όλα», αποκρίθηκε και ο βάρδος.

Αφού αποχαιρέτισαν και τους ναύτες, και αφού ο Σείριος υποσχέθηκε στον καπετάνιο να γράψει μια επική μπαλάντα για την συμπλοκή τους με τον κάπτεν Βούλφερε, εγκατέλειψαν τον «Τρυποκάρυδο» και παρέα με τον Βασάλτη χάθηκαν στους δαιδαλώδεις δρόμους της Γιελόσσα.

«Θα σας φιλοξενήσω στο σπιτικό μου», υποσχέθηκε ο μάγος, «και θα προσπαθήσω να σας βρω ένα καλοτάξιδο αερόπλοιο για να συνεχίσετε την αναζήτησή σας... Αλλά πριν από αυτό, θα σας κάνω μια μικρή ξενάγηση στα θαύματα της πόλης!»

Τους οδήγησε μέσα από λαβύρινθους από σοκάκια και φωτεινές πλατείες, όπου πλήθος κόσμου διασκεδάζε οργιαστικά. Ζογκλέρ και ακροβάτες, τσαρλατάνοι και μασκαράδες, θαυματοποιοί και ταχυδακτυλουργοί, μίμοι και κουκλοθέατρα, πυροτεχνήματα και σαπουνόφουσκες, τέντες τσίρκου και τρενάκια του λούνα παρκ, πλανόδιοι θίασοι ηθοποιών που έστηναν πρόχειρα αυτοσχέδια σκετσάκια και μοναχικοί τροβαδούροι που υμνούσαν τον έρωτα και τον ερχομό του καλοκαιριού, εκθέματα κάθε λογής απλωμένα στον δρόμο, μουσική, χαρά και άπειρες ποσότητες κρασιού. Η πόλη του πανηγυριού δεν κοιμόταν ποτέ και οι κάτοικοι της ζούσαν μέσα σε ένα αδιάλειπτο γλέντι! Κάθε τρεις και λίγο, ο Σείριος ή η Ασλίσ σταματούσαν να θαυμάσουν το ένα και το άλλο...

Στον Δρόμο του Στριμμένου, μπήκαν σε ένα σκοτεινό παιχνιδάδικο που κίνησε την περιέργεια του βάρδου. Η βιτρίνα του ήταν γεμάτη από κάθε λογής εντυπωσιακά τεχνουργήματα. Κούκλες

απαράμιλλης ομορφιάς από ύφασμα και ξύλο, καλειδοσκοπία που φανέρωναν άγνωστους τόπους και χρόνους, κουρδιστές μολυβένιες φιγούρες που παρέλαυναν σε τέλειο σχηματισμό πάνω στον πάγκο, αριστοτεχνικές μαριονέτες, ζάρια από ελεφαντόδοντο και κεχριμπάρι, πολύχρωμες σβούρες που δεν σταματούσαν να περιστρέφονται... Πολλά από αυτά ήταν φορτισμένα με μαγεία, και περπατούσαν ή τραγουδούσαν ή μιλούσαν μεταξύ τους ή χόρευαν, δημιουργώντας έναν πανικό μέσα στο στενόχωρο κατάστημα. Δυο μολυβένιοι καλικάτζαροι άραξαν στους ώμους του βάρδου και τσίριζαν ανόητα ανέκδοτα μέσα στ' αυτί του.

«Ποιο είναι το αγαπημένο φρούτο των πράσινων ξωτικών?», ρωτούσε το ένα.

«Το πράσινο μήλο!», απαντούσε το άλλο και ξεκαρδίζονταν στα γέλια.

Στο μεταξύ, ένα σμήνος από ξύλινες μινιατούρες αεροπλοίων είχαν πάρει στο κυνήγι την Ασλίζ, ενώ μια γάτα φτιαγμένη από μετάξι και παραγεμισμένη με πούπουλα έπιασε στην γωνία κουβέντα με τον Νίσφσιφ...

Μετά από πολύ ψάξιμο, ο βάρδος διάλεξε μια κρυστάλλινη σφαίρα, μέσα στην οποία μπορούσες να δεις έναν μικρόκοσμο φτιαγμένο με κάθε λεπτομέρεια: μια πόλη χτισμένη μέσα σε δύο γιγαντιαίες πέτρινες παλάμες, με λευκά σπιτάκια και γαλάζιες στέγες, μερικούς σκόρπιους πύργους, ένα λιμάνι με μερικές ψαρόβαρκες δεμένες στους μόλους, και στους δρόμους, ίσα που ξεχώριζαν, μικροσκοπικές ανθρώπινες φιγούρες να ανεβοκατεβαίνουν...

«Είναι η Αρμονία, μια ευχάριστη πόλη στις όχθες της Σκονισμένης Θάλασσας», του εξήγησε ο Θοκ, ο παιχνοδοποιός.

«Είναι δηλαδή ένα παράθυρο στην πόλη?», θέλησε να μάθει ο βάρδος.

«Ίσως είναι η ίδια η πόλη, φυλακισμένη μέσα στις παλάμες σου», είπε αινιγματικά ο Θοκ. «Θα το μάθεις μονάχα αν ταξιδέψεις ως εκεί...»

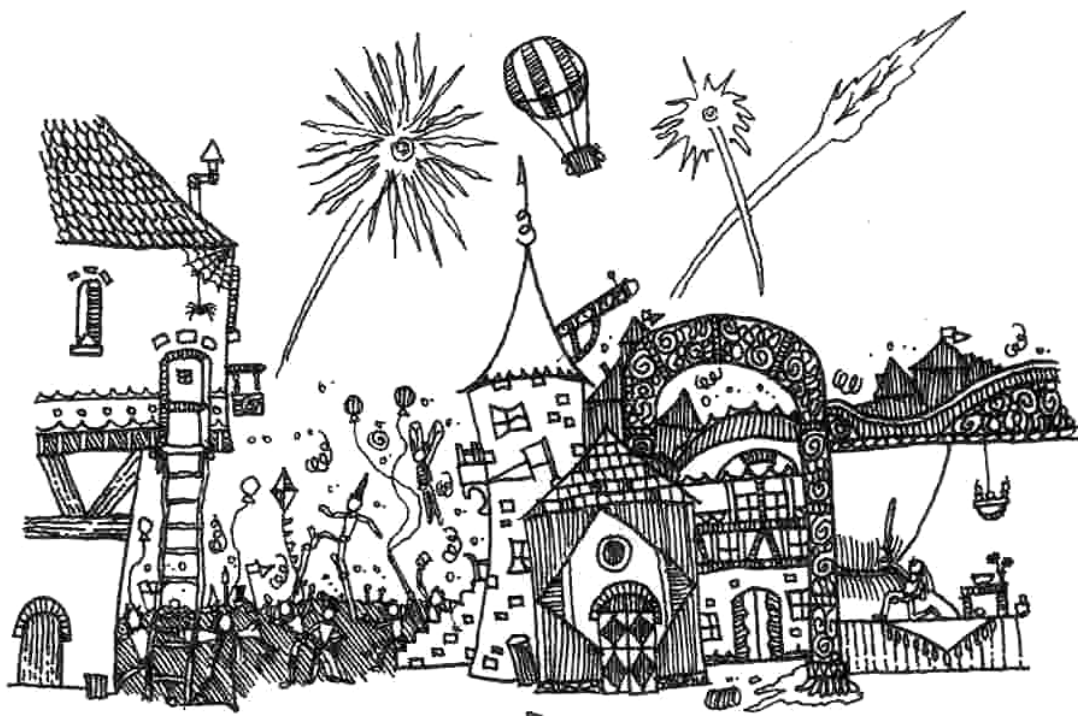
Ο βάρδος το σκέφτηκε για λίγο, αλλά τελικά αποφάσισε να την πάρει μαζί του. Είχε γοητευτεί από την λεπτομέρεια και την ζωντάνια του σκηνικού. Τοποθέτησε προσεκτικά την σφαίρα στο σακίδιο του, τυλιγμένη με το μαντήλι του για να μην σπάσει, και άφησαν το μαγαζί.

Λίγο μετά βέβαια, αναγκάστηκαν να επιστρέψουν όταν ανακάλυψαν ότι στις τσέπες του Βασάλτη είχαν τρυπώσει κρυφά μια ομάδα από συρμάτινα ανθρωπάκια που μασουλούσαν ευτυχισμένα το σημειωματάριο του...

* * *

Η περιπλάνηση τους συνεχίστηκε στον Δρόμο του Αρλεκίνου, που έστηναν τις παραστάσεις τους οι πιο διάσημοι θίασοι.

Τρώγοντας ζεστά κάστανα, παρακολούθησαν για λίγο μια εκπληκτική παράσταση από τον Θίασο Των Αναστενάρηδων. Οχτώ άντρες και γυναίκες, ντυμένοι με εφαρμοστές μαύρες στολές, έπαιζαν πάνω σε μια άδεια σκηνή υποδυόμενοι τα πάντα. Ένας από αυτούς, με λεπτεπίλεπτες κινήσεις και μορφασμούς μεταμορφώνονταν μπροστά στα μάτια τους σε αβοήθητη πριγκίπισσα, ενώ άλλοι πέντε, ανεβασμένοι ο ένας στους ώμους του άλλου, σε ένα κουβάρι από σώματα και κινήσεις παρίσταναν τον τερατώδη δράκο. Λίγο αργότερα, ο ένας παρίστανε τον βασιλιά, ενώ οι υπόλοιποι έστηναν με το σώμα τους το δωμάτιο- άλλος το τραπέζι, άλλος την βιβλιοθήκη, άλλος το παράθυρο.

«Είναι μια πρωτοποριακή τεχνοτροπία», τους εξήγησε ο Βασάλτης. «Τη ονομάζουν Αφανισμό. Στην διπλανή σκηνή, είναι οι αντίπαλοι τους, οι Ανούσιοι...».

Οι δίπλα, ήταν μια ντουζίνα από τελώνια ντυμένα με βρώμικα ρούχα και κουρέλια, που ούρλιαζαν και έκαναν γκριμάτσες και άσεμνες χειρονομίες στο κοινό. Που και που, έφτυναν ή πετούσαν σάπια φρούτα σε κάποιον θεατή που τους γιουχάριζε. Αν υπήρχε κάποιου είδους πλοκή, δυσκολευόσουν πολύ να τη παρακολουθήσεις, ειδικά απ' την στιγμή που ένα κομμάτι του πλήθους ανέβηκε εξαγριωμένο στη σκηνή και ξεκίνησε να καβγαδίζει με τους ηθοποιούς.

«Είναι ένα κομμάτι του έργου κι αυτό», είπε ο Βασάλτης. «Κάθε παράσταση των Ανούσιων καταλήγει σε έναν μεγαλοπρεπέστατο καβγά. Η Γιελόσσα έχει παράδοση στο θέατρο, και δεκάδες νέες σχολές και τεχνοτροπίες γεννιούνται κάθε χρόνο σ' αυτές τις πλατείες. Μερικές επιβιώνουν, άλλες χάνονται στην λήθη...».

Καθώς τους εξηγούσε την ιστορία διαφόρων θεατρικών τεχνικών και κουτσομπολιά για τους διασημότερους ηθοποιούς, πέρασαν μπροστά από μια μεγαλειώδη σκηνή γεμάτη κόσμο.

Το σκηνικό οικοδόμημα ήταν τεράστιο, και πάνω του ήταν χτισμένη από ξύλο και πάπυρο μια θάλασσα, ένα δάσος και ένας πύργος. Στο κέντρο, διαδραματίζονταν η αναπαράσταση μιας μάχης από δεκάδες κομπάρσους με αστραφτερές στολές- οι χρυσοί από την μια, οι ασημένιοι από την άλλη. Οι δυο πρωταγωνιστές στεκόντουσαν λίγο πιο δίπλα, απαγγέλλοντας με στόμφο και καμποτινίστικους θεατρινισμούς λόγια θανάσιμης έχθρας, λίγο πριν ξεκινήσουν να μονομαχούν.

«Α, αυτό είναι ένα από τα θέατρα του Σέραπις», είπε ο Βασάλτης. «Εντυπωσιακό θέαμα, μάχες επί σκηνής, ναυμαχίες, πολιορκίες, μεγάλοι έρωτες, κοσμικές καταστροφές, δραματικό τέλος και όλα τα συναφή. Το κοινό πάντα ενθουσιάζεται με κάτι τέτοια...»

Στην Πλατεία των Χελιδονιών, σταμάτησαν να φάνε ένα πλουσιοπάροχο γεύμα στα «*Τα Τρία Πλατάνια*», μια μικρή ταβέρνα. Τα τραπέζια ήταν χτισμένα σε μια

περιτοιχισμένη αυλή, ανάμεσα σε ανθισμένες μανόλιες και κερασιές, κάτω από την σκιά κληματαριών.

Ο Βασάλτης έφαγε ψαρονέφρι γεμιστό με ανθότυρο, πιλάφι και μαύρο ψωμί. Ο Σείριος δοκίμασε καπνιστό ζαρκάδι με σάλτσα δαμάσκηνου και γλυκοπατάτες με πιπεράτη γεύση, ενώ η Ασλίσ ήπιε λίγο χυμό σταφυλιού.

Για επιδόρπιο, πήρανε μια μεγάλη γυάλινη γαβάθα με μούρα, αχλάδια και βερίκοκα καθώς και μια κανάτα κρασί με μέλι και κανέλα!

Αφού χόρτασαν, συνέχισαν τον δρόμο τους. Ο μάγος τους έκανε και μια μικρή ξενάγηση στην γειτονιά του, τον δρόμο του Λιθογράφου, μέσα από ευωδιαστούς κήπους και λίμνες με χρυσόψαρα που έβγαζαν το κεφάλι τους απ' το νερό και σφύριζαν προκλητικά στους περαστικούς. Ο Βασάλτης τους πέταξε ένα κομμάτι ψωμί που είχε πάρει απ' την ταβέρνα.

«'στούμε», έκαναν τα χρυσόψαρα και έπεσαν με τα μούτρα στο φαί.

Τελικά, έφτασαν στον προορισμό τους. Το σπίτι του Βασάλτη ήταν ένα ογκώδες πέτρινο κτίσμα, βαμμένο μπλε και πράσινο, με μια σπειρωτή στέγη που κατέληγε σε παρατηρητήριο. Μια φηγούρα καθόταν εκεί, με ένα καβαλέτο μπροστά της.

«Είναι ο Μορφέας, ένας από τους συγκάτοικους μου», εξήγησε ο μάγος.

Στάθηκαν μπροστά στο σπίτι. Η δίφυλλη πόρτα, ήταν χτισμένη τρία με τέσσερα μέτρα πάνω από το έδαφος.

«Πως θα ανέβουμε εκεί πάνω?», ρώτησε ο Σείριος.

Ο Βασάλτης γέλασε, και τους οδήγησε σε έναν κύκλο από ψηφίδες στην άκρη του δρόμου.

«Κρατηθείτε», τους είπε.

Προχώρησαν και στάθηκαν στο κέντρο του κύκλου. Ο βάρδος, ένιωσε το σώμα του να χάνει την επαφή του με την γη-με απαλές κινήσεις, αιωρούνταν προς το πεζούλι της πόρτας, με την Ασλίσ να φτεροκοπάει μεπερδεμένη δίπλα του. Λίγα λεπτά μετά, βρισκόντουσαν όλοι πάνω.

«Ένα μικρό ξόρκι για να λύσει το πρόβλημα με την πόρτα», τους εξήγησε ο μάγος. «Η αρχιτεκτονική της πόλης επιβάλλει καμιά φορά τέτοιες ιδιοτυπίες».

«Για το εφέ και μόνο το κάνει», ψιθύρισε ο Νισφσίφ καθώς ο μάγος έψαχνε μουρμουρίζοντας ανάμεσα στα δεκάδες κλειδιά της αρμαθιάς του. «Οι επισκέπτριες το βρίσκουν πάντοτε τόσο γοητευτικό».

Όταν η πόρτα επιτέλους άνοιξε, πέρασαν σε έναν προθάλαμο στρωμένο με χαλιά τόσο πυκνά που τα πόδια τους βυθίζονταν. Πίσω από μια βελούδινη κουρτίνα, τους περίμενε το σαλόνι: μια ζεστή φωτιά, μαλακοί καναπέδες, μαξιλάρια και οχτώ ψηλές βιβλιοθήκες φορτωμένες με τόμους.

«Μπορείτε να ξαποστάσετε εδώ», εξήγησε ο Βασάλτης. «Στο μεταξύ, εγώ θα πάνω μέχρι την Πλατεία των Ανεμοχορευτών να αναζητήσω αερόπλοιο που να κατευθύνεται προς την Πόλη της Ομίχλης».

«Ευχαριστούμε για όλα», έκανε η Ασλίσ. Ο βάρδος είχε ξαπλώσει ήδη σε έναν καναπέ μπροστά στο τζάκι, και η ανάσα του ακουγόταν βαριά. Ο μάγος χαμογέλασε, και με ένα χτύπημα των δαχτύλων του τα φώτα του πολυέλαιου χαμήλωσαν και έσβησαν.

«Καλή ξεκούραση», τους ευχήθηκε καθώς έφευγε.

* * *

Ο Σείριος ξύπνησε από μια μελωδία.

Σηκώθηκε από τον καναπέ και φόρεσε τον μανδύα του. Πόσες ώρες είχε κοιμηθεί άραγε?

Η Ασλίζ είχε βουλευτεί πάνω σε ένα βιβλίο, σκεπασμένη με τις φτερούγες της. Ο βάρδος προτίμησε να μην την ξυπνήσει, και βγήκε από το δωμάτιο για να αναζητήσει την πηγή της μουσικής.

Σε μια γωνιά του διαδρόμου, ανακάλυψε μια στριφογυριστή σκάλα. Οδηγούσε και πάνω, αλλά και κάτω. Από πάνω, άκουγε πιο καθαρά την μουσική. Από κάτω, ερχόταν μια γλυπόπικρη μυρωδιά- θύμιζε ξύλο, δυόσμο και βρεγμένο χώμα.

Στάθηκε για λίγο διστακτικός μπροστά στην σκάλα.

Τελικά, το πήρε απόφαση και άρχισε να ανεβαίνει...

Η σκάλα, οδηγούσε στο παρατηρητήριο που είχαν δει από το εξωτερικό του σπιτιού. Ήταν μια εξέδρα, κυκλωμένη από ξύλινα σκαλιστά κάγκελα, σκεπασμένη από ένα μεταξένιο πανί.

Στο κέντρο της καθόταν ένας ροδομάγουλος νέος με κόκκινα φουντωτά μαλλιά και λευκό δέρμα. Φορούσε άσπρο πουκάμισο και μαύρο παντελόνι, και κρατούσε ένα μακρύ πινέλο. Με επιδέξιες κινήσεις, ζωγράφιζε τον μουσαμά που είχε μπροστά του.

Δίπλα του, σε ένα τραπεζάκι βρισκόταν ανοιγμένο ένα μουσικό κουτί, με πορτοκαλί και κίτρινες ρίγες. Η χαρούμενη μελωδία έβγαινε από μέσα του και απλωνόταν τριγύρω, ενώ ο νέος σιγοσφύριζε μερικές νότες. Στο εσωτερικό του κουτιού, βρισκόντουσαν εφτά

μικροσκοπικά, χρυσά
ανθρωπάκια πλασμένα με
απόλυτη λεπτομέρεια που
χόρευαν πρόσχαρα γύρω γύρω.
Που και που ένα ανθρωπάκι
έκανε κάποια αριστοτεχνική
φιγούρα, προκαλώντας ένα
χειροκρότημα από τα υπόλοιπα.

Ο βάρδος πλησίασε και
κοίταξε την ζωγραφιά. Εικόνιζε
την νύχτα, αλλά δεν είχε καμία
σχέση με αυτό που έβλεπαν
μπροστά τους. Τα αστέρια δεν
ήταν αραδιασμένα στο
φαινομενικά ακατάστατο χάος
τους, όπως συνηθίζουν, αλλά
σχημάτιζαν ασύλληπτης

ομορφιάς κινήσεις και ροές και κύματα, παρέα με πολύχρωμα ημιδιάφανα
νεφελώματα, σε ένα ουράνιο παιχνίδι δίχως τέλος.

«Δεν είναι έτσι ο ουρανός», παρατήρησε ο βάρδος.

Ο νέος έσκυψε και κοίταξε τον ουρανό. Μετά, κοίταξε την ζωγραφιά του.

«Ναι, έχεις δίκιο», είπε σκεπτικός.

Σήκωσε το πινέλο του ψηλά, και το κίνησε στον αέρα. Όταν τελικά το κατέβασε, ο ουρανός μπροστά τους ήταν ένα ακριβές αντίγραφο της ζωγραφιάς του νέου, μέχρι την παραμικρή πινελιά!

«Ορίστε», έκανε απλά και ξανασυγκεντρώθηκε στην τέχνη του.

Ο Σείριος κοίταξε τον ουρανό, κοίταξε τον νέο και αναστέναξε. Γύρισε και ξεκίνησε να κατεβαίνει την σκάλα.

Όταν έφτασε ξανά στον προθάλαμο, η μυρωδιά είχε εξασθενήσει. Αλλά, με την περιέργεια του να έχει φουντώσει, συνέχισε την κατάβαση ως στα υπόγεια του σπιτιού.

Βρέθηκε σε ένα αχνοφώτιστο, χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Πλάκες στο χρώμα του πηλού και της πορφύρας έστρωναν το πάτωμα και τους τοίχους.

Σε κάθε γωνία, είχε μεγάλες πήλινες γλάστρες με καταπράσινες φτέρες και θάμνους. Τραπέζια, σακιά, πάγκοι και βαρέλια γέμιζαν το δωμάτιο, φορτωμένα με αμέτρητα ξερά φύλλα, πολύχρωμα άνθη, κλαδιά, μπλεγμένες ρίζες, αποξηραμένους καρπούς, και κάθε λογής άλλα συστατικά, και ανάμεσα τους μυριάδες μπουκάλια και μπουκαλάκια, γουδιά και φιαλίδια, φλασκιά και χάλκινοι αποστακτήρες.

Μπροστά στην φωτιά, στέκονταν μια ψηλή γυναίκα που ανακάτενε με μια τεράστια ξύλινη κουτάλα το περιεχόμενο της χύτρας, απ' όπου αναδύονταν η μυρωδιά που είχε εντοπίσει προηγουμένως.

«Καλώς ήρθες, επισκέπτη», είπε δίχως να σταματήσει το ανακάτεμα. «Ο Βασάλτης μου μίλησε για σένα».

«Καλώς σε βρίσκω, κυρά», αποκρίθηκε ο Σείριος. «Είμαι ο Σείριος, και ήρθα ως τον χώρο σου ακολουθώντας την μύτη μου...»

Η γυναίκα γέλασε, και γύρισε προς το μέρος του. Ήταν πραγματικά ψηλή, και εύσωμη, με σγουρά καστανά μαλλιά που έφταναν ως την μέση της και καστανά μελαγχολικά μάτια. Ένα πλατύ χαμόγελο στόλιζε το στρόγγυλο πρόσωπο της. Φορούσε ένα λευκό δαντελωτό φόρεμα, και από πάνω ένα λεπτό καφέ πανοφώρι.

«Είμαι η Αμάρανθη, η αρωματοποιός», συστήθηκε με μια υπόκλιση. «Μαζί με τον Μορφέα και τον Βασάλτη, μοιραζόμαστε αυτό το εξαίσιιο αχούρι που πέρασες την νύχτα σου».

«Το σπίτι σας είναι μια χαρά», την βεβαίωσε ο βάρδος.

Η Αμάρανθη του έδειξε την χύτρα.

«Θέλεις να βοηθήσεις?»

Ο βάρδος έγεννε και έπιασε από τα χέρια της την κουτάλα. Άρχισε να ανακατεύει το υγρό, κάτω από τις υποδείξεις της Αμάρανθης.

«Πιο σιγά, πιο απαλά... Σκέψου ότι χαϊδεύεις το σώμα μιας γυναίκας, την επιφάνεια μιας λίμνης που δεν θέλεις να ρυτιδώσεις... Μόλις πάρει μια βαθιά, σκουροπράσινη απόχρωση, τότε θα πρέπει να γίνεις σκληρός», του εξηγούσε καθώς πρόσθετε διάφορα υλικά- τότε μια χούφτα σκόνη βανίλιας, τότε ένα φύλλο δάφνης, τότε τρεις σταγόνες λεμόνι...

«Τι άρωμα είναι αυτό?», ρώτησε ο Σείριος.

«Το ονομάζω *Περινίτα*, που θα πει “διασκεδαστικός χορός” στην γλώσσα των Έντεκα χωριών. Το ξέθαψα από τις αναμνήσεις μιας γριάς από το Ξερό Στάχυ, το μικρότερο από τα αυτά τα χωριά».

«Θέλεις να πεις ότι το Ξερό Στάχυ μυρίζει κάπως έτσι?», έκανε ο βάρδος απορημένος.

«Όχι», γέλασε αυτή. «Θέλω να πω ότι στις αναμνήσεις της γριάς, το Ξερό Στάχυ μυρίζει ακριβώς έτσι».

«Θα πρέπει να είναι όμορφος τόπος τότε», έκανε ο Σείριος.

«Είναι όμορφος τόπος», συμφώνησε η Αμάρανθη «Αν σε ευχαριστεί, όταν τελειώσουμε θα πλάσω ένα άρωμα και για σένα».

«Θα το ήθελα πολύ...», έκανε ο Σείριος.

* * *

Έτσι, τρεις κλεψύδρες χρόνο μετά, αφού το άρωμα είχε καταλήξει σε ένα πορτοκαλί χρώμα και το χέρι του Σείριου είχε πιαστεί για τα καλά, κάθισαν αντικριστά στο πάτωμα. Η Αμάρανθη αράδιασε έξι-εφτά πολύχρωμα ζάρια: ένα κόκκινο, δύο μαύρα, δύο κίτρινα, ένα πράσινο και ένα μεγάλο λευκό.

«Θέλω από σένα μια ριζιά», του εξήγησε.

Ο βάρδος έσφιξε στα χέρια του τα ζάρια, και ένιωσε την ανάλαφρη αίσθηση της μαγείας να τον γαργαλάει. Φύσηξε μέσα στην γροθιά που σχημάτιζε η παλάμη του και τα άφησε να πέσουν.

Τα ζάρια κύλησαν ελάχιστα, πριν καταλήξουν σε επτά φιγούρες.

Το κόκκινο εμφάνιζε έναν δρόμο. Τα μαύρα ένα ξίφος και ένα λαούτο. Τα κίτρινα μια σκυφή, αλυσοδεμένη και ένα δάκρυ. Το πράσινο έναν λόφο. Και το λευκό, μια γυναικεία φιγούρα που ο Σείριος δεν δυσκολεύτηκε να αναγνωρίσει.

«Αραχνοϋφαντη», ψιθύρισε θλιμμένα.

Η Αμάρανθη περιεργάζονταν με προσοχή τα σχέδια.

«Μάλιστα», είπε τελικά. «Ξέρω ακριβώς τι θέλεις».

«Τι είδες?», την ρώτησε ο βάρδος.

«Πάντως όχι αυτά που είδες εσύ» του εξήγησε. «Εσύ βλέπεις απλά εικόνες, από το παρελθόν και την καρδιά σου. Εγώ βλέπω συναισθήματα και υλικά, βλέπω πώς να μετατρέψω τις αναμνήσεις ενός ανθρώπου σε μυρωδιές».

Και λέγοντας αυτά έπιασε ένα γουδί και το γέμισε με καυτό νερό. Μετά, μουρμουρίζοντας έπιασε και άρχισε να ανακατεύει υλικά.

«Ένα φύλλο κουφοξυλιάς...ένα άνθος ασφόδελου... μια σταγόνα δάκρυα... ζωμός κερασιού...»

Ο βάρδος καθόταν και την παρακολουθούσε με αφοσίωση. Τελικά, η Αμάρανθη γύρισε προς το μέρος του κρατώντας ένα μικρό γυάλινο φιαλίδιο.

«Ορίστε», είπε διστακτικά και του το προσέφερε.

Ο βάρδος το άνοιξε με προσοχή και το έφερε κοντά στην μύτη του.

Το άρωμα, του τρύπησε τα ρουθούνια και πλημμύρισε το μυαλό του με εικόνες! Η μυρωδιά της Αραχνοϋφαντης, η μυρωδιά από το δέρμα της, τον ιδρώτα της, την αναπνοή της. Η μυρωδιά από τα σεντόνια που τους σκέπασαν, από το γρασίδι που ξάπλωσαν, από το δέντρο που τους έκανε σκιά. Η μυρωδιά από το λικέρ που μοιράστηκαν, από τον ναό του λόφου, από την σκόνη του δρόμου που τον είχε οδηγήσει ως εκεί...

Ο Σείριος γονάτισε.

Και έβαλε τα κλάματα!

«Συγγνώμη...συγγνώμη...», έκανε η Αμάρανθη αγκαλιάζοντας τον. «Συγγνώμη...»

«Δεν πειράζει», είπε ο βάρδος προσπαθώντας να σκουπίσει με την άκρη του μανδύα του τα δάκρυα που στόλιζαν το πρόσωπο του. «Μου έδειξες ακριβώς αυτό που σου ζήτησα εγώ: τις αναμνήσεις μου!».

Στάθηκαν αγκαλιασμένοι για πολλή ώρα, μέχρι που τους πήρε ήσυχα και ευεργετικά ο ύπνος πάνω στις πλάκες του πατώματος.

* * *

Την επόμενη μέρα, ο Βασάλτης δεν είχε επιστρέψει ακόμα.

«Μην ανησυχείτε, το συνηθίζει», εξήγησε η Αμάρανθη καθώς έπαιρναν το πρωινό τους στο παρατηρητήριο. «Θα έχει γυρίσει ως το απόγευμα... Στο μεταξύ, εσείς μπορείτε να κάνετε μια ακόμα βόλτα στην πόλη».

Κι έτσι, ο Σείριος και η αγουροξυπνημένη Ασλίσ βγήκα ξανά στους πολύβουους δρόμους της Γιελόσσα. Αυτή την φορά, ακολούθησαν μια άλλη διαδρομή, έναν πλατύ δρόμο που τον σκίαζαν σειρές από ιτιές και φλαμουριές. Ερωτευμένα ζευγαράκια μοιραζόντουσαν μοναχικές στιγμές στα μαρμάρινα παγκάκια, δεξιά κι αριστερά του δρόμου. Μια γλυκανάλατη μελωδία αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα, αλλά όσο κι αν έψαξαν, δεν μπόρεσαν να εντοπίσουν την πηγή της. Τελικά, κατέληξαν σε μια ανοιχτωσιά που εξασκούσαν δυο ακροβάτες.

Απ' ότι έπιασαν, από τις χαμηλόφωνες συζητήσεις των ελάχιστων θεατών, ο πιο ηλικιωμένος, ήταν ο διάσημος Ζεντούριο. Ήταν ψηλός και λεπτοκαμωμένος με τα κατάμαυρα μαλλιά του πιασμένα κότσο. Ένα μυτερό γενάκι στόλιζε το πηγούνι του, ενώ τα σχιστά του μάτια έλαμπαν από πονηριά. Φορούσε κόκκινη εφαρμοστή πουκαμίσια και κόκκινο παντελόνι, και από την πλάτη του ξεφύτρωνε ένα τρίτο χέρι.

Κρατούσε τρία μαστίγια- ένα σε κάθε παλάμη. Το πρώτο ήταν φτιαγμένο από μαύρο δέρμα και ασημένιο σύρμα. Το δεύτερο, από κληματσίδες και αγκάθια αγριοτριανταφυλλιάς. Και το τρίτο, από ιστό αράχνης και τρίχες γάτας. Τα μαστίγια τινάζονταν σαν φίδια, καθώς επιτίθονταν στον νεαρό μαθητευόμενο!

Αυτός, λικνίζονταν και πετάγονταν, έσκυβε και πηδούσε, χόρευε μαγικά με την γη και τον αέρα αποφεύγοντας κάθε χτύπημα.

«Ο Γρύλλος θα γίνει ο νέος αρχι-ακροβάτης της πόλης», είπε ένας από τους θεατές. «Το έχει στο αίμα του».

«Και έχει και τον καλύτερο δάσκαλο», συμφώνησε ένας δεύτερος».

Ο Γρύλλος, ούτε δεκαέξι χρονών, φορούσε μια στολή σαν του Ζεντούριο, αλλά σε μαύρο χρώμα. Είχε τα μαλλιά του ξυρισμένα και τα μάτια του είχαν μια κεκριμπιμπι απόχρωση. Χαμογελούσε ειρωνικά κάθε φορά που βρίσκονταν αντιμέτωπος με τα μαστίγια και έφτυνε κάθε φορά που τα απέφευγε. Ο Σείριος και η Ασλίσ είχαν μείνει να τον κοιτάνε σαν υπνωτισμένοι.

Ξαφνικά, μια μελωδική φωνή ακούστηκε από την άκρη του δρόμου.

«Ω, μα τι υπέροχο, τι εξαίσιο θέαμα έχουμε εδώ? Τι ηδονή των οφθαλμών και βάλσαμο της ψυχής?»

Μια πανύψηλη φιγούρα πλησίαζε την ανοιχτωσιά. Ένας άντρας με θεσπέσια χαρακτηριστικά, ντυμένος με κατακίτρινο μανδύα στολισμένο με ρουμπίνια, τοπάζια και αμέθυστους. Μέσα από τα μανίκια του, ξεχώριζαν τα χέρια του- τα δάχτυλα του ήταν υπερβολικά μακριά και σκελετωμένα, και τα κουνούσε σε έναν αδιόρατο ρυθμό.

«Ένας νεαρός ακροβάτης, ε? ε? Τι όμορφα...»

Καθώς πλησίαζε, το πλήθος άνοιξε για να περάσει. Οι περισσότεροι, φαινόταν να είχαν μαγευτεί από την φωνή και το παρουσιαστικό του νεοφερμένου.

Ο ξένος, στάθηκε πάνω από τον Γρύλλο... Έσκυψε, και τον κοίταξε προσεκτικά.

«Θα ήθελα να μιλήσουμε, ιδιαιτέρως, νεαρέ μου. Το μέλλον σου σ' αυτή την πόλη διαγράφεται περιλάμπρο!».

Ο νέος φάνηκε να μαγεύεται κι αυτός από το υπνωτιστικό λογύδριο του νεοφερμένου, αλλά ο Ζεντούριο μπήκε στην μέση.

«Ο Γρύλλος είναι μαζί μου, προς το παρόν, Ψίθυρε. Τράβα να βρεις κάνα άλλον για τα καταχθόνια παιχνίδια σου...»

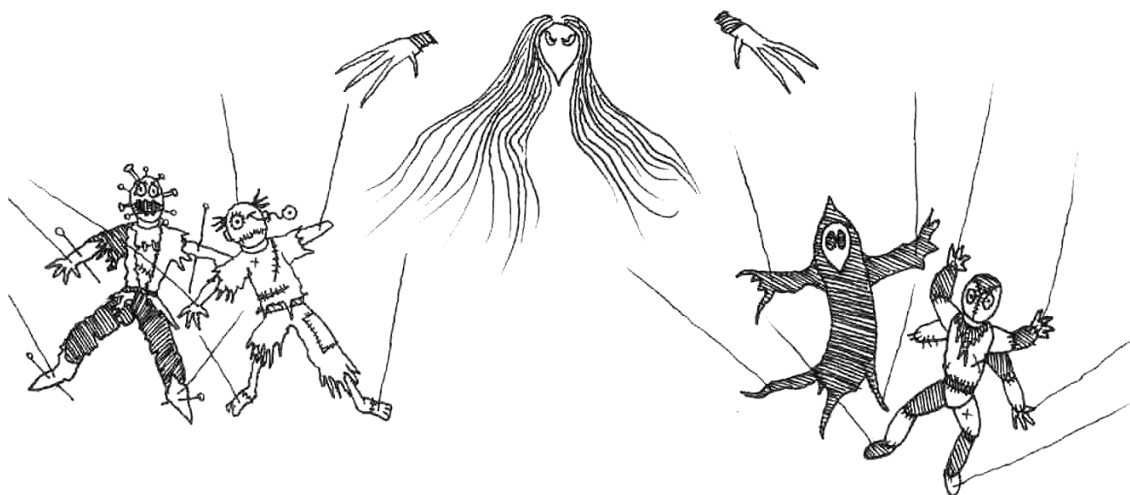
Ο Σείριος πλησίασε την σκηνή. Γύρω του, οι θεατές απομακρύνονταν φοβισμένοι. Ο αέρας μύριζε κάτι ξένο, κάτι αλλόκοτο, που ο βάρδος δεν μπορούσε να το προσδιορίσει αλλά τον τρόμαζε...

Ο Ψίθυρος όρθωνε τώρα το ανάστημα του στον ακροβάτη.

«Σφάλμα της Φύσης, έκτρωμα... Ηλίθιε γέροντα, νομίζεις πως μπορείς να με εμποδίσεις?», είπε με οργή.

Τα μαστίγια του Ζεντούριο απάντησαν προειδοποιητικά.

Ο Ψίθυρος, οπισθοχώρησε ένα βήμα. Φαινόταν έτοιμος να εγκαταλείψει, αλλά έξαφνα έβγαλε από τις πτυχές του μανδύα του έξι αντικείμενα: έξι τρομαχτικές μαριονέτες, ραμμένες και μπαλωμένες τόσο αδέξια που οι μορφές που παρουσίαζαν ήταν φριχτά παραμορφωμένες, σχεδόν δαιμονικές. Τα δάχτυλα του κινήθηκαν επιδέξια με τις κλωστές τους, και οι μαριονέτες ζωντάνεψαν μονομιάς.

«Τα παιδιά μου», είπε με μελιστάλαχτη φωνή ο Ψίθυρος. «Τα παιδιά μου, όλοι αυτοί οι ελπιδοφόροι νέοι, που ήρθαν σε μένα αναζητώντας την αποθέωση! Όλοι τους, κέρδισαν την αθανασία!»

Στο μεταξύ, οι μαριονέτες μεγάλωσαν και έφτασαν στο ύψος του Σείριου!

Τα μάτια του Ζεντούριο άστραψαν προκλητικά.

Ο Σείριος, τράβηξε το ξίφος του και έκανε ένα βήμα μπροστά...

«Μην ασχολείστε με μένα», διέταξε ο ακροβάτης. «Βοηθείστε τον Γρύλλο- αυτόν ζητάνε!»

Ο Ψίθυρος, κουνούσε τα δάχτυλα του τόσο γρήγορα που δεν μπορούσες να τα διακρίνεις. Οι μαριονέτες κινήθηκαν μπροστά...

«Σάπιε, Μουλωχτέ, Βαρύγλωσσε... Απασχολήστε αυτό τον ηλίθιο γέροντα»

Τρεις από τις μαριονέτες, κύκλωσαν τον Ζεντούριο. Έκαναν να τον αρπάξουν, αλλά με επιδέξιες φιγούρες τους ξέφευγε, ενώ τα μαστίγια του τις κρατούσαν σε

απόσταση... Αλλά ήταν παγιδευμένος στην γωνία, και οι άλλες τρεις μαριονέτες πλησίαζαν απειλητικά τον Γρύλλο.

«Τρέξε νεαρέ!», φώναξε ο Ζεντούριο. «Τρέξε σαν να φύτρωσαν φτερά στα πόδια σου! Τρέξε για την ζωή σου!»

Ο Γρύλλος, που τόση ώρα είχε μείνει κοκαλωμένος και παρακολουθούσε την σκηνή σαν άγαλμα, ξύπνησε από το ξόρκι που τον είχε υπνωτίσει. Έκανε να πλησιάσει τον δάσκαλο του, αλλά ο Σείριος τον σταμάτησε.

«Θα τα βγάλει πέρα μόνος του», του είπε προστακτικά. «Εσένα ζητάνε... Πρέπει να φύγεις από εδώ γρήγορα!»

«Ψαρονέφρη, Πεινασμένε, Μακάβριε...Πιάστε αυτό τον ανόητο νέο και φέρτε τον στα χέρια μου!», διέταξε ο Ψίθυρος τις μαριονέτες που είχαν απομείνει. Αυτές, κινήθηκαν με εκπληκτική ταχύτητα- αλλά ο Γρύλλος με τον Σείριο είχαν ήδη απομακρυνθεί τρέχοντας.

Με τις κλωστές τους να σέρνονται από πίσω τους, οι μαριονέτες τους ακολούθησαν. Μια καταδίωξη είχε αρχίσει!!

* * *

Έτρεχαν σαν τρελοί, ανάμεσα στην ανθρωποθάλασσα. Κάποιοι παραμέριζαν να περάσουν, κάποιοι άλλοι το έβρισκαν ιδιαίτερα διασκεδαστικό να τους σκουντάνε και να τους κλείνουν τον δρόμο. Όπως και να' χει, είχαν διανύσει μεγάλη απόσταση αλλά οι μαριονέτες ήταν ακόμη στο κατόπι τους. Ο Σείριος μπορούσε να τις διακρίνει κάθε φορά που έριχνε κλεφτές ματιές πίσω απ' τον ώμο του.

«Θα μπορούσαμε να κρυφτούμε σε κάποιο κτήριο», πρότεινε η Ασλίσ που είχε χωθεί στο καπέλο του Σείριου.

«Καλή ιδέα», συμφώνησε ο Γρύλλος. «Μετά από αυτή την στροφή, αν θυμάμαι καλά, είναι το πανδοχείο του Πρησμένου Συκωτιού!».

Όντως, με το που έστριψαν βρέθηκαν μπροστά σε μια τεράστια δίφυλλη πόρτα. Η ταμπέλα από πάνω έγραφε: «Το Πρησμένο Συκώτι, πάνω από 100 είδη μύρας». Από μέσα ακουγόntonταν φωνές και μουσική...

«Έχει πράγματι τόσα είδη μύρας», ρώτησε η Ασλίσ.

«Δεν τις έχω δοκιμάσει ποτέ όλες», απάντησε ο Γρύλλος.

«Και ούτε τώρα θα το κάνεις», είπε ο βάρδος. «Ελάτε!»

Μπαίνοντας στο πανδοχείο, η μουσική και οι φωνές σταμάτησαν και όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω τους. Οι τρεις νεοφερμένοι, είχαν την αδιόρατη αύρα του κυνηγημένου- αυτό που έμενε να διαπιστώσουν οι πελάτες του Πρησμένου Συκωτιού, ήταν με ποιανού πλευρά θα πήγαιναν όταν θα κατέφταναν οι διώκτες τους.

«Ει! Δεν θέλω μελάδες εδώ μέσα, ακόμα δεν το επισκεύασα από τον τελευταίο καβγά...», ξεκίνησε να λέει ο πανδοχέας, αλλά τον διέκοψε η θεαματική είσοδος των μαριονέτων!

Έχοντας πλέον μια πιο ξεκάθαρη εικόνα της κατάστασης, οι πελάτες του μαγαζιού σηκώθηκαν και όρμηξαν προς τις μαριονέτες κρατώντας σκαμνιά, καρέκλες, τραπέζια και ότι άλλο αυτοσχέδιο όπλο έπεσε στα χέρια τους.

«Είναι αυτά τα τερατογεννήματα του Ψίθυρου», φώναξε ένας.

«Ε, αυτά δεν ψοφάνε με τίποτα», συμπλήρωσε ένας άλλος καθώς έσπαγε το μπουκάλι του στο κεφάλι του Ψαρονέφρη.

Δυο μασκοφορεμένοι άντρες πλησίασαν τον Γρύλλο και τον Σείριο. Ο ένας, με μάσκα γάτας τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, ενώ ο άλλος, ένας γεροδεμένος που φορούσε μια τρομαχτική μάσκα δράκοντα σήκωνε μια στοίβα από κιβώτια για να αποκαλύψει μια πίσω πόρτα. Στο μεταξύ, πίσω τους ο καβγάς είχε γενικευτεί, και όπως συνηθίζεται οι εμπλεκόμενοι είχαν ξεχάσει τον αρχικό τους στόχο και κατέληξαν να χτυπιούνται μεταξύ τους. Ο πανδοχέας τριγύριζε με μια τεράστια σκούπα και έπιανε έναν έναν τους πελάτες και τους εκτόξευε έξω από τα παράθυρα- κρατώντας βέβαια μια σεβαστή απόσταση από τις μαριονέτες, που φαινόταν ελαφρώς πιο ανθεκτικές και επικίνδυνες.

«Θα σας φυγαδεύσουμε από τα στενά», εξήγησε ο Γάτος καθώς μπουσουλούσαν στο στενόχωρο πέραςμα.

«Σας ξέρω εσάς», έκανε ο Γρύλλος με θαυμασμό. «Είστε το Ελεύθερο Καρναβάλι!»

Ο Γάτος φάνηκε να χαμογελάει κάτω από την μάσκα του.

Κατέληξαν σε ένα σοκάκι, γεμάτο με στοίβες από σερπαντίνες και κομφετί. Ο Γάτος τους οδήγησε σε έναν λαβύρινθο από παρόμοια σοκάκια, μοναχικά ως επί το πλείστον αν εξαιρέσεις κάποιες παρέες φασαριόζων μεθυσμένων και ένα-δυο κουρασμένα σκυλιά που έψαχναν για ένα ήσυχο και σκιερό μέρος να χωνέψουν το μεσημεριανό τους.

«Αν σας έβαλε στο μάτι ο Ψίθυρος, θα ήταν καλύτερα για εσάς να εγκαταλείψετε για ένα διάστημα την πόλη. Οι μαριονέτες του μπορούν να γίνουν πολύ επίμονες, και έχει αποδειχτεί ότι δεν χάνουν ποτέ τα ίχνη του θύματος τους...», τους συμβούλεψε ο Γάτος.

Ο Σείριος κοντοστάθηκε και κοίταξε τον Γρύλλο.

«Πηγαίνουμε προς την Πόλη της Ομίχλης», του είπε.

«Θα ήταν τιμή μας να μας συνοδεύσεις», συμπλήρωσε η Ασλίσ που είχε συμπαθήσει τον νεαρό.

Ο Γρύλλος ο σκέφτηκε για λίγο.

«Δεν έχω κάτι να με κρατάει εδώ, πέρα από τον δάσκαλο μου», είπε αυτός τελικά. «Αλλά αν τα πράγματα είναι τόσο δύσκολα, πολύ φοβάμαι ότι θα τον βάλω σε σοβαρούς μπελάδες αν επιλέξω να μείνω. Θα έρθω μαζί σας, ως την πόλη της Ομίχλης και όπου αλλού σας βγάλει ο δρόμος σας...».

Ο Σείριος στράφηκε προς τον Γάτο.

«Θα χρειαστούμε ένα μεταφορικό μέσο...»

Ο μασκοφόρος συμφώνησε με ένα νεύμα.

«Θα το φροντίσουμε αυτό, όταν θα φτάσουμε στο λιμάνι», είπε απλά.

Στο μεταξύ, οι μαριονέτες είχαν κάνει πάλι την εμφάνιση τους. Σε κάθε στροφή, πλησίαζαν όλο και πιο κοντά... Μπορούσαν να ακούσουν τα φρικιαστικά βήματα που έκαναν τα ξύλινα πόδια τους καθώς σερνόντουσαν στις πλάκες του δρόμου!

«Θα χρειαστούμε βοήθεια εδώ...», είπε ο Γάτος στον Δράκοντα. «Κάλεσε και τους υπόλοιπους!»

Ο Δράκοντας έβγαλε από το σακίδιο του ένα πυροτέχνημα και ένα κουτί σπίρτα. Μόλις βρέθηκαν πάλι σε ανοιχτωσιά, σε έναν μεγάλο δρόμο γεμάτο με κόσμο, άναψε το φυτίλι. Το πυροτέχνημα εκτοξεύτηκε με δύναμη στον αέρα και έσκασε σε μια ασημένια έκρηξη!

«Προλαβαίνουμε την Άμαξα της Γραμμής», είπε ο Γάτος και έδειξε μια μεγάλη άμαξα, βαμμένη κόκκινη και πορτοκαλί, που αντί για ρόδες είχε από κάτω εκατοντάδες μικροσκοπικά ποδαράκια. Ήταν σταματημένη κάτω από μια ταμπέλα

που έγραφε «Στάση 3: Το Άγαλμα του Μέγιστου Παράφρονα» και δυο γιαγιάδες ανέβαιναν πάνω της.

Έτρεξαν όλοι τους προς τα κεί. Με φρίκη, ανακάλυψαν πως ενώ οι μαριονέτες τους πλησίαζαν απειλητικά, οι γιαγιάδες είχαν έναν μάλλον δικό τους αξιοθαύμαστα αργό τρόπο να καλύψουν την τρομαχτική απόσταση των τριών σκαλοπατιών.

«Με συγχωρείτε», έκανε ο Δράκοντας τελικά και έπιασε από την μέση τα δυο εκνευριστικά εμπόδια και τα απίθωσε όσο πιο ευγενικά μπορούσε στο εσωτερικό της άμαξας.

«Να'σαι καλά νεαρέ μου», τον ευχαρίστησαν αυτές καθώς η πόρτα έκλεινε πίσω τους και η άμαξα ξεκινούσε.

* * *

Οι τέσσερις ταξιδιώτες, κάθισαν ανακουφισμένοι στα μαλακά καθίσματα. Η Ασλίσ στο μεταξύ, εξερευνούσε το καλάθι μιας γιαγιάς, από το οποίο αναδυόταν καθαρά η μυρωδιά φρέσκων φρούτων- ώσπου ο Σείριος την έπιασε διακριτικά και την έβαλε στο καπέλο του.

«Ω, μα αν η αγάπη μου θέλει ένα φρούτο, πολύ ευχαρίστως να της δώσω!», είπε χαρωπά η γιαγιά, που προφανώς είχε δει με την άκρη του ματιού της όλη την σκηνή «Μην την αποπαίρνετε!»

Και έβγαλε από το καλάθι της ένα πορτοκάλι, το έκοψε σε φέτες και το μοίρασε από μια σε όλους. Η υπόλοιπη διαδρομή πέρασε ευχάριστα, αν και κάπως κουραστικά μέσα σε μια θύελλα κουτσομπολιών μεταξύ των γιαγιάδων.

«...κι εγώ του είπα πως η κόρη του αγγειοπλάστη τριγυρίζει με έναν μαθητευόμενο μάγο, αλλά δεν με ακούει, και προχθές στο Πάρκο...»

«...και ο φρουρός γέλασε, γιατί ξέρεις ο άντρας μου γίνεται πολύ αστείος όταν επιστρέφει από την ταβέρνα μεθυσμένος...»

«...αλλά τόση πολύ ιστορία για μια φέτα μελόψωμο, του είπα άνθρωπε μου ούτε ξωτικά να ήμασταν...»

«Στάση οχτώ: Το Λιμάνι», ακούστηκε τελικά μια φωνή που έμοιαζε να ξεπηδάει από το ξύλο (και, εδώ που τα λέμε και η χροιά της ήταν κάπως ξύλινη).

Αποχαιρέτησαν τις γιαγιάδες, που δεν διέκοψαν το κουβεντολόι τους, και κατέβηκαν.

«Σε λίγο θα φτάσει και το μεταφορικό σας μέσο», είπε ο Γάτος.

Στο μεταξύ, από παντού γύρω τους φαινότουσαν να συρρέουν μασκοφόροι.

Έβλεπες κάθε λογής μεταμφιέσεις: ζώα και ανθρώπους, ξωτικά και τελώνια, δαιμονικά και αερικά, βασιλιάδες και πρίγκιπες... Ακόμα και ένας περιπλανώμενο βαρέλι, φαινόταν να ανήκει σ' αυτό το τρελό τσούρμο μεταμφιεσμένων.

«Το Ελεύθερο Καρναβάλι είναι εδώ», παρατήρησε ο Γάτος. «Ο Ψίθυρος θα τα βρει σκούρα αν πλησιάσει· τα κόλπα του δεν πιάνουν σ' αυτούς που έχουν γνωρίσει το αληθινό πρόσωπο της Μέθης και της Τρέλας!»

Σαν κάποιου είδους ανίερη επίκληση, με το που ακούστηκε το όνομα του η πανύψηλη φιγούρα του Μαριονετίστα εμφανίστηκε στο βάθος.

«Που είναι ο λατρεμένος νέος? Που είναι το διαμάντι που αναζητώ?». Η φωνή του έσταζε μέλι, αλλά οι καρνάβαλοι δεν φάνηκε να επηρεάζονται. Συγκεντρώθηκαν και στάθηκαν ανάμεσα στους ήρωες και τον μικρό στρατό από μαριονέτες που είχε συγκεντρώσει στο μεταξύ ο Ψίθυρος.

«Ανόητοι, ανόητοι απρόσωποι», είπε αυτός. «Πάλι μπλέκεστε στα πόδια μου- σαν να ξεχάσατε την τελευταία φορά που συναντήθηκαν οι δρόμοι μας? Ανοίξτε να περάσω, γιατί αλλιώς οι μαριονέτες μου θα σας πιάσουν και θα σας στραγγαλίσουν, και οι ψυχές σας θα καταλήξουν παγιδευμένες σε ξύλινα κουφάρια!»

Οι μασκοφόροι δεν υποχώρησαν ούτε βήμα. Αντίθετα, ξεκίνησαν έναν μονότονο ψαλμό, που έφερνε στο μυαλό του βάρδου νύχτες αστροφώτιστες, χορούς ξέφρενους γύρω από φωτιές, μεθύσια και έρωτες κάτω από το φως της σελήνης, και μια αβάσταχτη αίσθηση απόλυτης ελευθερίας... Ήταν άραγε μια αρχαία μαγεία, το απομεινάρι κάποιου παλαιού θεού στην Ονειροχώρα, μεταμφιεσμένη και καλά κρυμμένη στους δρόμους της πόλης? Τι ακριβώς ήταν το Ελεύθερο Καρναβάλι?

Όσο κρατούσε η ψαλμωδία, ο Ψίθυρος ετοίμαζε την στρατιά του για την τελική επίθεση. Τα δάχτυλα του έτρεμαν σε ρυθμό ασύλληπτο για τον ανθρώπινο νου, ελέγχοντας ταυτόχρονα πάνω από εκατό μαριονέτες.

Πριν όμως προλάβει να δώσει το πρόσταγμα να ξεχυθούν, ένας από τους καρνάβαλους έκανε ένα βήμα μπροστά και αφαίρεσε την μάσκα από το πρόσωπο του!

Από την μεριά που καθόντουσαν, ο Σείριος και ο Γρύλλος δεν κατάφεραν να δούνε τι αποκάλυψε... Και μάλλον ήταν τυχεροί, γιατί ο Ψίθυρος ούρλιαξε και πισωπάτησε τρομοκρατημένος. Μια μαριονέτα ξέφυγε από τον έλεγχο του και ξάπλωσε χάμω, κινούμενη σπασμωδικά, σαν να προσπαθούσε να ξεφύγει από τα δεσμά της. Ένας- ένας, οι μασκοφόροι γύμνωναν τα πρόσωπα τους... και με κάθε μάσκα που έπεφτε στο έδαφος, μια μαριονέτα ακολουθούσε.

Ο Σείριος, ο Γρύλλος και η Ασλίσ είχαν μείνει εκστασιασμένοι να παρακολουθούν το θέαμα που εκτυλίσσονταν μπροστά στα μάτια τους. Η φωνή του Γάτου τους επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Το μεταφορικό σας μέσο έφτασε. Πρέπει να φύγετε τώρα- σε λίγο, η κατάσταση εδώ θα γίνει πολύ επικίνδυνη».

Γύρισαν, και αντίκρισαν ένα λευκό κατασκεύασμα που θύμιζε άμαξα... μόνο που δυο τεράστια, κατάμαυρα φτερά νυχτερίδας στόλιζαν τα πλευρά του. Ένας γιγαντόσωμος άντρας, με παράταιρα μάτια- ένα μελί, και ένα γυάλινο στο χρώμα της χλόης-καθόταν στη θέση του οδηγού. Φορούσε ημίψηλο, μαύρο πανωφόρι και στον ώμο του καθόταν μια μικρή καφετιά μαϊμού.

«Ελάτε, ανεβείτε», γρύλισε με βαριά φωνή. «Τι ακριβώς περιμένετε?»

Ο Σείριος στράφηκε προς τον Γάτο.

«Ευχαριστούμε για όλα. Αν μπορείτε, να ειδοποιήσετε τον μάγο Βασάλτη πως τελικά βρήκαμε τον δρόμο μας για την Πόλη της Ομίχλης».

«Και στον δάσκαλο μου να πείτε ότι φεύγω ασφαλής, και ότι θα επιστρέψω», συμπλήρωσε ο Γρύλλος.

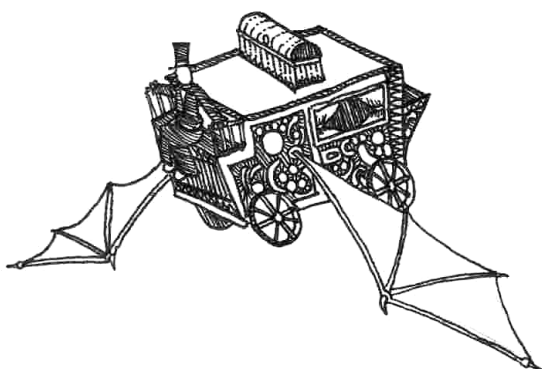
Και με έναν πήδο, σκαρφάλωσαν στην άμαξα και απογειώθηκαν.

Πράξις Τέταρτη

Υπάρχουν εφιάλτες
καμωμένοι από οστά και θρύλους.
Υπάρχουν εφιάλτες
καμωμένοι από σάρκα και τρόμο.
Υπάρχουν εφιάλτες
καμωμένοι από αίμα και πόνο.
Υπάρχουν εφιάλτες
καμωμένοι από ομίχλη και σιωπή.
Αυτοί οι τελευταίοι
είναι και οι πιο επικίνδυνοι...

Παροιμία του Παραμυθά.

Ο Σείριος ξύπνησε μια φορά κατά την διάρκεια της διαδρομής, ακούγοντας φωνές

από το εξωτερικό της άμαξας. Προς στιγμήν νόμισε ότι είχαν φτάσει στον προορισμό τους και έβγαλε το κεφάλι του από το παράθυρο- για να βρεθεί αντιμέτωπος με την λεπιδωτή ουρά ενός ουράνιου δράκου.

Ο δράκος πετούσε με αργές, νοχελικές κινήσεις δίπλα τους και είχε πιάσει κουβέντα με τον Αθώο, τον αμαξά.

«Δεν είμαι σίγουρος...», έλεγε ο αμαξάς. «Θυμάμαι ότι αν στρίψεις Δυτικά από την Άβυσσο της

Τελευταίας Ελπίδας και συνεχίσεις όλο

ευθεία θα φτάσεις στο Δάσος των Σκιών σε λιγότερο από τρεις ώρες...και από κει, η Πόλη της Ομίχλης απέχει μισό τσιγάρο δρόμο!».

«Την τελευταία φορά που πέρασα από εκεί, το Δάσος των Σκιών είχε φύγει», του εξηγούσε ο δράκος. «Η το μετακίνησε κάποιος τυχάρπαστος μάγος... Πάντως δεν είναι στην θέση του. Εγώ θα σου πρότεινα να ακολουθήσεις τον Ποταμό της Χαμένης Ουρ και ύστερα να στρίψεις δεξιά μόλις συναντήσεις τα Ερείπια».

«Μα η διαδρομή από εδώ ως τα Ερείπια είναι τεράστια και στον δρόμο ίσως συναντήσουμε σκιάγυπες ή ακόμα χειρότερα πετούμενα! Κι έπειτα, το ποτάμι...»

Αλλά η υπόλοιπη συζήτηση χάθηκε, αφού ο ύπνος τύλιξε ξανά τον Σείριο στον ανάλαφρο μανδύα του. Όταν ξύπνησε ξανά, είχαν όντως φτάσει στον προορισμό τους!

Ο Αθώος, είχε αράξει την άμαξα στην κορυφή ενός πύργου. Από το ύψος εκείνο, μπορούσαν να αγναντέψουν την πόλη της Ομίχλης σε όλη της την ατμοσφαιρική μεγαλοπρέπεια.

Τα πάντα γύρω τους, είχαν μια μουντή, γκρίζα απόχρωση. Η ομίχλη, στροβιλίζονταν αργά ανάμεσα στα τούβλινα κτίρια, τα στενοσόκακα, τους

στεγόδρομους, τα γκροτέσκα αετώματα, τις σκάλες και τα τούνελ της πόλης και βύθιζε τα πάντα σε μια απόκοσμη σιωπηλή θολούρα. Σειρές από φαναροστάτες φώτιζαν θαμπά με ένα αρρωστημένο φως που δεν κατάφερνε να διαπεράσει το πέπλο της ομίχλης, απλώς δημιουργούσαν σκιές.

Θολές σιλουέτες βάδιζαν βιαστικά μέσα στα πέπλα της ομίχλης. Κουρασμένοι εργάτες από τα εργοστάσια και τα ορυχεία του Βορρά, βαριεστημένοι νυχτοφύλακες, νεκροθάφτες με παλτά από υφασμένο κορακόχορτο, καρβουνιάρηδες από τα γύρω Σταχτοχώρια, διαρρήκτες με μουλωχτή και κατεργάρικη έκφραση...

Από το βάθος, έφταναν στα αυτιά τους μακρινοί ήχοι της νύχτας: μια ταμπέλα να τρίζει, σταγόνες να καταλήγουν στα πλακάκια μετά από μια ατελείωτη διαδρομή στις υδροροές, ένα βήξιμο, μια κουβέντα στο βάθος, μπότες να χτυπούν στο πλακόστρωτο, μια απόμακρη μελωδία...

Ο αμαξάς, είχε τυλιχτεί με μια χοντρή μάλλινη κάπα, και καθόταν στην άκρη της στέγης. Φαινόταν χαμένος στις σκέψεις του, και δεν γύρισε όταν ο Σείριος και οι σύντροφοι του τον αποχαιρέτησαν και κίνησαν να φύγουν.

Κατέβηκαν την στριφογυριστή σκάλα του πύργου, με τα σκουριασμένα της σκαλοπάτια να ταλαντεύονται σε κάθε τους βήμα- ακόμα και στο ανάλαφρο πάτημα του Γρύλλου. Χαμένοι μέσα στο άχρονο πέπλο της ομίχλης, η κατάβαση τους φάνηκε να διαρκεί αιώνες, αλλά στην πραγματικότητα δεν χρειάστηκε πάνω από λίγα λεπτά για να αγγίξουν το έδαφος.

Βρισκόντουσαν σε μια μικρή πλατεία, που την στόλιζε ένα ξεραμένο δέντρο. Φαινόταν, με έναν αδιόρατο τρόπο, να τους κοιτάει εξεταστικά. Τα κλαδιά του, σαν σκελετωμένα χέρια, κινούνταν σπασμωδικά προς το μέρος τους.

«Είναι η πλατεία του Κρεμασμένου», είπε ο Σείριος. «Όχι πολύ μακριά από δω, βρίσκεται ένα αξιόλογο πανδοχείο για να βγάλουμε τη βραδιά... »

Τους οδήγησε μέσα από δαιδαλώδεις στοές και σοκάκια, από στριφογυριστές σκάλες και μισογκρεμισμένα γεφύρια. Κάνα δυο φορές αναγκάστηκαν να συνεχίσουν υπόγεια, στον εφιαλτικό λαβύρινθο των σκοτεινών υπονόμων, για να αποφύγουν τα φαντάσματα των πνιγμένων ναυτικών που βάδιζαν τις νύχτες στους δρόμους της πόλης.

«Αρπάζουν τους περαστικούς», τους εξήγησε ο Σείριος, «και παίρνουν απ' αυτούς ένα αντικείμενο που το θύμα τους θεωρεί πολύτιμο. Κι έτσι πλουτίζουν τον αμύθητο θησαυρό τους, που φυλάνε ζηλόφθονα στα βάθη της θάλασσας. Κάποτε είχαν πάρει από έναν συνάδελφο μου τα δάχτυλα του-και τα δέκα! Ήταν ότι πιο πολύτιμο είχε πάνω του... Ποτέ δεν μπόρεσε να ξαναγγίξει το λαούτο του!».

Ο Γρύλλος και η Ασλίσ κοιτάζαν έντρομοι γύρω τους.

«Ίσως να αρπάζουν τα φτερά μου», είπε η Ασλίσ. «Η την αγάπη μου για το άστρο!».

«Ίσως να αρπάζουν την επιδεξιότητα μου», είπε ο Γρύλλος. «Η την ηλικία μου!».

«Όσο βαδίζουμε κάτω από την γη, είμαστε ασφαλείς», τους καθησύχασε ο Σείριος κι έτσι συνέχισαν την διαδρομή τους μέσα στους υπονόμους.

Τελικά, έφτασαν στον προορισμό τους: ένα πελώριο, τριώροφο οικοδόμημα, φτιαγμένο από τούβλα και σκουρόχρωμη πέτρα. Από τα σφραγισμένα του παράθυρα έβγαине αμυδρά μουσική και φως...

Ο βάρδος χτύπησε το σιδερένιο ρόπτρο της πόρτας με δύναμη. Περίμεναν λίγα λεπτά, ώσπου να τους ανοίξει κάποιος.

Τρίζοντας δυσοίωνα, η πόρτα άνοιξε αργά και ένας γέροντας έβγαλε το κεφάλι του έξω και τους κοίταξε καχύποπτα. Αλλά η έκφραση του άλλαξε μόλις η ματιά του έπεσε στον Σείριο!

«Βρε βρε βρε... Για δεσ ποιος μας ξανάλθε...», είπε.

«Καλησπέρα Προκόπτη», έκανε ο βάρδος χαμογελώντας. «Υπάρχει στο παλάτι σου ένα ζεστό δωμάτιο, έτοιμο να φιλοξενήσει τρεις κουρασμένους ταξιδιώτες?»

«Πάντα υπάρχει ένα δωμάτιο στα *«Τρία Τρίτα»*, έτοιμο να σε δεχτεί, Σείριε», αποκρίθηκε αυτός και τους έκανε νόημα να περάσουν μέσα.

Η πόρτα έκλεισε πίσω τους. Ούτε δυο στιγμές μετά, ένα άυλο χέρι πέρασε με μια μανιασμένη κίνηση απ' το σημείο που στεκόταν ο Γρύλλος.

«Σκατά», γρύλισε το πρώτο φάντασμα.

«Και ήμασταν τόσο κοντά», κλαψούρισε το δεύτερο.

«Σταματήστε να γκρινιάζετε», είπε το τρίτο. «Μυρίζω ένα ζευγάρι στην Δημοσιά του Κουκουλοφόρου... Πάμε να τους πάρουμε τα κοσμήματα τους!»

«Η την ομορφιά τους!», πρότεινε το πρώτο.

«Η τον έρωτα τους!» συμπλήρωσε χαιρέκακα το δεύτερο, και έφυγαν αφήνοντας πίσω τους μια κλειστή πόρτα και μια μαύρη γάτα που είχε

παρακολουθήσει με ενδιαφέρον όλη την συζήτηση ξαπλωμένη πάνω σε ένα βαρέλι...

Το εσωτερικό στα «*Τρία Τρίτα*» έσφυζε από ζωή και ζεστασιά. Η Μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου, ήταν ένας περίπλοκος χώρος αποτελούμενος από δεκατρία μικρότερα δωμάτια, κουζίνες, σαλόνια, τραπεζαρίες, βιβλιοθήκες και ησυχαστήρια. Τα πατώματα και οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με ξύλο βελανιδιάς και χοντρά μάλλινα χαλιά και υφάσματα. Σε κάθε τοίχο επίσης υπήρχε ένα τουλάχιστον μεγαλοπρεπέστατο τζάκι, μπροστά από το οποίο καθόντουσαν οι ταξιδιώτες και αντάλλασσαν ιστορίες και αλλόκοτες φήμες, σύμφωνα με το τοπικό έθιμο...

Ο Σείριος και οι σύντροφοι του βολεύτηκαν σε δυο βαθιές πολυθρόνες μπροστά σε ένα απ' αυτά τα τζάκια. Ο Προκόπτης τους έφερε να φάνε μια πιατέλα με καπνιστή γαζέλα, μια μεγάλη φέτα λευκό σπιτικό τυρί, δυο κούπες πικάντικη κρεατόσουπα και μια καράφα κρασί με μπαχαρικά. Καθώς έτρωγαν, παρακολουθούσαν με προσήλωση τις ιστορίες των γύρω τους!

Ένας συνταξιούχος νυχτοφύλακας, καθώς συδαύλιζε την φωτιά με μια μασιά, διηγήθηκε με αργή φωνή μια ιστορία για τον τσιγκούνη ταβερνιάρη που μεταμορφώθηκε σε καράφα, όταν κορόιδεψε έναν μοχθηρό μάγο κερνώντας τον νοθευμένο μηλόκρασο.

Ένας γερασμένος Κυνηγός Δράκων, διηγήθηκε μια παλιά ιστορία για έναν δράκο που απήγαγε μια πριγκίπισσα και την οδήγησε στο άντρο του. Ο βασιλιάς όρισε έπαθλο το μισό του βασιλείου και το χέρι της κόρης του στον νέο που θα την επέστρεφε πίσω σώα. Τελικά η πριγκίπισσα σώθηκε από μια φτωχή υφάντρα, που ήθελε το έπαθλο για να γιατρέψει τον άρρωστο πατέρα της... Αλλά ο βασιλιάς αρνήθηκε να της δώσει την αμοιβή, και η πριγκίπισσα μαζί με την υφάντρα έφυγαν καβάλα στον δράκο αναζητώντας έναν τόπο πιο δίκαιο.

Ένα ζευγάρι νάνων με πράσινες γενειάδες, διηγήθηκε μια από τις δεκάδες αστείες ιστορίες του Γίγαντα Χόκενχαϊμ. Οι θεατές γέλασαν με την καρδιά τους, κι ας είχαν ακούσει την ίδια ιστορία αμέτρητες φορές.

Ο Σείριος, σαν ήρθε η σειρά του, διηγήθηκε μικρά επεισόδια απ' την ζωή της Λύρας και του Κεννάριου, των δυο πιο διάσημων βάρδων της Ονειροχώρας, που με τις σκανταλιές και τα τεχνάσματα τους έφερναν κάθε μέρα το χάος στην ζωή της πόλης τους- όπως τότε, στην γιορτή των Πυροτεχνημάτων που είχαν αλλάξει τον επίσημο μανδύα του Μέγα Δουξ με ένα τραπεζομάντιλο και το μυρωδάτο κρασί του συμποσίου με σαπουνόνερο...

Η Ασλίσ, διηγήθηκε φτεροκοπώντας πάνω απ' τα κεφάλια τους τις περιπέτειες που έζησε στο Δάσος που Ψιθυρίζει πριν συναντήσει τον βάρδο: τους βάτραχους, τα ξωτικά, τις υφάντρες και όλα τ' άλλα.

Ο Γρύλλος, όταν ήρθε η σειρά του ανακάλυψε ντροπιασμένος ότι δεν είχε κάποια εντυπωσιακή, περιπετειώδης, συγκινητική ή έστω ενδιαφέρουσα ιστορία να διηγηθεί και αποσύρθηκε απ' τον κύκλο των παραμυθιάδων. Κάθισε συλλογισμένος σε ένα τραπέζι μόνος του, και έπινε αργά αργά το κρασί του.

Όταν οι υπόλοιποι πήγαιναν για ύπνο, και στην σάλα απέμειναν μονάχα όσοι είχαν επιλέξει να συνεχίσουν την βραδιά τους μεθοκοπώντας ως το ξημέρωμα, ο Γρύλλος είχε πάρει μια μεγάλη απόφαση. Καληνύχτισε ευγενικά τον Σείριο και την Ασλίσ που αποσύρονταν την ώρα εκείνη στα υπνοδωμάτια τους, και χώθηκε με τα μούτρα στις εφημερίδες που βρήκε πεταμένες εδώ κι εκεί πάνω στα τραπέζια.

Λίγο πριν ξημερώσει, εγκατέλειψε το πανδοχείο και κατευθύνθηκε προς το λιμάνι της πόλης.

Εκεί, περιπλανήθηκε για ώρες ανάμεσα σε πελώριες αποθήκες γεμάτες με κάθε λογής εμπορεύματα, σε σαπισμένες αποβάθρες καλυμμένες με φύκια και υγρασία, σε απόκρημνα βράχια που τα χτυπούσε με μανία το κύμα και σε σκουριασμένα κουφάρια ατμόπλοιων.

Τελικά, αναγκάστηκε να ρωτήσει έναν νεαρό Ανεμοστρίφτη, που άλλαζε την στιγμή εκείνη τον αγριωπό Βοριά σε ήπιο Νοτιά σκαρφαλωμένος πάνω σε ένα κασόνι, για να ξεκινήσουν τα ψαράδικα την καθημερινή τους γύρα.

«Με συγχωρείτε», είπε.

«Παρακαλώ?», έκανε ο Ανεμοστρίφτης ευγενικά.

«Μήπως μπορείτε να μου πείτε που θα βρω τον «Αναπόφευκτο»?

«Το καράβι του Κουτσού? Είναι αραγμένο στον μόλο δίπλα στον Φάρο της Τελευταίας Στιγμής», του εξήγησε ο Ανεμοστρίφτης δείχνοντας του έναν πέτρινο φάρο που δέσποζε στην ανατολική πλευρά του λιμανιού, παλεύοντας με το φως του να διαπεράσει τα πανίσχυρα πέπλα της ομίχλης.

Ο Γρύλλος κατευθύνθηκε προς τα εκεί. Ακολούθησε ένα υγρό μονοπάτι ανάμεσα στα βράχια, με τα κύματα να τον καταβρέχουν από πάνω ως κάτω. Τελικά, έφτασε στην είσοδο του φάρου- ένα γερασμένο τρικάταρτο αναπαυόταν δίπλα του.

Από μια ανεμόσκαλα, σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα του πλοίου. Ναύτες σιωπηλοί, με γκριζά γιλέκα και μαντήλια στα κεφάλια τους βάδιζαν γύρω του δίχως να του δώσουν σημασία, κουβαλώντας σακιά και μπαούλα. Ένας σκελετωμένος άντρας τον πλησίασε. Το ένα του πόδι ήταν ξύλινο, και αντηχούσε βαριά πάνω στις σανίδες του καταστρώματος.

«Τι θα ήθελες, νεαρέ?»

«Ήρθα για την αγγελία», εξήγησε ο Γρύλλος, και έκανε να βγάλει απ' το σακίδιο του την εφημερίδα.

Ο Κουτσός τον σταμάτησε.

«Έχεις επίγνωση που μπλέκεις το κεφάλι σου?», τον ρώτησε με αυστηρή φωνή. «Ο «Αναπόφευκτος» δεν είναι εμπορικό, ούτε γαλέρα αναψυχής. Είμαστε κυνηγοί ναυαγίων- βουτάμε στα βαθιά, εκεί που караδοκούν τα κολοσσιαία Πλάσματα της Αβύσσου, εκεί που το σκοτάδι κατάρπει τα πάντα, ακόμα και την ψυχή σου,

αναζητώντας κουφάρια ξεχασμένων πλοίων για να αρπάξουμε τους θησαυρούς που κουβαλούσαν κάποτε».

«Τα διάβασα όλα αυτά στην αγγελία, ναι», εξήγησε ο ακροβάτης. «Είμαι έτοιμος να σας ακολουθήσω».

«Θα πρέπει να σε δοκιμάσω», του είπε ο Κουτσός επικριτικά. «Στο πλοίο μου δεν ανεβαίνουν όποιοι κι όποιοι...»

Γύρισε προς τα πάνω και του έδειξε τα πανιά του πλοίου.

«Αυτό είναι ο μέσα φλόκος κι αυτό ο έξω φλόκος», είπε. «Αυτό εκεί το ψηλό είναι ο πλωριός παπαφίγκος κι εκείνος εκεί ο κόντρα παπαφίγκος. Τέσσερα πανιά που τα παλικάρια μου δεν έλυσαν ακόμη... Αν η αφεντιά σου κάνει αυτή την δουλειά μέσα σε λιγότερο από μια κλεψύδρα χρόνο, έχεις κερδίσει την θέση σου στο πλοίο μου!».

Ο Γρύλλος χαμογέλασε.

Με αστραπιαία ταχύτητα, σκαρφάλωσε στα κατάρτια κι άρχισε να λύνει τα πανιά. Πηδούσε από κατάρτι σε κατάρτι σαν να είχε φτερά στις πλάτες του, έλυνε και έδενε τους κόμπους με τα επιδέξια δάχτυλα του, και κρέμονταν απ' τα σκοινιά και τα ιστία σαν αράχνη στον ιστό της. Πριν η μισή άμμος της κλεψύδρας αγγίξει τον πάτο, η δουλειά που του είχαν αναθέσει είχε ολοκληρωθεί.

Όταν κατέβηκε, βρήκε τον καπετάνιο και τους ναύτες, που είχαν σταματήσει τις δουλειές τους για να τον θαυμάσουν, συγκεντρωμένους στην πλώρη να τον κοιτάνε με απορία.

«Φέρτε ένα μπουκάλι ρούμι, απ' το καλό», διέταξε ο καπετάνιος. «Ο *«Αναπόφευκτος»* μόλις απέκτησε έναν καινούριο μουρλό!»

* * *

Την επόμενη, ο Σείριος και η Ασλίσ βρήκαν έξω απ' την πόρτα τους έναν χαρωπό, βρεγμένο μούργο, που στο κολάρο του κρεμόταν ένα μπουκάλι με ένα μήνυμα μέσα.

Αφού προσέφεραν στον σκύλο ένα μεγάλο, ζουμερό κόκαλο απ' αυτά που είχαν περισσέψει απ' το χθεσινό δείπνο, άνοιξαν προσεκτικά το μπουκάλι και διάβασαν το μήνυμα.

«Καλή σας τύχη στην αναζήτηση σας», έλεγε. «Η δική μου μόλις τελείωσε και μόλις αρχίζει! Γράφω αυτό το γράμμα πάνω στο κατάστρωμα ενός πλοίου: φεύγω σήμερα κιόλας, προς άγνωστη κατεύθυνση... Η περιπέτεια και το άγνωστο με καλεί! Θα σας σκέφτομαι... Γρύλλος.».

Ο Σείριος χαμογέλασε.

«Ο μικρός μας φίλος, σαν να βρήκε την δρόμο του», είπε.

Η Ασλίσ πέταξε πάνω στο καπέλο του μουρμουρίζοντας τσαντισμένη, ενώ ο σκύλος χοροπηδούσε παιχνιδιάρικα πίσω της για να την αρπάξει.

«Ένα καλό πρωινό, και η δική μας αναζήτηση μας πλησιάζει επίσης στο τέλος της», πρόσθεσε ο βάρδος.

Ο Σείριος έφαγε δυο τεράστιες φέτες ψωμί με μαρμελάδα ροδάκινο, η Ασλίσ ρούφηξε διακριτικά λίγη απ' την μαρμελάδα που περίσσεψε στο βάζο και εγκατέλειψαν τα *«Τρία Τρίτα»*.

Τριγύρισαν λίγο στα λιθόστρωτα σοκάκια της πόλης, που με το φως της αυγής να διαπερνάει με πείσμα την ομίχλη, φαινότουσαν λιγότερο τρομαχτικά ή αποπνικτικά, έως και κάπως γραφικά.

«Που πηγαίνουμε?», ρωτούσε η Ασλίζ. «Ποιος είναι αυτός που ψάχνουμε? Θα μπορέσει να λύσει και το δικό μου πρόβλημα? Είναι γέρος ή νέος? Γνωρίζει τα μυστικά των άστρων, του έρωτα και της μεταμόρφωσης?»

«Ηρέμησε...» της έλεγε ο Σείριος. «Είναι γέρος, ναι. Και γνωρίζει τα πάντα, ναι, ή τουλάχιστον έτσι λένε οι φήμες. Είναι παλιός μου γνωστός...».

Μετά από λίγο, στεκόντουσαν μπροστά σε ένα μισογκρεμισμένο οικοδόμημα στην Παλιά πόλη, στην συνοικία των Τρελών, σφηνωμένο ανάμεσα σε ερειπωμένες αποθήκες και απομεινάρια κάποιου αρχαίου τείχους. Μια συμμορία από θαρραλέα ποντίκια τριγύριζαν κάτω απ' τα πόδια του βάρδου, μασουλώντας σκουπίδια με έναν εκνευριστικό ήχο. Ο Σείριος κλώτσησε ένα που προσπάθησε να σκαρφαλώσει στην μπότα του.

«Ει, σιγά», έκανε το ποντίκι. «Δεν έκανα και τίποτα...»

«Μην γίνεστε τόσο ενοχλητικοί», τον συμβούλεψε ο βάρδος.

«Αυτά τα δίποδα, όλο συμβουλές είναι», μουρμούρισε ένας άλλος ποντικός που κρατούσε στο στόμα του ένα κομμάτι μουχλιασμένο ψωμί.

Ο Σείριος αναστέναξε και στράφηκε προς το κτίριο μπροστά του. Πλησίασε, και χτύπησε ανεπαίσθητα την πόρτα.

«Ανοιχτά είναι», ακούστηκε μια γέριχη φωνή από μέσα.

Διστακτικά, άνοιξαν την πόρτα και έκαναν να περάσουν στο εσωτερικό του σπιτιού.

«Ένας ένας!», ακούστηκε από μέσα η φωνή. «Δυο μεγαλοπρεπέστατα ερωτηματικά μέσα στον ίδιο χώρο μου προκαλούν φριχτό πονοκέφαλο...»

Ο Σείριος κοντοστάθηκε.

«Καλύτερα να περάσεις πρώτος...», πρότεινε η Ασλίζ.

Ο βάρδος μπήκε, κλείνοντας πίσω του προσεκτικά την πόρτα.

Η Ασλίζ κατακάθισε στο χερούλι της πόρτας. Τα ποντίκια από κάτω της σφύριζαν προκλητικά.

«Ει όμορφη, κατέβα να σε κεράσουμε τίποτα!»

«Γιατί είσαι τόσο ακατάδεκτη? Ρίξε μια ματιά και σε εμάς εδώ κάτω...»

«Αφήστε την ρε παιδιά, δεν βλέπετε τι ψηλομύτα που είναι? Αυτά παθαίνει όποιος συναναστρέφεται με δίποδα...».

Η Ασλίζ προσπαθώντας να δείξει όσο πιο αδιάφορη μπορούσε, αφοσιώθηκε στο να καθαρίζει τις κεραίες της από την σκόνη του δρόμου. Λίγο αργότερα, τα ποντίκια παραιτήθηκαν απ' την προσπάθεια να της πιάσουν κουβέντα, και επέστρεψαν ξανά στην αγαπημένη τους ασχολία, το μασούλημα των σκουπιδιών που γέμιζαν το σοκάκι.

* * *

Στο μεταξύ, ο Σείριος είχε βρεθεί μέσα σε μια πελώρια αίθουσα, απόλυτα δυσανάλογη με το εξωτερικό του σπιτιού. Απειράριθμα ράφια απλώνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις, και υψώνονταν ατελείωτα, πέρα από εκεί που έφτανε η ματιά του. Σε κάθε ράφι, βρίσκονταν καταχωρημένοι με κάποιο απόκρυφο σχέδιο, που μόνο ο

δημιουργός του μπορούσε να ξεκλειδώσει, χιλιάδες χιλιάδων σκώροι, γκριζωπά έντομα που καθόντουσαν στα ράφια με μια μελαγχολική έκφραση στα πρόσωπα τους.

«Σ' αρέσει η καινούρια μου βιβλιοθήκη?», ρώτησε ο Άρχοντας των Γρίφων.

Στεκόταν στο κέντρο αυτού του σουρεαλιστικού λαβύρινθου, μια γερασμένη φιγούρα, καθισμένη σε ένα σκουριασμένο σκαμνί. Δίπλα του στεκόταν ένας μικρός καλικάτζαρος, γεμάτος ρυτίδες, ίσως ακόμη γηραιότερος από τον σύντροφο του, που κρατούσε στα σκελετωμένα του χέρια έναν τεράστιο πάπυρο και μια πένα.

«Τι απέγιναν τα βιβλία σου?», ρώτησε ο Σείριος με απορία. «Τι απέγιναν οι σφραγίδες και οι πάπυροι, οι περγαμηνές και οι μπρούτζινες πλάκες και οι απειράριθμοι τόμοι σου?»

Ο γέρος αναστέναξε.

«Για χρόνια και χρόνια», εξήγησε, «αποθήκευα κάθε γνώση, υπαρκτή η ανύπαρκτη, κάθε γρίφο, κάθε φήμη, κάθε γεγονός και κάθε χρονολογία, στους τεράστιους τόμους που θυμάσαι. Για χρόνια και χρόνια επίσης, διεξάγονταν στους διαδρόμους και τις καμάρες αυτού του οικοδομήματος ένας αέναος πόλεμος με τον χρόνο, την υγρασία, τα τρωκτικά και αυτά τα ενοχλητικά ζιζάνια, για την επιβίωση όλης αυτής της γνώσης. Τελικά, έκανα μια συμφωνία... Οι αμέτρητοι τόμοι φαγώθηκαν, μέχρι τελευταίας σελίδας! Χρειάστηκε ένας χρόνος και τρεις μήνες, και χιλιάδες σκώροι για να ολοκληρωθεί η καταστροφή... Και όλο το περιεχόμενο των βιβλίων μου, πέρασε με ένα ξόρκι αρχαίο και πανίσχυρο στις μνήμες αυτών των πλασμάτων που τώρα γεμίζουν την αίθουσα με την βασανιστική τους σιωπή. Αυτό που βλέπεις γύρω σου λοιπόν, είναι η καινούρια μου βιβλιοθήκη!»

Ο Σείριος ανατρίχιασε.

«Δεν περιμένω να πεις ότι σου αρέσει», είπε ο Άρχοντας των Γρίφων. «Κάθισε, νεαρέ βάρδε. Έχει περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που μας επισκέφτηκες. Τι αναζητάς αυτή την φορά? Το τέλος μιας ανολοκλήρωτης ιστορίας? Την απόκρυφη μελωδία που θα κάνει τους θεατές σου να δακρύζουν από χαρά και έρωτα? Το ξόρκι που θα σου δώσει πίσω την χαμένη σου πατρίδα, που ποτέ δεν γνώρισες?».

«Τίποτε απ' όλα αυτά, Γριφουργέ. Αναζητώ μια πληροφορία μικρή σαν τον κόκκο της σκόνης, αλλά πολύτιμη σαν όλο το χρυσάφι του ήλιου... Και επιθυμώ να μου απαντήσεις ξεκάθαρα, δίχως διφορούμενα στιχάκια, γρίφους και παραβολές!»

«Θα σου κοστίσει ακριβά μια τέτοια πληροφορία», τον προειδοποίησε ο γέρος.

«Είμαι έτοιμος να σου προσφέρω διηγήσεις μαγικές, αλλά πλήρως αληθινές, και γνώσεις και μυρωδιές για τόπους και πλάσματα ολότελα καινούρια που γνώρισα στα τελευταία μου ταξίδια...»

«Η ζυγαριά θα δείξει», είπε ο γέρος και ακούμπησε ανάμεσα τους μια ζυγαριά από σφυρηλατημένους μπρούτζο, σκαλισμένη με λοξά,γωνιώδη σύμβολα. Ο καλικάτζαρος βούτηξε την πένα του στο μελανοδοχείο και ετοιμάστηκε να καταγράψει τα πάντα.

«Κάνε την ερώτηση σου» πρόσταξε ο Άρχοντας των Γρίφων.

Η πένα του καλικάτζαρου ξεκίνησε να χορεύει πάνω στον λευκό πάπυρο.

«Αναζητώ», είπε ο βάρδος, «ένα λουλούδι σπάνιο και δυσεύρετο, που οι χυμοί του μπορούν να θεραπεύσουν την βαριά κατάρα της Μελαγχολίας. “Νιφλσουίλ” είναι το όνομα του, το Ανεφελολούλουδο. Γνωρίζεις που μπορώ να το βρω?».

Ο γέρος βυθίστηκε σε στοχαστική σιωπή. Έπειτα, γύρισε, και ψιθύρισε κάτι στο αυτί του συντρόφου του. Ο καλικάτζαρος, με αργές κουρασμένες κινήσεις, άφησε κάτω τα σύνεργα του και ξετρύπωσε απ’ το μπαούλο στο οποίο κάθονταν ως εκείνη την ώρα ένα καλοκαμωμένο βιολί. Απαλά και με χάρη, έπιασε το δοξάρι και έπαιξε μια μικρή, ρυθμική μελωδία. Περίμεναν λίγο...

Ένας σκώρος, ήρθε πετώντας μέσα από έναν διάδρομο. Κάθισε πάνω στην ανοιχτή παλάμη του γέρου. Μια αόρατη συνομιλία φάνηκε να διαδραματίζεται μεταξύ τους. Κράτησε αρκετή ώρα, μέσα στην οποία ο βάρδος τους παρακολουθούσε με ελπίδα ενώ ο καλικάτζαρος είχε μισοκοιμηθεί αγκαλιά με το βιολί του.

«Μάλιστα», έκανε τελικά ο Άρχοντας των Γρίφων. «Η απάντηση στο ερώτημα σου υπάρχει μέσα στην ατελείωτη βιβλιοθήκη μου! Το άνθος που αναζητάς, Σείριε, βρίσκεται σε ένα νησί, στο κέντρο της Υπόγειας Λίμνης, στα σπήλαια κάτω από τα Όρη της Λευκής Καταιγίδας. Μακριά από εδώ, πολύ μακριά για να περπατήσει ανθρώπου πόδι. Ταξίδι ατελείωτο, γεμάτο κινδύνους και απρόσμενες συναντήσεις...»

Ο Σείριος χαμογέλασε.

«Κανένας τόπος πάνω στην Ονειροχώρα δεν είναι αρκετά κοντά ώστε να τον αγγίξεις μέσα σε μια ζωή ταξιδιού, αλλά ούτε και αρκετά μακριά ώστε να μην τον φτάσεις μέσα σε μια ανάσα δρόμο, αν ξέρεις τα μονοπάτια».

«Οι μικροί θεοί ας σταθούν στο πλάι σου καθώς θα βαδίζεις τα μονοπάτια αυτά», είπε ο γέρος. «Στο μεταξύ, ήλθε η ώρα να μου προσφέρεις τους θησαυρούς που κουβαλάς επάνω σου!»

Και πράγματι, η ζυγαριά είχε γείρει απ’ την μια μεριά.

«Μάλιστα», έκανε ο Σείριος. «Λοιπόν...»

Ο καλικάτζαρος έπιασε ξανά την πένα του.

* * *

Η Ασλίσ τέλειωσε πιο γρήγορα. Ο Σείριος δεν ρώτησε τίποτα, της δήλωσε απλά ότι το ταξίδι του συνεχίζεται σε τόπους ακόμη πιο μακρινούς και επικίνδυνους. Η νυχτοπεταλούδα του είπε με την σειρά της ότι θα τον ακολουθήσει έως ότου να ολοκληρώσει την αποστολή του.

«Πολύ καλά λοιπόν», είπε ο βάρδος. «Θα πρέπει να εφοδιαστούμε κατάλληλα για τούτο το ταξίδι. Άλλη μια στάση σε μερικούς παλιούς φίλους, πριν νυχτώσει...»

Εγκατέλειψαν την συνοικία των Τρελών και ακολούθησαν τον δρόμο του Ξεχασμένου ποιητή. Περαστικοί, κουκουλωμένοι ως τον λαιμό με βαριά πανωφόρια τους προσπερνούσαν σιωπηλοί. Ακόμη και οι κάτοικοι της πόλης, φαινόταν να έχουν εμποτιστεί ως το κόκαλο με την γκριζάδα της ατμόσφαιρας.

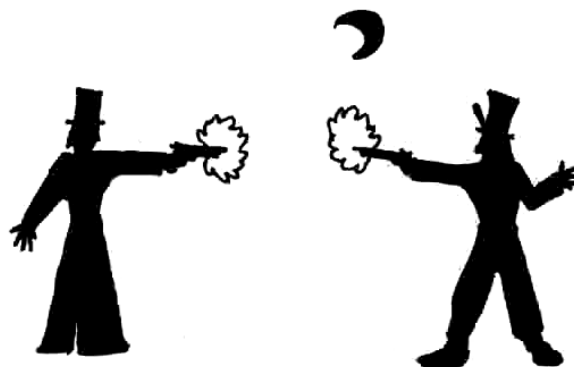
Έξαφνα, καθώς έστριβαν σε μια διασταύρωση, έφτασε στα αυτιά τους μια μπάσα φωνή...

«...και με αυτό το δικαίωμα και το αξίωμα που μου παρρραχωρρρούν οι άγρρραφοι νόμοι της γης, ορρρκίζομαι να κρρρρίνω με αδιαλλαξία ετούτη εδώ την μάχη....»

Έστριψαν και αντίκρισαν ένα καθ' όλα κοινότυπο σκηνικό στα στενά της πόλης: μια μονομαχία τιμής. Στην μια πλευρά έστεκε ένας άντρας με επίσημο κοστούμι και ημίψηλο, κρατώντας ένα πιστόλι με λαβή από ελεφαντόδοντο. Στην άλλη πλευρά, ένας νέος ντυμένος με το αλλοπρόσαλλο ριγέ και καρό κουστούμι των καλλιτεχνών του δρόμου, κρατώντας στα τρεμάμενα από το πιετό χέρια του το δικό του όπλο. Ανάμεσα τους, ένας γηραιότερος άντρας κρατούσε το ξίφος του υψωμένο, έτοιμος να δώσει το σύνθημα της μονομαχίας.

«Α! Τι ευτυχής σύμπτωση! Ένας μάρρρτυρρρας!», και πλησιάζοντας ενθουσιασμένος έπιασε αγκαζέ τον Σείριο.

«Δεν έχω καμία διάθεση να...», ξεκίνησε να λέει ο Σείριος, αλλά οι επεξηγήσεις του χάθηκαν μέσα στις αγριοφωνάρες του Κριτή και τις προσβολές που αντάλλαζαν οι αντίπαλοι.

«Με το τρρρρρρία ξεκινάτε. Δέκα βήματα, και κατόπιν περρριστρρροφή και πυρρρ!!»

Ο Κριτής δυσκολεύονταν πραγματικά να αρθρώσει το ρο, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζε να φωνάζει σαν τρελός μέσα στ' αυτί του Σείριου.

«Να παρρρακολουθείς προσεκτικά, η μαρρρτυρρία σου ίσως φανεί χρρρήσιμη!»

«Μα...αυτοί θα σκοτωθούν!», έκανε η Ασλίζ έντρομη.

«Φυσικά!», της είπε ο Κριτής. «Γι' αυτό είμαστε εδώ! Αλλιώς δεν θα είχε και πολύ νόημα, έτσι?»

Οι αντίπαλοι είχαν φτάσει στο τρίτο βήμα. Ο Σείριος τους κοίταζε προσεκτικά, και ένα ειρωνικό χαμόγελο είχε χαραχτεί στα χείλη του.

«Γιατί όλο αυτό?», επέμεινε η Ασλίζ.

«Α, είναι μεγάλη ιστορρρία», είπε ο Κριτής. Έχει να κάνει με την αρρραβωνιαστικιά του Σερρρ Τζόσουα...»

Έξι βήματα.

Ο βάρδος άρχισε να ψελλίζει ένα ξόρκι.

«...που εθεάθη μια νύχτα με πανσέληνο, καταπώς συνηθίζεται εις τις ιστορρίες αγάπης και απιστίας, να περρριδιαβαίνει τους κήπους της πόλης συντρρροφία...»

Εννιά βήματα.

Ο Σείριος φάνηκε να ολοκληρώνει αυτό που έκανε.

«...με τον νεανία από εκεί, όπου η φήμη του θα μπορρρούσε να ισχυρρριστεί κάποιος ότι...»

Δέκα βήματα. Περιστροφή.

Οι δύο αντίπαλοι σημάδεψαν ο ένας τον άλλο.

Ο ένας κρατώντας ένα αγγούρι.

Ο άλλος κρατώντας ένα καρότο.

Κοίταζαν τα αντικείμενα που είχαν στα χέρια τους. Και μετά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Πυρρρρ!!!», φώναζε ο Κριτής.

«Δεν βαριέσαι», έκανε αυτός με το ημίψηλο και άρχισε να μασουλάει το καρτό του.

Ο άλλος, σαν να θυμήθηκε πως έχει κάτι εξαιρετικά επείγον να πράξει, πέταξε το αγγούρι και έφυγε βιαστικά από ένα στενό.

Ο Κριτής απέμεινε να τους κοιτάει με το στόμα ορθάνοιχτο.

Και ο βάρδος με τη νυχτοπεταλούδα απομακρύνθηκαν χαμογελαστοί.

* * *

Χωρίς άλλα απρόοπτα, έφτασαν στον προορισμό τους. Ήταν μια πελώρια αποθήκη, που απλώνονταν σχεδόν ένα τετράγωνο. Η ξεχαρβαλωμένη επιγραφή απ' έξω έγραφε με μεγάλα, καθαρά γράμματα: «*Το παζάρι των Ιρτ, Ερτ και Ααρτ. Εδώ (ίσως και να) έχουμε τα πάντα!*»

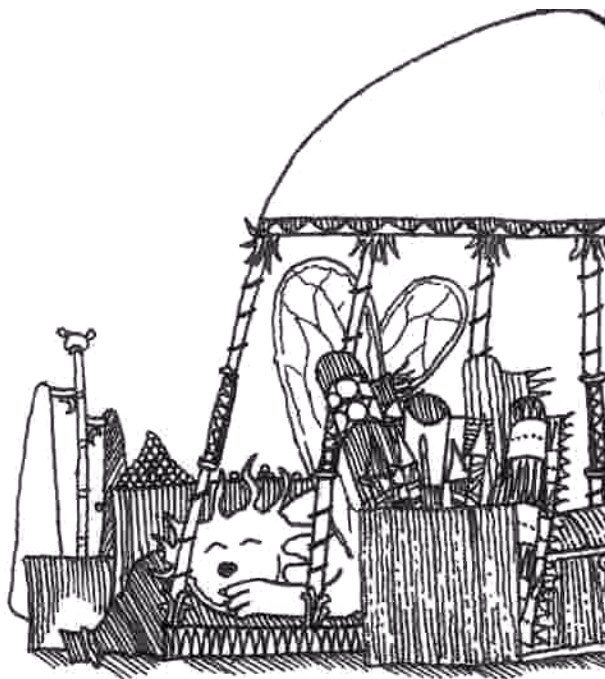
Από κάτω, είχαν αναρτήσει έναν κατάλογο με ενδεικτικά αντικείμενα που θα μπορούσες να ξετρυπώσεις στο εσωτερικό του μαγαζιού.

«*Τηλεσκόπια, καλειδοσκόπια, φακοί κάθε λογής*», διάβασε φωναχτά η Ασλίζ. «*Ανάσα ψαριού και πάτημα γάτας, ιστός αράχνης σε προσφορά. Εμφιαλωμένα όνειρα, μελωδικά άνθη, αρωματικό ξύλο. Χάρτες θησαυρών, όλοι οι τόμοι της Κυκλοπαίδειας εκτός του 13^{ου}. Βεντάλιες, κλεψύδρες και μαγικές σφραγίδες Φάρμακο για τον βήχα και φίλτρο για την τριχόπτωση. Και άλλα πολλά...*»

«Για δεσ! Την τελευταία φορά που πέρασα, δεν είχαν βεντάλιες» παρατήρησε ο Σείριος καθώς άνοιγε την πόρτα.

Ο προθάλαμος στον οποίο βρέθηκαν, προϊδέαζε για την εξωπραγματική απεραντοσύνη των αντικειμένων που είχαν μαζέψει ύστερα από χρόνια ταξιδιών οι τρεις αδελφοί!

Κιβώτια με σκουριασμένες πανοπλίες κάποιου ξεχασμένου στρατού, στοίβες με σκονισμένα βιβλία, ένας νεραιδολέοντας να λαγοκοιμάται σε ένα επίχρυσο κλουβί, τυλιγμένα ιπτάμενα μεταξωτά χαλιά που σάλευαν ανυπόμονα να βρεθούν ξανά στον αέρα, σακιά με φρέσκα φρούτα, ένα ζωντανό σπαθί χαραγμένο με ρούνους πανίσχυρης μαγείας να σιγοτραγουδά κρεμασμένο στον τοίχο, μια συλλογή από φλάουτα φτιαγμένα από ελεφαντόδοντο και σκαλιστό φύντισι, ένα μπαούλο γεμάτο

πολύχρωμες χάντρες για κοσμήματα, ένα άλλο γεμάτο πυροτεχνήματα και ένα τρίτο γεμάτο μαγεμένες ονειροπαγίδες, ένας καλόγερος πάνω στον οποίο είχαν κρεμάσει εφτά μανδύες με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου, και άλλα πολλά...

Στο κέντρο όλων αυτών, καθόντουσαν οι τρεις αδελφοί, προσηλωμένοι σε ένα παιχνίδι.

Ήταν κοντοί, παχουλοί με μαύρα φουντωτά μαλλιά. Και οι τρεις φορούσαν ασπρόμαυρα πουκάμισα, παπιγιόν, τιράντες και μαύρα καπέλα. Ο Ιρτ φορούσε πουκάμισο με μαύρες και άσπρες ρίγες, στην δεξιά του παλάμη είχε ένα στόμα και στην αριστερή μια μύτη. Ο Ερτ φορούσε πουκάμισο με μαύρους και άσπρους κύκλους και στις δύο παλάμες του είχε από ένα αυτί. Ο Άαρτ τέλος, φορούσε πουκάμισο με μαύρους και άσπρους ρόμβους και στις δυο παλάμες του είχε από ένα μάτι.

Και οι τρεις, γύρισαν ταυτόχρονα και κοίταξαν προς την μεριά του βάρδου.

«Βρε! Ο Σείριος!», φώναξε ο Ιρτ σηκώνοντας την δεξιά του παλάμη. Τα χείλη πάνω της ανοιγόκλεισαν παιχνιδιάρικα.

«Καλώς σας βρίσκω ξανά», είπε ο βάρδος.

Ο Ερτ σήκωσε τις δικές του παλάμες για να ακούει καλύτερα.

«Πως απ' τα μέρη μας ξανά?», ρώτησε ο Ιρτ.

«Για μια ακόμη φορά», εξήγησε ο Σείριος, «θα χρειαστώ την πολύτιμη βοήθεια σας».

Ο Άαρτ προχώρησε μπροστά.

«Οι άλλοι δεν μπορούνε να μιλήσουνε?», ψιθύρισε η Ασλίσ στο αυτί του βάρδου.

«Σσσσσστ, μην γίνεσαι ανάγωγη», της είπε ο Σείριος.

«Ότι θελήσεις θα το βρεις», είπε ο στο μεταξύ Ιρτ, που δεν φάνηκε να έχει ακούσει την συνομιλία τους.

«Λοιπόν... Θέλω έναν χάρτη που να εικονίζει τα Όρη της Λευκής Καταιγίδας, με όλα τους τα μονοπάτια, τις κρυμμένες κοιλάδες, τα σπήλαια και τα μυστικά περάσματα. Θέλω ζεστούς μανδύες και υπνόσακους από γούνα αρκούδας. Ένα ζευγάρι χιονοπέδιλα, μια κρυστάλλινη θήκη για να τοποθετήσω ένα πολύτιμο άνθος, μια κουλούρα υπάκουο μεταξένιο σκοινί, μια μαγική πυξίδα και ένα σακουλάκι με ταξιδόσκονη».

Ο Άαρτ, χάθηκε στον διάδρομο για να βρει όλα τα αντικείμενα.

«Πες πως έγινε», είπε ο Ιρτ. «Στο μεταξύ, κάτσε μαζί μας να παίξεις μια παρτίδα “τρουφάλντο”. Μόλις μας το έφεραν!»

Ο βάρδος κάθισε και του εξήγησαν προσεκτικά τους κανόνες. Έμοιαζε λίγο με σκάκι, απλά τα πιόνια μπορούσαν κατά διαστήματα να κινηθούν στον αέρα, ή να τηλεμεταφερθούν σε μακρινά σημεία της βάσης. Έχασε σε μια παρτίδα με τον Ιρτ και νίκησε σε μια με τον Ερτ, όταν ο τρίτος αδελφός έφτασε κουβαλώντας έναν σάκο γεμάτο με πράγματα.

«Ορίστε», είπε ο Ιρτ. «Οτι ζήτησες είναι εδώ. Η ταξιδόσκονη κόντευε να μας τελειώσει, πήρες το τελευταίο σακουλάκι. Και οι υπνόσακοι είναι από γούνα λύκου... Θα αφήσεις όμως κάτι για την συλλογή μας?».

Ο Σείριος παραμέρισε το “τρουφάλντο” και αράδιασε πάνω στο τραπέζι ότι αντικείμενο είχε πάνω του. Το ξίφος, το λαούτο και το ραβδί του. Την πίπα του και ένα σακούλακι με καπνό. Την σφυρίχτρα που του είχε χαρίσει ο Ντουνεθαλ, το μενταγιόν της Αραχνοϋφαντης, το άρωμα που του έδωσε η Αμάρανθη και την σφαίρα που είχε πάρει απ’ το παιχινδάδικο.

Τα τέσσερα τελευταία, που οι αδελφοί εξέταζαν με φανερό ενδιαφέρον, δεν μπορούσε να τα αποχωριστεί. Έψαχνε απεγνωσμένα στο σακίδιο και τις τσέπες του μανδύα του να βρει τίποτα άλλο...Και τελικά, από το βάθος του σάκου ξετρύπωσε το φιαλίδιο που είχε πάρει απ’ την φωλιά του σπιρτάνθρωπου!

«Ορίστε!», αναστέναξε ανακουφισμένος.

Ο Ιρτ το πήρε στα χέρια του, έβγαλε το πώμα και πλησίασε από πάνω την παλάμη με την μύτη. Μια θεσπέσια μυρωδιά απλώθηκε τριγύρω.

«Μμμμμ...», έκανε. «Εδώ έχεις ένα κομμάτι μοναδικό! Είναι το μαγικό λάδι από άνθη αγριολεμονιάς και αδαμάντινα ρόδα της Νεφέλης, της τελευταίας βασίλισσας του Ζαλαμανζάν! Μ’ αυτό άλειφε το σώμα της μετά το μπάνιο, στα μυστικά θερμά λουτρά από οψιδιανό και φίλντισι! Λέγεται πως είχε την ιδιότητα να την κάνει να λάμπει την νύχτα σαν άστρο... Το βασίλειο αυτό έχει εξαφανιστεί απ’ τον χάρτη εδώ και αιώνες και πλήθη από συλλέκτες πλημμυρίζουν τα ερείπια του παλατιού του αναζητώντας τέτοια αντικείμενα».

«Μπορείτε να το κρατήσετε», τους είπε ο βάρδος. «Είναι το λιγότερο που μπορώ να προσφέρω για την εξυπηρέτηση που μου κάνατε».

Την στιγμή εκείνη, ένας γεράκος με ξεφτισμένο μανδύα και σφιγμένο χαμόγελο μπήκε στο παζάρι.

«Θα ήθελα τρεις κόκκους άμμο απ’ την παραλία που βρέχει η θάλασσα των Αστραπών», είπε βιαστικά, «και ένα πορσελάνινο σερβίτσιο δεκατριών κομματιών με επάργυρα χαρακτηριστικά, για τον γάμο της κόρης μου».

Πίσω του, ακολουθούσαν τρία μικρά κοριτσάκια με ξανθιές κοτσίδες.

«Θέλουμε ένα γλειφιτζούρι με γεύση φιστίκι, μια σακούλα με καραμελωμένα αμύγδαλα και ένα παραμύθι για να μας διαβάσουν πριν κοιμηθούμε, όχι πολύ τρομαχτικό», είπαν με μια φωνή.

Πίσω από τα κοριτσάκια, με βαρύ βηματισμό ακολουθούσε ένας γίγαντας φτιαγμένος από σκόνη.

«Θέλω μια μαγική σκούπα να καθαρίζει την σκόνη που απλώνω πίσω μου», είπε με την σειρά του.

«Πλάκωσε πελατεία», είπε ο Ιρτ.

«Πρέπει να φύγουμε», συμφώνησε ο Σείριος. «Αντίο, δεν θα παραλείψω να σας επισκεφτώ όταν ο δρόμος μου με βγάλει ξανά στην πόλη της Ομίχλης».

«Καλό ταξίδι», του ευχήθηκε ο Ιρτ και ακολούθησε τα αδέλφια του σε έναν διάδρομο για να αναζητήσουν το ένα και το άλλο εξωφρενικό αντικείμενο που τους είχαν ζητήσει.

* * *

Με το που βγήκαν έξω, ο Σείριος ένιωσε μια πανίσχυρη λαβή να τον γραπώνει από τους ώμους. Με τρόπο, ανακάλυψε πως είχε νυχτώσει εδώ και ώρα...

«Επιτέλους», ψιθύρισε στ' αντί του το πρώτο φάντασμα.

«Σας κυνηγάμε από χθες», είπε το δεύτερο.

«Για να δούμε λοιπόν αν άξιζε τον κόπο... Τι πολύτιμο κουβαλάτε πάνω σας?», συμπλήρωσε το τρίτο που κρατούσε στην αόρατη χούφτα του την Ασλίσ.

Πονηρά, ύπουλα χέρια χώθηκαν στο σακίδιο του βάρδου. Τα φαντάσματα φαινότουσαν ενθουσιασμένα με το καινούριο τους θύμα.

«Μα τι να πρωτοδιαλέξουμε?», έλεγε το φάντασμα που τον κρατούσε. «Τα λαμπερά αντικείμενα που κρύβεις επιμελώς πάνω σου? Την πολυσυζητημένη σου τέχνη? Τον δακρύβρεχτο έρωτα σου?»

Ο Σείριος ανατρίχιασε. Οι νεκροί, έτρεφαν ένα απύθμενο μίσος προς τους ζωντανούς... Όταν ολοκλήρωναν με τον έλεγχο τους, θα έπαιρναν από πάνω του αυτό που θα αγαπούσε πότερο!

Ξαφνικά, μια απόμακρη, μελαγχολική μελωδία ακούστηκε απ' τα βάθη του δρόμου. Μέσα απ' την ομίχλη, φάνηκε μια φιγούρα να πλησιάζει. Τα φαντάσματα κοίταξαν προς τα εκεί, και στα μάτια τους καθρεφτίζονταν η οργή και ο τρόμος.

Ήταν ένας γεράκος, με χιλιομπαλωμένο μανδύα και πρόσωπο σημαδεμένο απ' τον χρόνο και τις κακουχίες. Σε ένα καρότσι, κουβαλούσε μια παλιά, ξύλινη λατέρνα, και γύριζε την μανιβέλα της με αργές κινήσεις. Μια συμμορία από σκυλιά του δρόμου έτρεχε ξωπίσω του, γαβγίζοντας ενθουσιασμένα.

«Ουστ, ουστ», έκανε στα φαντάσματα. «Πάρτε δρόμο, κακιασμένα πλάσματα του άλλου κόσμου. Πίσω στον υγρό σας τάφο, γιατί αλλιώς ο γέρο-Φραγγίσκος θα σας γυρίσει, θα σας

στριφογυρίσει και θα σας φυλακίσει στην αγαπημένη του λατέρνα, να βογκάτε και να ουρλιάζετε εκεί μέσα, μακριά από τα ευαίσθητα αυτιά των θνητών!»

Τα φαντάσματα, έριξαν μερικές ξεγυρισμένες κατάρες και την έκαναν πετώντας.

«Θα τα ξαναπούμε εμείς οι δύο», απείλησε το τελευταίο τον Σείριο.

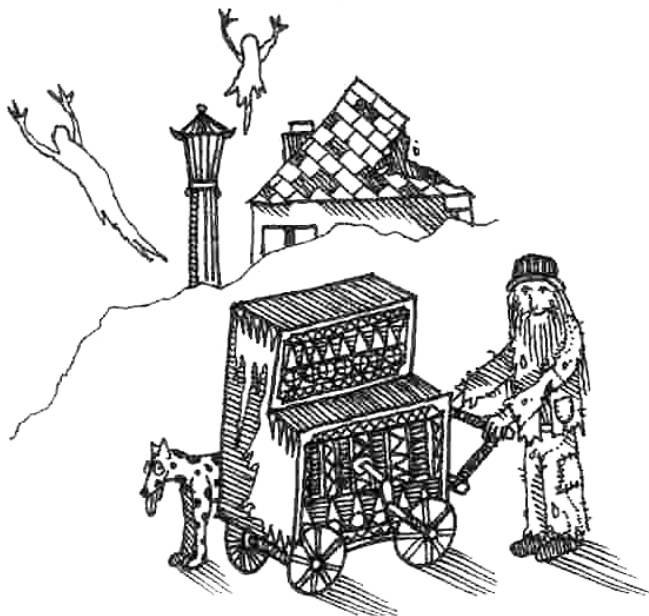
Ο γέρο-Φραγγίσκος τους πλησίασε και τους κοίταξε με τα θολωμένα, γκρίζα μάτια του.

«Ελπίζω να μην σας πείραξαν αυτοί οι αλήτες», είπε.

«Όχι, χάρη σε εσένα», χαμογέλασε ο Σείριος. «Σου είμαστε ευγνώμονες».

«Ω, την δουλειά μου κάνω απλώς», είπε ο γέρος. «Τριγυρίζω στα σοκάκια και προσέχω να κυλάνε όλα γαλήνια και ειρηνικά, χωρίς πολλά-πολλά μεταξύ νεκρών και ζωντανών. Καλή σας νύχτα λοιπόν, και να προσέχετε».

Και λέγοντας αυτά, συνέχισε τον δρόμο του, σπρώχνοντας την μελαγχολική του λατέρνα. Λίγο μετά, η μελωδία χάθηκε και η σιωπή τύλιξε ξανά τον δρόμο.

«Μάλιστα», έκανε σκεπτικός ο Σείριος. «Φαίνεται πως έχουν αλλάξει πολλά σ' αυτούς τους τόπους απ' την τελευταία φορά που πέρασα».

«Τι ευγενικός γεράκος», παρατήρησε η Ασλίζ.

Ο βάρδος έβγαλε απ' την τσέπη του την πυξίδα.

«Ο πόθος της καρδιάς μου», είπε, «βρίσκεται στις χώρες της Γαλήνης, αλλά ο δρόμος μου με οδηγεί στα Όρη της Λευκής Καταιγίδας. Δείξε μου προς τα πού πρέπει να στρέψω το βλέμμα μου και να χαράξω το μονοπάτι μου».

Η βελόνα, αφού πρώτα τρεμόπαιξε για λίγο σαν τρελή, έδειξε τελικά προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση.

Ο βάρδος, χάραξε με το ραβδί του μια ευθεία, από την άκρη της μπότας του, προς την πλευρά που του υπέδειξε η πυξίδα. Έπειτα, έπιασε το σακουλάκι με την ταξιδόσκονη και άπλωσε μια χούφτα πάνω στο σχέδιο, και άλλη μια γύρω τους.

«Κρατήσου καλά», συμβούλεψε την νυχτοπεταλούδα.

«Γιατί? Δεν πρέπει να...», έκανε εκείνη, αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει, και η αστραπιαία μαγεία της σκόνης την άρπαξε με δύναμη!

Το ταξίδι, κράτησε μόλις λίγα λεπτά.

Έμοιαζε να πετάνε, με ταχύτητα εκπληκτική και αξιοθαύμαστη. Το σώμα τους, ήταν άυλο και διαπερνούσε με άνεση τα όποια στερεά εμπόδια συναντούσαν στον δρόμο. Γύρω τους οι παραστάσεις άλλαζαν η μια μετά την άλλη- πρόλαβαν να θαυμάσουν στιγμιαία κάποιες εικόνες.

Πέρασαν πάνω από την πόλη της Σιθαριθαντίν, όπου τα σπίτια είναι χτισμένα επάνω σε πελώρια δέντρα και οι κάτοικοι αιωρούνται απ' το ένα στο άλλο με μαγικούς μανδύες. Πέρασαν πάνω από την πεδιάδα του Τελευταίου Αναστεναγμού, όπου οι στρατιές του Βασιλιά Φρειδερίκου και των επτά Αρχιμάγιστρων του Κύκλου μάχονταν επί αιώνες σε έναν πόλεμο δίχως τέλος. Πέρασαν πάνω από το Τανάρις, το νησί με τα εκατό κρυμμένα πειρατικά κρησφύγετα και τους άπειρους θαμμένους θησαυρούς. Πέρασαν πάνω από την κορυφή ενός πελώριου λίθου στην μέση του ερημότοπου, όπου ένας δράκοντας και ένας ιππότης έπαιζαν μια παρτίδα σκάκι.

Και τελικά, όταν άγγιξαν ξανά το έδαφος, τα Όρη της Λευκής Καταιγίδας δέσποζαν πάνω τους, σαν ένα χιονισμένο, αδιαπέραστο τείχος...

Πράξις Πέμπτη

*Όταν βρεθείς πρόσωπο με πρόσωπο με τον εχθρό σου
η καρδιά σου
πρέπει να είναι σκληρή σαν πέτρα
σκληρή σαν πάγος
γιατί ο εχθρός σου είσαι εσύ.*

Από τις διδαχές του Πολεμιστή.

Στάθηκαν για λίγο αμίλητοι, θαυμάζοντας την ασάλευτη μεγαλοπρέπεια που απλώνονταν μπροστά στα μάτια τους. Εφτά πανύψηλες κορυφές, που έσχιζαν τα δαντελωτά σύννεφα σαν λεπίδες και άγγιζαν με χάρη τον ουράνιο θόλο, με τις κορυφές τους πασπαλισμένες με καθαρίο χιόνι.

«Χεμ χεμ χεμ», άκουσαν από πίσω τους κάποιον να ξεροβήχει διακριτικά.

Γύρισαν και αντίκρισαν μια συνοφρυωμένη, μικρόσωμη ξωτικιά με δυο μεγάλα, εκφραστικά μάτια και δυο υπέροχα, ιριδίζοντα φτερά λιβελούλας να στολίζουν την πλάτη της.

«Συγνώμη που χαλάω μια τόσο αξιομνημόνευτη στιγμή, αλλά προσγειωθήκατε πάνω στο μεσημεριανό μου» είπε αυτή κουνώντας νευρικά τα φτερά της.

Ο Σείριος και η Ασλίζ κοίταζαν προς τα κάτω: στεκόντουσαν πάνω σε ένα στρωμένο κιλίμι, φορτωμένο με πιάτα και γαβάθες. Η δεξιά μπότα του βάρδου μάλιστα είχε βυθιστεί σε μια μεγάλη πιατέλα με σουπα...

«Ωωωω... Χίλια συγνώμη!», έκανε ο Σείριος, τραβώντας το πόδι του.

«Καλά, δεν έγινε και τίποτα», είπε η ξωτικιά. «Έτσι κι αλλιώς, ήταν πολύ φαί για να το βολέψω όλο μοναχή μου. Αν θέλετε μάλιστα, μπορείτε να καθίσετε να σας φιλέψω τίποτα...»

«Πολύ ευχαρίστως», έκανε ο Σείριος.

«Είμαι η Τανίθ, η γυρολόγος», συστήθηκε αυτή με μια χαρωπή υπόκλιση.

«Είμαι ο Σείριος ο βάρδος», έκανε με την σειρά του αυτός ακολουθώντας την υπόκλιση.

«Είμαι η Ασλίζ», είπε και η νυχτοπεταλούδα και πέταξε μπροστά στα μάτια της.

«Τι όμορφα ονόματα», έκανε η ξωτικιά και το χαμόγελο άστραψε στο πρόσωπο της. «Ελάτε, ελάτε... Έχω μαγειρέψει για

πολύ κόσμος, σαν να' ξερα ότι θα έρθετε».

Πράγματι, πάνω στο κιλίμι, είχε ένα σωρό καλούδια. Μια γαβάθα αχνιστή σούπα με μανιτάρια και ανθόγαλα (εκτός αυτής που είχε βουτήξει η μπότα του Σείριου), ένα καρβέλι γλυκό και μαλακό μελόψωμο, κεφτέδες από αλεύρι, μια πιατέλα με ώριμα μήλα και ένα τσαγιερό γεμάτο ζεστό τσάι με λεμόνι, κανέλα και ένα φύλο δάφνης.

Κάθισαν ανακούρκουδα γύρω από το κιλίμι. Αφού έφαγαν, η Τανίθ έβγαλε από τον σάκο της έναν αυλό.

«Θα με συνοδεύσεις σε μια χαρούμενη, ηλιοφώτιστη μελωδία?», ρώτησε τον Σείριο.

Ο βάρδος χαμογέλασε και έπιασε το λαούτο του με τις εικοσιτρείς χορδές. Καθώς το κούρδιζε, η ξωτική ξεκίνησε έναν γρήγορο σκοπό.

Ο αυλός δημιουργούσε μικρές αλυσίδες ήχου, πηδούσε από νότα σε νότα σε ένα παιχνιδιάρικο μοτίβο. Το λαούτο ξεκίνησε κι αυτό, με μια απαλή, χαλαρωτική μελωδία. Ο αυλός συνέχισε ακόμη πιο κοφτά και γρήγορα με μια σειρά από τρίλιες, και το λαούτο ακολούθησε δυο σκάλες πιο πάνω, διανθίζοντας το παιχνίδι με μικρές μουσικές φράσεις. Και οι δυο αλληλοσυμπληρώνονταν τέλεια, δημιουργώντας μια διαχυτική μελωδία χαράς και αγαλλίασης για να τιμήσουν το χρυσαφένιο καταμεσήμερο γύρω τους. Και η Ασλίζ, χόρευε στριφογυρίζοντας στον αέρα πάνω από τα κεφάλια τους.

«Είναι πολύ παρήγορο να συναντάω μια τόσο ευχάριστη συντροφιά σε τούτο τον αγριότοπο», είπε η Τανίθ όταν η μουσική σταμάτησε.

«Κι εμείς χαιρόμαστε που σε ανταμώσαμε», είπε ο Σείριος.

Η Τανίθ, σηκώθηκε και του χάρισε ένα πεταχτό φιλί στο μάγουλο.

«Πρέπει να φύγω», είπε απολογητικά. «Ελπίζω οι δρόμοι μας να ξανασυναντηθούν».

Καθάρισε τα πιάτα από τα' απομεινάρια του φαγητού σε μια κοντινή πηγή, τα τύλιξε προσεκτικά στο κιλίμι της και τα έβαλε στο σακίδιο. Τους άφησε τρία μήλα, τα πιο ζουμερά (μια και που ξέμειναν, τι να το κάνω το περίσσιο βάρος?). Αφού βεβαιώθηκε πως δεν είχε ξεχάσει τίποτα, χαιρέτησε τον βάρδο και την νυχτοπεταλούδα και έφυγε με ταχύ βήμα ακολουθώντας το μονοπάτι που απομακρύνονταν από τα βουνά.

«Καλό θα ήταν να πηγαίναμε κι εμείς», έκανε ο βάρδος, «όσο έχει ακόμα φως και ζεστασιά».

Έβγαλε τον χάρτη και τον μελέτησε με προσοχή για πολλή ώρα.

«Θα πρέπει να ανέβουμε το μονοπάτι ως την Κοιλάδα της Ορμπέκε», είπε τελικά, «και από εκεί να βρούμε έναν τρόπο να ακολουθήσουμε τον ποταμό στο υπόγειο ταξίδι του, ως την λίμνη».

«Είναι μακριά?», ρώτησε η Ασλίζ.

«Μιας μέρας ταξίδι ως τη κοιλάδα, αν βιαστούμε. Από εκεί κι έπειτα, δεν ξέρω...»

«Ας βιαστούμε τότε», συμφώνησε η νυχτοπεταλούδα.

Ο Σείριος πέρασε το λαούτο στους ώμους του και ρίχνοντας μια γενναιόδωρη δαγκωματιά στο μεγαλύτερο από τα μήλα, ξεκίνησε την πορεία.

* * *

Το χωμάτινο μονοπάτι που ακολουθούσαν, ανηφόριζε ανάμεσα σε λόφους γεμάτους μαργαρίτες, ανεμώνες και μελωδολούλουδα που σφύριζαν απαλά. Ο αέρας που τους χτυπούσε στο πρόσωπο ήταν αναζωογονητικά δροσερός, και μύριζε καθαρότητα, γρασίδι και βρεγμένη γη.

«Μα γιατί τα ονόμασαν Όρη της Λευκής Καταιγίδας?», αναρωτήθηκε η Ασλίσ.

«Είμαστε ακόμη στις ρίζες των βουνών», εξήγησε ο Σείριος. «Μόλις αγγίζουμε τις κορυφές, θα καταλάβεις το γιατί...»

Καθώς προχωρούσαν, το τοπίο γινόταν όλο και πιο βραχώδες. Μικροί, καχεκτικοί θάμνοι και αραιοί γρασίδι στόλιζαν τους ρευστούς, καμπυλωτούς σχηματισμούς που είχε χαράξει ο άνεμος κι ο χρόνος στις πέτρες. Κατά καιρούς, συναντούσαν και τους τελετουργικούς ογκόλιθους, που έχτιζαν οι Φατρίες των Λόφων.

«Ψιιιιτ...»

Περνούσαν κάτω από έναν τεράστιο λίθο, που είχε πάνω του ζωγραφισμένες εκατοντάδες πράσινες και πορφυρές σπείρες, όταν άκουσαν κάποιον να τους καλεί ψιθυριστά.

Ανάμεσα στον λίθο και ένα κούτσουρο, ήταν κρυμμένος στην σκιά ένας μεγαλόσωμος άντρας με μακριά κατακόκκινα μαλλιά και φουντωτή γενειάδα. Στα χέρια του κρατούσε μια δερμάτινη μπάλα, παραγεμισμένη με άμμο και μαλλί.

«Α, μάλιστα», έκανε ο Σείριος. «Είναι η μέρα του ετήσιου “Ασερτού”, έτσι?

Το “Ασερτού”, είναι ένα πανάρχαιο εθιμοτυπικό παιχνίδι που παίζεται σε όλη την Ονειροχώρα.

Δυο χωριά, που τρέφουν μεταξύ τους προαιώνιο μίσος-για ασήμαντους έως και ανύπαρκτους λόγους, λύνουν τις διαφορές τους μια μέρα τον χρόνο με αυτό τον διαγωνισμό ισχύος. Το παιχνίδι ξεκινάει με δυο ομάδες και μια μπάλα, στημένες στο κέντρο της απόστασης μεταξύ των δυο χωριών. Η ομάδα που θα ακουμπήσει την μπάλα στην κεντρική πλατεία των αντιπάλων, θεωρείται και η νικήτρια της χρονιάς.

«Ω, ναι», έγεννε ο άντρας. «Η Φατρία του Γελαστού Θεού και οι καλσάγκαροι της Μαύρης Λίμνης... Και μια και που το’ φερε η κουβέντα, μήπως πήρε το μάτι σας κανέναν καλσάγκαρο εδώ γύρω?»

«Είσαι ο πρώτος που συναντάμε εδώ και πολλές ώρες», τον καθησύχασε ο βάρδος.

Πρωτού προλάβει να ολοκληρώσει, τρεις γιγαντιαίοι κακομούτσουνοι καλσάγκαροι με ζωώδη χαρακτηριστικά και δέρμα σκληρό σαν την πέτρα έκαναν την εμφάνισή τους απ’ την άλλη άκρη του μονοπατιού. Ξεχώρισαν τον άντρα, και βγάζοντας άναρθρα γρυλίσματα πλησίασαν προς το μέρος τους. Αυτός, έβγαλε από την ζώνη του ένα κέρας και το φύσηξε με δύναμη!

Η νότα αντήχησε στους γύρω λόφους. Άλλα σαλπίσματα απάντησαν από κοντινή απόσταση!

«Καλύτερα να απομακρυνθούμε», πρότεινε ο βάρδος.

Από παντού γύρω τους έσκαγαν μύτη κοκκινοτρίχηδες, μουσάτοι άντρες και ζοχαδιασμένοι καλσάγκαροι. Η μπάλα άλλαζε χέρια με ταχύτατους ρυθμούς, αλλά απ’ ότι φαινόταν το όλο σκηνικό ήταν απλά μια δικαιολογία για να απολαύσουν έναν επεισοδιακό καβγά. Με το χαμόγελο στο στόμα, μεταξύ φιλοφρονήσεων και κατάρων (από μεριάς των ανθρώπων βέβαια, αφού οι καλσάγκαροι μπορούν να εκφέρουν μόλις δέκα βασικές λέξεις, κι αυτές με δυσκολία) αντάλλασσαν γροθιές, κουτουλιές, κλωτσιές και μια σειρά από εντυπωσιακές λαβές.

Όσο πιο διακριτικά μπορούσαν, ο βάρδος και η νυχτοπεταλούδα απομακρύνονταν από τον σωρό των εμπλεκόμενων, αποφεύγοντας και διάφορες αδέσποτες.

Με την ψυχή στο στόμα, έφτασαν τελικά σε ένα σημείο αρκετά μακρινό που ο αχός της μάχης ίσα που έφτανε ως τα αφτιά τους.

«Τι βάρβαρη συνήθεια», παρατήρησε η Ασλίζ.

«Νομίζω ότι κατά κάποιο τρόπο το απολαμβάνουν», είπε ο Σείριος. «Αλλά ήδη καθυστερήσαμε πολύ και πρέπει να φτάσουμε στην κοιλάδα πριν νυχτώσει...»

Κι έτσι συνέχισαν την ανάβαση τους, σε ένα μονοπάτι που γίνονταν όλο και πιο απόκρημνο και δύσβατο. Το τοπίο γύρω τους μεταμορφώθηκε ξανά, σε ξερούς βράχους και κακορίζικα λιθάρια, γεμάτα σκισμές και σκόνη. Ο άνεμος και το κρύο δυνάμωσαν, και η

νυχτοπεταλούδα αναγκάστηκε να αναζητήσει καταφύγιο στο καπέλο του βάρδου ενώ ο Σείριος κουκουλώθηκε σφιχτά με τον γούνινο μανδύα του.

Τελικά, το μονοπάτι κατέληξε να χάνεται μέσα σε μια σκοτεινή χαράδρα. Από την είσοδο έβγαине αέρας τόσο παγωμένος που τους τρυπούσε το κόκαλο σαν λεπίδα.

«Πολύ φοβάμαι πως είναι ο συντομότερος εκ των δρόμων που μπορούμε να επιλέξουμε», εξήγησε ο Σείριος. Ψέλλισε ένα απ' τα μείζονα ξόρκια του και μια πορφυρόλευκη φλόγα άστραψε στην άκρη του ραβδιού του.

Ακολουθώντας τον πενιχρό φωτισμό που τους προσέφερε η μαγική φλόγα, προχώρησαν μπροστά. Από δεξιά και αριστερά τους υψώνονταν, φαινομενικά ως το άπειρο οι πλευρές της χαράδρας, αμίλητες και απειλητικές. Σε μερικά σημεία, κοτρώνες ξεκολλούσαν από τα τοιχώματα και, χάρη σε ένα ξόρκι προστασίας που είχε υφάνει ο βάρδος στο μονοπάτι τους, όταν έφταναν πάνω απ' τα κεφάλια τους μεταμορφώνονταν σε ακίνδυνες πολύχρωμες σαπουνόφουσκες που παρασύρονταν μακριά από τον άνεμο. Παρ' όλα αυτά, η διαδρομή ήταν δύσκολη και επίπονη- κάπου στα μισά του δρόμου, ο Σείριος παραιτήθηκε και ξάπλωσε σε μια πέτρα ξεφυσώντας.

«Ει!!!», ακούστηκε ένα βροντερό μουγκρητό. «Πρόσεχε λιγάκι που απλώνεις το σώμα σου, ανόητο πλάσμα!!!»

* * *

Ένα ογκώδες, βαρύθυμο πρόσωπο είχε μορφοποιηθεί μέσα από τον βράχο. Ο Σείριος, είχε ξαπλώσει έτσι που το κεφάλι του ακουμπούσε στο πέτρινο σαγόνι του πλάσματος...

«Ωπ, με συγχωρείς», έκανε ο βάρδος και ανασηκώθηκε.

«Χρουνφ», έκανε το πλάσμα. Η φωνή του έκανε την γη να τρέμει. «Κάθε τρεις και λίγο τα ίδια. Πέρα δώθε πέρα δώθε, με φασαρία και θράσος να ζυπνάτε τον γέρο-Ουβέρκχα και τα αδέρφια του. Δεν κουράζεστε ποτέ να τριγυρίζετε όλη την ώρα?»

«Αυτοί οι νέοι, δεν έχουν καθόλου σεβασμό!»

«Θυμάσαι πως ήταν στην εποχή μας? Ερχόντουσαν εδώ και κάνανε όλες εκείνες τις τελετές για χάρη μας, και μας άφηναν ένα σωρό προσφορές...»

Δυο ακόμη πρόσωπα είχαν ξεφυτρώσει στον απέναντι γκρεμό.

Ο Σείριος ένιωθε την βαριά, αργοκίνητη μαγεία της γης να κυλάει γύρω του. Μπροστά τους, είχαν τρεις μικρούς θεούς, ένα ξεχασμένο απομεινάρι μιας αλλοτινής εποχής...

«Δεν είχαμε σκοπό να ταράξουμε τον ύπνο σας», απολογήθηκε ο βάρδος.

«Αυτό μας έλειπε», έκανε ο Ουβέρκχα. «Και για να έχουμε το καλό ερώτημα, που πηγαίνετε έτσι βιαστικοί?»

«Κατευθυνόμασταν προς την κοιλάδα της Ορμπέκε», εξήγησε ο βάρδος, «και μετά στην Υπόγεια λίμνη κάτω από τα βουνά».

«Στην κοιλάδα του Ντρουμσπεγκινάρ, όπως την λέγανε στην εποχή μου», είπε το πλάσμα και ένα ονειροπόλο χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του, «και στην λίμνη πέρα-από-τα σύννεφα. Όμορφο ταξίδι, αλλά γεμάτο κινδύνους για μικρόσωμα πλασματάκια σαν εσάς. Η περιοχή ολάκερη έχει πλημμυρίσει με βρωμομπουμπουννοδιαλεμένους τρισκατάρατους τριχωτούς, από εδώ ως τις Εφτά λίμνες που αντανakλούν τα άστρα. Δαιμονικά κακόψυχα και κακάσχημα, και η συμβουλή μου είναι να επιστρέψετε από εκεί που ήρθατε και να περιμένετε την άνοιξη για να ξαναδοκιμάσετε, που τα πράγματα εδώ γύρω θα είναι πιο ήσυχα».

«Και θα παρέμεναν ήσυχα αν δεν ερχόσασταν ποτέ ξανά», σχολίασε ένα από τα πρόσωπα πίσω τους.

«Ίσως θα έπρεπε να βάζαμε μια ταμπέλα...», πρότεινε το τρίτο.

«Τριχωτοί?», ρώτησε η Ασλίσ.

«Πως, αμέ! Και είναι μεγάλοι του λόγου τους, και κάνουν μια χαψιά κάτι περίεργους σαν εσάς που τριγυρίζουν στα βουνά τέτοια εποχή».

«Είναι τα πιο ενοχλητικά πλάσματα που υπάρχουν, αυτό να λέγεται»

«Στην εποχή μας, δεν είχαμε ούτε τριχωτούς. Κανένας δράκος, περιστασιακά, αλλά κι αυτός περνούσε, έκανε τον σαματά του και έφευγε να βρει καμία πριγκίπισσα».

Ο βάρδος κάθισε και το σκέφτηκε για λίγο. Η μαγεία του ήταν ισχυρή, και οι ικανότητες του πολλές, αλλά μάλλον δεν αρκούσαν για να αντιμετωπίσει μια ορδή από πεινασμένα δαιμονικά.

«Δεν υπάρχει κάποιος τρόπος να φτάσουμε με ασφάλεια στην κοιλάδα?», ρώτησε τελικά. «Έχουμε μια αποστολή να ολοκληρώσουμε, που έχει να κάνει με έρωτες και τα συναφή, ζητήματα ιερά σε όλη την Ονειροχώρα».

Ο Ουβέρκχα φάνηκε να συλλογίζεται τα λόγια του βάρδου.

«Ο σκοπός σας δεν με ενδιαφέρει διόλου», είπε, «έχω πάψει εδώ και αιώνες να ασχολούμαι με τις υποθέσεις των θνητών. Και εν πάση περιπτώσει, εμείς οι λίθινοι, έχουμε καρδιά από πέτρα, αμ πως? Έρωτες και τα συναφή, μόνο μελάδες είναι αν θες την γνώμη μου».

Ο Σείριος απογοητεύτηκε. Αν ο τόπος είχε όντως γεμίσει με δαιμονικά, ο Ουβέρκχα φαίνονταν να είναι η μοναδική τους ελπίδα να φτάσουν στον προορισμό τους σώοι.

«Ίσως αν...», είπε και έναξε βιαστικά το σακίδιο του. Από μέσα, έβγαλε το άρωμα που του είχε χαρίσει η Αμάρανθη- το άρωμα που συμπύκνωνε την μαγεία που είχε γεννηθεί ανάμεσα στον ίδιο και την Αραχνοϋφαντη! Ξεβίδωσε το πόμα, και το πλησίασε στην μύτη του πλάσματος.

«Εεεεεε!!!!!!Τι νομίζεις ότι κάνεις εκεί, ανάγωγο ον?», βρυχήθηκε ο Ουβέρκχα. «Τι στις εννιά κατάρες είναι τούτο εδώ? Μπρρρρρρμχ, αν νομίζεις ότι...»

Αλλά σιγά σιγά, η διάθεση του φάνηκε να αλλάζει. Συνέχισε για λίγη ώρα να βγάζει διάφορα ακατάληπτα μουγκρητά, και τελικά μίλησε και η φωνή του ακούγονταν μια στάλα πιο απαλή.

«Το ξανασκέφτηκα... Η όλη ιστορία, μου είναι εν-τε-λώς αδιάφορη, θα ήθελα να το ξεκαθαρίσω αυτό για να μην υπάρχουν παρεξηγήσεις. Αλλά... αν σας βοηθήσω, λέμε τώρα, θα φύγετε απ' τα πόδια μου μια ώρα αρχύτερα ώστε να συνεχίσω τον ύπνο μου... Και αυτό είναι κάτι παραπάνω από θεμιτό, αμ πως?»

Και λέγοντας αυτά, έβγαλε ένα μουγκρητό βαθύ και τρομερό, που αντήχησε ως τους πρόποδες των βουνών. Οι βράχοι έτρεμαν και ο γκρεμός φαινόταν έτοιμος να πέσει στα κεφάλια τους και να τους καταπλακώσει.

Τελικά, τίποτα απ' αυτά δεν συνέβη. Ο απόηχος του μουγκρητού ξεθύμανε, και η σιωπή σκέπασε ξανά το μέρος.

Αλλά μπροστά τους, στέκονταν πλέον ένας γίγαντας ψηλός σαν πύργος, πλασμένος από πέτρα και χόμα!

«Λοιπόν», είπε και άπλωσε την παλάμη του και έπιασε προσεκτικά τον Σείριο. «Ας πηγαίνουμε σιγά σιγά...»

Ο Ουβέρκχα ξεκίνησε να προχωράει: με κάθε του βήμα, κάλυπτε μια απόσταση εκατοντάδων μέτρων. Μ' αυτό τον ρυθμό, ο βάρδος υπολόγισε πως θα έφταναν στην κοιλάδα μέσα σε λίγα λεπτά.

Μέσα στην χαράδρα, ο πετρογίγαντας ήταν αργός και δυσκίνητος, με το σώμα του να συγκρούεται με κρότο γύρω τους δημιουργώντας μικρές κατολισθήσεις. Έτσι, όταν βγήκαν έξω πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Αααααααχ! Χρόνια είχα να το κάνω αυτό! Καλό είναι να ξεσκάς που και που...»

Είχαν βρεθεί στην πλαγία ενός βουνού. Το μονοπάτι ανηφόριζε ευθεία, προς την κορυφή που κρύβονταν η κοιλάδα. Σμήνη από περήφανους αετούς πετούσαν ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους, ρίχνοντας προς το μέρος τους αδιάφορες ματιές, ανάμεσα στα κάτασπρα σύννεφα που παρασύρονταν δεξιά κι αριστερά από τα παιχνίδια του ανέμου.

Ο Ουβέρκχα πήρε μερικές ανάσες ακόμη, άπλωσε το σώμα του για να ξεπιαστεί και ξεκίνησε να ανεβαίνει.

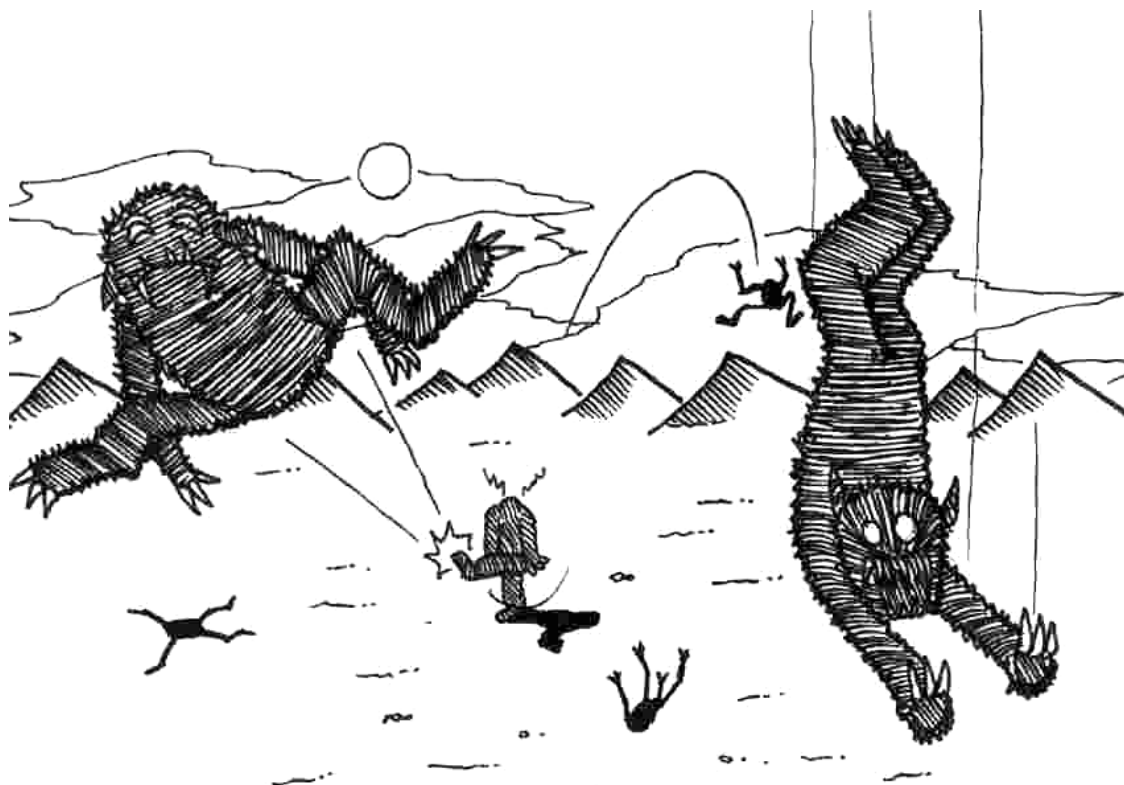
Κάπου στην μέση της διαδρομής, συνάντησαν και τους τριχωτούς.

Έμοιαζαν λιγάκι με ταύρο, λιγάκι με λύκο και λιγάκι με κάποιο άγνωστο είδος μαϊμούς. Ήταν πελώριοι, και στα σαγόνια τους ξεχώριζαν δυο σειρές τρομαχτικά κοφτερά δόντια που ανοιγόκλειναν με πάθος. Βγάζοντας ουρλιαχτά που σου πάγωναν το αίμα, όρμησαν προς την μεριά του Ουβέρκχα, έχοντας μυριστεί ανθρώπινη παρουσία.

«Ουχμ», έκανε ο πετρογίγαντας συνοφρυωμένος. «Πολύ τρίχα και καθόλου μυαλό. Ουστ, βρωμόζωα, πίσω στις τρύπες απ' όπου βγήκατε!».

Κλωτσούσε με δύναμη δεξιά κι αριστερά και έβλεπες ξαφνιασμένους τριχωτούς να εκτοξεύονται ψηλά κλαψουρίζοντας, και να προσγειώνονται πολλά μέτρα παραπέρα με έναν γδούπο.

Μερικές κλωτσιές, και γύρω τους σχηματίστηκε ένας κύκλος από ζαλισμένους τριχωτούς που πάλευαν να σηκωθούν, παραπατώντας σαν μεθυσμένοι.

«Μου φαίνεται πως θα το κάνω πιο συχνά αυτό», σχολίασε ο Ουβέρκχα. «Μου θυμίζει την εποχή που ήμουν πιτσιρικάς και τριγυρίζαμε με τ' αδέρφια μου στα βουνά κυνηγώντας αρκούδες».

Οι τριχωτοί αποφάσισαν τελικά πως απ' την άλλη μεριά του βουνού ίσως και να έχει νοστιμότερα (και λιγότερο επικίνδυνα) θηράματα, και απομακρύνθηκαν κουτσαίνοντας.

«Μάλιστα. Μ' αυτά και μ' αυτά, φτάσαμε στον προορισμό μας», έκανε ο πετρογίγαντας.

Από κάτω τους, απλώνονταν η κοιλάδα από άκρη σ' άκρη. Ήταν μια νησίδα πρασινάδας, περικυκλωμένη από χιονισμένες βουνοκορυφές. Ο αέρας εκεί ήταν ζεστός, και μύριζε αμυδρά θυμάρι και αγριολούλουδο. Αγριεμένοι χείμαρροι που ξεκινούσαν απ' τα ψηλότερα σημεία, κατέληγαν εκεί, δημιουργώντας έναν λαβύρινθο από μικρά ποταμάκια και λίμνες, που διακλαδίζονταν ανάμεσα σε λόφους και πυκνά δάση με έλατα και πεύκα. Στο κέντρο της μεγαλύτερης από τις λίμνες ξεχώριζε μια πόλη, χτισμένη πάνω σε ξύλινες εξέδρες. Έμοιαζε λιγάκι με πυραμίδα, έτσι όπως τα κτήρια υψώνονταν βαθμιδωτά από τα χαμηλά επίπεδα ως τα ψηλότερα.

«Αυτή είναι η Ορμπέκε, η πόλη των Αδελφών του Ποταμού», εξήγησε ο Ουβέρκχα. «Και νομίζω πως διακρίνω και ένα απ' αυτά τα κατασκευάσματα τους που περπατάνε πάνω στο νερό», πρόσθεσε.

Στο κοντινότερο ποτάμι, περνούσε ένα ποταμόπλοιο, σαν μια τεράστια περίτεχνη σχεδία, που το έσερνε μια μεγαλόσωμη χελώνα, δεμένη στην πλώρη του, που φαινόταν ιδιαίτερα βαριεστημένη με την όλη διαδικασία.

«Θα σας αφήσω στην όχθη, να σας μαζέψουν», είπε ο πετρογίγαντας. «Χάρηκα για την γνωριμία, και όλα τα σχετικά. Πάω τώρα να συνεχίσω τον ύπνο μου».

«Καλόν ύπνο», του ευχήθηκε ο βάρδος καθώς τον ακουμπούσε στοργικά στο έδαφος.

Ο Ουβέρκχα απομακρύνθηκε με βαρύ βήμα. Ο Σείριος και η νυχτοπεταλούδα ξάπλωσαν στην όχθη και περίμεναν το ποταμόπλοιο να περάσει από μπροστά τους.

* * *

Τους είχαν δει εδώ και πολύ ώρα- ο Ουβέρκχα άλλωστε δεν τα πήγαινε και πολύ καλά με την διακριτικότητα. Είναι δύσκολο να κρυφτείς σε μια επίπεδη έκταση όταν είσαι ψηλότερος από το ψηλότερο δέντρο, και όταν με κάθε σου βήμα ξεσηκώνεις έναν μικρό σεισμό.

Έτσι, όταν το ποταμόπλοιο έφτασε στο σημείο που είχαν ξαπλώσει οι δυο σύντροφοι, σταμάτησε και τους έκαναν νόημα να κολυπήσουν ως εκεί. Ο Σείριος ανακάλυψε πως το νερό ήταν ρηχό, και στο βαθύτερο σημείο έφτανε ως τον λαιμό του. Μικρά ασημένια ψαράκια σχημάτισαν μια παιχνιδιάρικη, αστραφτερή πομπή γύρω του που τον συνόδευσε ως την σχεδία.

Στο ποταμόπλοιο, τον περίμεναν τρεις ναυτικοί, ντυμένοι με καθαρά λευκά πουκάμισα και γαλάζιους μανδύες. Τον κοιτούσαν με ενδιαφέρον, καθώς του προσέφεραν ένα μάλλινο ύφασμα για να σκουπιστεί και μια θέση δίπλα στην φωτιά.

Ο καπετάνιος, που στα χέρια του είχε αρπαχτεί ένα λευκό γεράκι, πλησίασε τον βάρδο και υποκλίθηκε.

«Πολύ καλησπέρα σας, αγαπητέ ταξιδευτή. Ομολογώ πως έκανες μια εντυπωσιακή είσοδο στην ταπεινή μας κοιλάδα...», είπε.

«Καλησπέρα, κι ευχαριστώ εκ των προτέρων για την φιλοξενία στο πλοίο», απάντησε ο βάρδος.

Δίπλα από την φωτιά, πίνοντας καυτό υδρόμελο που ζέσταινε το σώμα και την ψυχή, γνωρίστηκαν με τον Ανέμελο, τον καπετάνιο, και τους ναύτες του, που συστήθηκαν ως Γαλάζιοι Τζόε, Τζάκ και Τζιμ. Επέστρεφαν στην Ορμπέκε, μετά από ένα μακρύ ταξίδι στις πρόποδες των βουνών, στις όχθες της Χιονισμένης Θάλασσας σε αναζήτηση κοχυλιών.

«Καταφέραμε να συλλέξουμε δεκαοχτώ διαφορετικά, πανέμορφα κοχύλια», περηφανεύτηκε ο καπετάνιος.

«Δεκαεννιά», μουρμούρισε ο Γαλάζιος Τζιμ.

«Αλλά χάσαμε το ένα στην διαδρομή», συμπλήρωσε ο Γαλάζιος Τζακ. «Μας το άρπαξε ένας γλάρος, καθώς τα είχαμε απλώσει στο κατάστρωμα να τα γυαλίσουμε».

Διηγήθηκαν στον βάρδο τις περιπέτειες τους στην Χιονισμένη Θάλασσα, με τον αδίστακτο παγετώνα που την κυκλώνει, που μετακινείται ύπουλα την νύχτα παγιδεύοντας στο ψύχος του τα περαστικά πλοiάρια.

«Πρέπει να έχεις πάντοτε έναν να φυλάει σκοπιά», εξήγησε ο καπετάνιος. «Γιατί ο παγετώνας είναι πολύ ντροπαλός και δεν κινείται όταν ξέρει ότι τον βλέπουν».

«Και πρέπει να έχεις και μια φωτιά πάντοτε αναμμένη, γιατί τρέμει τις φλόγες», έλεγε ο Γαλάζιος Τζόε. «Αλλά κατά τα άλλα, είναι όμορφος τόπος, περήφανός και πλούσιος. Θα επιστρέψουμε σε έναν μήνα, για να βρούμε και άλλα κοχύλια... ίσως και την Μεγάλη Σπείρα!!»

Και έτσι, η μέρα πέρασε ευχάριστα, με το υδρόμελο να ρέει στις κούπες τους, τους ναύτες να αναθυμούνται όλα τα μικρά περιστατικά που τους συνέβησαν, και το ποταμόπλοιο να κυλάει αργά και νωχελικά προς την Ορμπέκε.

Κι όταν ο ήλιος χάθηκε πίσω από τα βουνά, έφτασαν τελικά στην πόλη των Εφτά Λιμνών.

Στις αποβάθρες όπου έδεσαν στην σχεδία τους, τους υποδέχτηκε μια θλιμμένη γυναίκα. Φορούσε ένα αέρινο, γκρίζο φόρεμα από υφάδια σκόνης και ιστό αράχνης ενώ τα μάτια της ήταν τυλιγμένα με ένα λευκό μαντήλι. Κρατούσε στα χέρια της μια λύρα καμωμένη από ασήμι και άσπρο ξύλο, και έπαιζε έναν μακρόσυρτο, λυπητερό σκοπό...

«Είναι η Λίλιθ, η Κυρά της Λίμνης», εξήγησε ο Ανέμελος. «Στέκεται χρόνια ολόκερα στο ίδιο ακριβώς σημείο- πριν ακόμη χτιστεί η πόλη μας... Περιμένει τον άντρα της, που έφυγε για μια αναζήτηση κρυφή και δεν φάνηκε ποτέ ξανά!»

Η Κυρά της Λίμνης στράφηκε προς το μέρος των ναυτών, καθώς εκείνοι ξεφόρτωναν τα κοχύλια.

«Μυρίζω πάνω σας την αρμύρα της θάλασσας και τον ιδρώτα του μόχθου. Μόλις επιστρέψατε από ταξίδι μακρινό...», είπε. Η ελπίδα αχνοφάνηκε στην φωνή της. «Ανταμώσατε πουθενά τον Σένεκ, τον Αρχοντα Του Πύργου?»

«Κυρά», αποκρίθηκαν οι ναύτες, «ταξιδέψαμε σε θάλασσες κι ακτές μα δεν είδαμε πουθενά τον άρχοντα Σένεκ. Αλλά μην απελπίζεσαι, Κυρά, θα επιστρέψει όπου και αν τον έχουν οδηγήσει τα κύματα...»

Η Λίλιθ κάθισε λυπημένη στην άκρη της αποβάθρας και συνέχισε να χαϊδεύει τις χορδές της άρπας της. Στο μεταξύ, οι ναύτες αποθήκευσαν το μπαούλο με τα κοχύλια σε μια μικρή αποθήκη και οδήγησαν τον Σείριο και την Ασλίσ μέσα στην Ορμπέκε.

Ανέβηκαν την κεντρική δημοσιά, έναν ξύλινο δρόμο στηριγμένο σε χοντρούς κορμούς δέντρων, που ανηφόριζε σπειρωτά προς την Αίθουσα της Βροχής στο ψηλότερο σημείο της πόλης. Εκεί, ανάμεσα σε μακρόστενα δρύινα τραπέζια και τεράστια τζάκια, οι Αδελφοί του Ποταμού τραγούπιναν και αντάλλασσαν ιστορίες από τα ταξίδια τους στις Εφτά Λίμνες και τα ποτάμια της κοιλάδας. Ο βάρδος κάθισε σε μια γωνιά, παρέα με τον Ανέμελο και το πλήρωμα του και άνοιξε κουβέντα με τους γύρω του, προσπαθώντας να μάθει αν κάποιο ποταμόπλοιο σχεδίαζε να ταξιδέψει στην Υπόγεια λίμνη.

«Στην Υπόγεια Λίμνη?», είπε ένας καπετάνιος. «Καμία χελώνα δεν πηγαίνει ποτέ στην Υπόγεια Λίμνη- δεν αγαπάνε την μυρωδιά του εκεί νερού, μυρίζει μούχλα και

κίνδυνο, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω». Φάνηκε να μην νιώθει άνετα να το συζητήσει.

«Κι όμως!», μπήκε ο Ανέμελος στην συζήτηση. «Η Γριά-Χάντρα πηγαίνει στην Υπόγεια Λίμνη!»

«Χρμφ», μούγκρισε ο άλλος καπετάνιος. «Δεν θα έδενα την σχεδία μου στην Γριά-Χάντρα, ακόμη και αν με περίμενε ο μεγαλύτερος θησαυρός του κόσμου στο τέλος της διαδρομής! Έχει χάσει τα λογικά της εδώ και χρόνια, όλοι το ξέρουν αυτό».

«Ποια είναι η Γριά-Χάντρα?», ρώτησε ο Σείριος.

«Είναι η γηραιότερη χελώνα της κοιλάδας», του εξήγησε ο Γαλάζιος Τζόε. «Είναι λίγο τρελή, αλλά έχει καρδιά μάλαμα!»

Στο μεταξύ, ο Ανέμελος είχε ξεκινήσει να καβγαδίζει με τον άλλο καπετάνιο.

«Αν τον θυμώσει αρκετά», είπε ο Γαλάζιος Τζάκ, «θα βάλουν πάλι κάποιο από εκείνα τα υπέρογκα στοιχήματα. Και ο καπετάνιος μας θα δέσει το πλοίο του στην Γριά-Χάντρα, και θα ταξιδέψει ως την Υπόγεια λίμνη, μόνο και μόνο για να' χει να το περηφανεύεται».

Λίγο αργότερα, αφού το υδρόμελο έρεε άφθονο και τα πνεύματα είχαν ανάψει, και μετά από μερικές- καθόλου αθώες- παρεμβάσεις του Σείριου στην κουβέντα, ο Ανέμελος τους πλησίασε και τους ανακοίνωσε πως θα έφευγαν αύριο κιόλας για την Υπόγεια λίμνη!

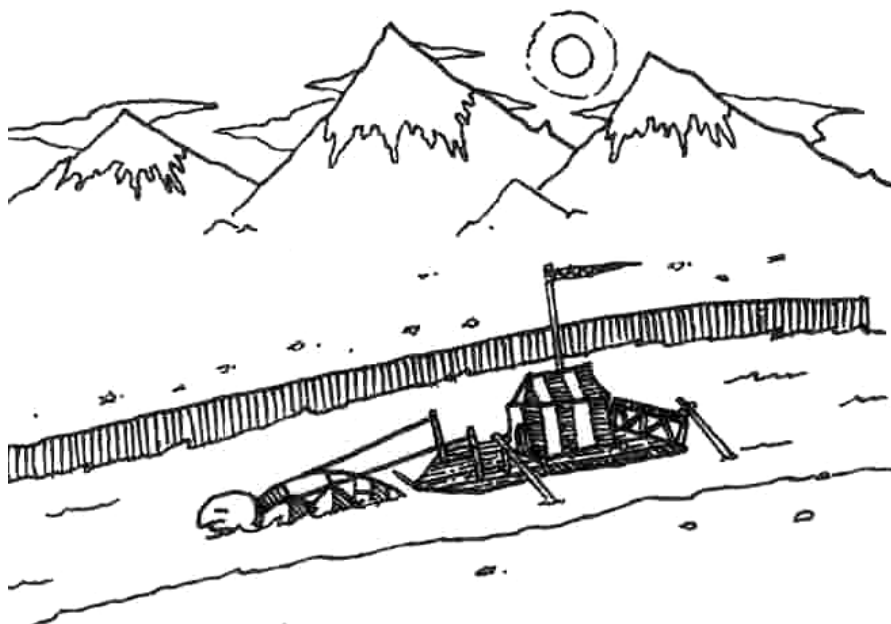
«Βρε, που να φας την γλώσσα σου», ψιθύρισε ο Γαλάζιος Τζίμ. Ο Γαλάζιος Τζακ αρκέστηκε να σηκώσει τους ώμους του με παραίτηση.

Ο βάρδος χαμογέλασε από μέσα του, και στράγγιξε το ποτήρι του.

* * *

Η Γριά-Χάντρα, αποδείχτηκε τόσο τρελή όσο τους είχαν προιδεάσει. Παρ' όλα αυτά, ο Ανέμελος μπόρεσε να βγάλει μια μορφή συνεννόησης και σύντομα βρέθηκαν να ταξιδεύουν στο Βαθύ Ποτάμι με κατεύθυνση την Υπόγεια Λίμνη.

Τα νερά ήταν ανταριασμένα, και αρκετές φορές λίγο έλειψε να συγκρουστούν με τα κοφτερά βράχια της ακτής. Η χελώνα δυσκόλευε αρκετά την κατάσταση, κάνοντας

απανωτά ζικ-ζακ και πισωγυρίσματα, ξεχνώντας συχνά είτε την διαδρομή της, είτε ότι πίσω της σέρνει μια εύθραυστη σχεδιά.

«Ευθεία!», της φώναζε ο Ανέμελος. «Όλο ευθεία ως την Πύλη!»

«Αχ, ναι μικρά μου», απαντούσε η Γριά-Χάντρα. «Αφαιρέθηκα προς στιγμή...»

Γύρω στο μεσημέρι, έφτασαν στην είσοδο των σπηλαίων, την Πύλη όπως την αποκαλούσαν οι Αδελφοί του Ποταμού.

Το μέρος, φάνηκε να βγάζει την χελώνα από τον λήθαργο της, και με ανανεωμένη ορμή πέρασε την Πύλη και βυθίστηκε στο βασίλειο των σπηλαίων, κάτω από τα βουνά της Λευκής Καταιγίδας, σέρνοντας μαζί της το ποταμόπλοιο.

Το νοτερό σκοτάδι κάλυψε τα πάντα! Είχαν εισέλθει σε έναν τόπο βαθύ, άγριο και ανεξερεύνητο! Τα τοιχώματα της σπηλιάς, έμοιαζαν να σαλεύουν γύρω τους, απειλώντας να τους παγιδεύσουν σε έναν τάφο υγρό και άηχο. Μίζερες, τυφλές νυχτερίδες φτεροκοπούσαν γύρω τους, κοψοχολιάζοντας τους ναύτες κάθε φορά που τους άγγιζαν.

«Μα την Κυρά της Σιωπής», ψιθύρισε ο Γαλάζιος Τζόε.

«Είναι τελευταία φορά που βάζεις στοίχημα, καπετάνιε», είπε ο Γαλάζιος Τζακ στον Ανέμελο.

Ο τρόμος του αγνώστου, του σκοταδιού και της απόλυτης σιγαλιάς τους έπνιγε.

«Εδώ θα χρειαστούμε μια τόση δα σταγόνα ευθυμίας, όπως το βλέπω εγώ», είπε ο Σείριος και έβγαλε το λαούτο του.

Ξεκίνησε να παίζει μια παλιά μπαλάντα, γεμάτη νότες χαράς και στίχους ελπίδας. Και το φως πλημμύρισε την σπηλιά γύρω τους- όλη η σχεδιά, έλαμψε με τον απόκοσμο, εμψυχωτικό φωτισμό που γεννούσαν τα πρόσωπα και οι ψυχές των αντρών. Ακόμη και η Ασλίσ, έμοιαζε με πυγολαμπίδα έτσι όπως πετούσε από πάνω τους!

«Α, μα την πίστη μου βάρδε, αυτό ήταν ακριβώς ότι χρειαζόμασταν», έκανε ο Ανέμελος.

Και το ταξίδι συνεχίζονταν, όλο και πιο μακριά, όλο και πιο βαθιά...

Ωσπου, έφτασαν στον προορισμό τους.

Στάθηκαν για μια στιγμή αμίλητοι, θαυμάζοντας το μυστικό θέαμα που αποκαλύπτονταν μπροστά στα μάτια τους.

Η λίμνη, απλώνονταν σε μεγάλη απόσταση, μόλις που μπορούσαν να διακρίνουν την όχθη της στην άλλη πλευρά... Το νερό, που ξεπηδούσε με δύναμη μέσα από τον βράχο, δημιουργούσε έναν επιβλητικό καταρράκτη και κατέληγε με βρόντο στο νερό. Οι πέτρες τριγύρω, ήταν φορτωμένες με βρύα, μανιτάρια των σπηλαίων και σκουροπράσινες φτέρες. Μερικά από τα μανιτάρια έλαμπαν, με ένα απαλό φως που αντανακλούσαν πάνω στα διάφανα νερά! Γύρω από την λίμνη, περήφανοι σταλακτίτες και κοφτεροί σταλαγμίτες κύκλωναν το σπήλαιο.

Όλο το μέρος το σκέπαζε μια πρασινωπή ομίχλη και μια γαλήνια σιγαλιά, πέρα από τον καθησυχαστικό ήχο από το γοργοκύλισμα του νερού.

«Ε, αυτό είναι πανέμορφο», είπε ο Γαλάζιος Τζόε.

Στο κέντρο της λίμνης, βρισκόταν ένα μικρό νησάκι, πάνω στο οποίο άνθιζε ένα και μοναδικό πρασινογάλαζο λουλούδι.

«Το Ανεφελολούλουδο!», φώναξε ο Σείριος.

«...λούλουδο...λούλουδο...λουδο», αντήχησε η φωνή του στα τοιχώματα της σπηλιάς.

«Σσστ», τον προειδοποίησε ο Ανέμελος. «Δεν ξέρεις τι πλάσματα κυκλοφορούν σε τούτα εδώ τα μέρη... Καλό θα ήταν να πάρουμε γρήγορα-γρήγορα το άνθος σου και να φύγουμε».

Με μεγάλη προσοχή, οδήγησαν την σχεδία ως το νησί. Ο βάρδος κατέβηκε και πλησίασε το λουλούδι.

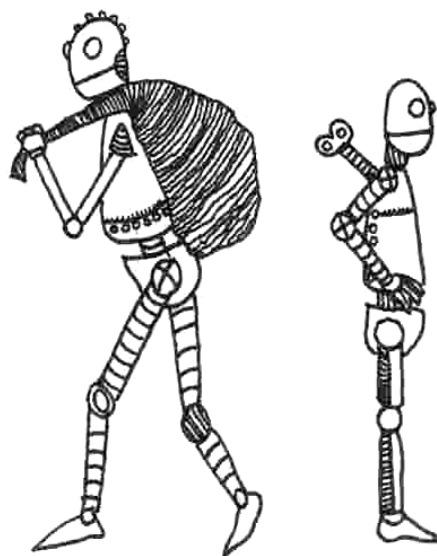
Παρατήρησε, πως από την κορυφή του σπηλαίου, έσταζαν μια-μια πολύχρωμες σταγόνες που πότιζαν το χώμα του νησιού. Ήταν τα απομεινάρια της ζωής στην επιφάνεια, που ταξίδευαν βαθιά μέσα στην γη για να καταλήξουν εδώ, να θρέφουν με την μαγεία τους το Ανεφελολούλουδο.

Η μυρωδιά του άγγιξε πριν ακόμη το φτάσει. Του έφερνε στον νου τις πιο όμορφες εικόνες και τις πιο ονειρεμένες στιγμές που είχε ζήσει...

Με μετρημένες, απαλές κινήσεις έκοψε το λουλούδι, χωρίς να χαθεί ούτε ένα πέταλο. Το τοποθέτησε στην κρυστάλλινη γυάλα που είχε πάρει μαζί του γι' αυτό τον σκοπό, και έκανε νόημα πως μπορούσαν να φύγουν.

Μα προτού προλάβουν κάνουν μια δυο απλωτές, το μέρος πλημμύρισε ξαφνικά με μια στρατιά από μεταλλικά, ανθρωποειδή πλάσματα που ξεπήδησαν πίσω από τον καταρράκτη! Με απότομες, μηχανικές κινήσεις σκαρφάλωσαν πάνω στην σχεδία και άρπαξαν τους ναύτες πριν καλά καλά προλάβουν να αντιδράσουν.

«Brrrrrrrrm», είπε ένα από αυτά, που αν έκριναν από το επιχρυσωμένο του σώμα, ήταν μάλλον ο επικεφαλής της ομάδας. «Τι νομίζετε ότι κάνετε εδώ λοιπόν?»

* * *

Τους οδήγησαν μέσα από δαιδαλώδη σπήλαια και αχνοφώτιστες στοές. Βάδιζαν αμίλητοι, εκτός από τον χρυσό που κάθε τρεις και λίγο έβγαζε ένα σκεπτικό «Brrrrrrm».

Ο Σείριος, παρατήρησε ότι στην πλάτη του κάθε αυτόματου, ξεφύτρωνε ένα βαρύ μπρούτζινο κλειδί απ' όπου κουρδίζονταν.

«Κάποιος θα πρέπει να τα κατασκεύασε και να τα φροντίζει όλα αυτά», είπε στον Ανέμελο.

Ο καπετάνιος συμφώνησε με ένα νεύμα.

«Μάλλον είναι αυτός ο κάποιος που θα έχουμε σύντομα την τιμή να συναντήσουμε...», υπέθεσε.

Πράγματι, μετά από μια διαδρομή που τους φάνηκε αιώνια, κατέληξαν σε μια τεράστια αίθουσα γεμάτη γρανάζια, μοχλούς, αλυσίδες, καζάνια και άλλα αναρίθμητα άγνωστα μηχανήματα που δούλευαν πυρετωδώς δημιουργώντας μια ορχήστρα κρότων και μπουμπουνητών. Κάπου σε μια γωνιά, καθόταν ένας νευρικός,

φαλακρός νάνος που φορούσε μια μακριά, σκονισμένη κελεμπία, και εξέταζε έναν στραπατσαρισμένο κουρδιστό.

«Αχά!», έκανε μόλις τους είδε. «Τι έχουμε εδώ? Κατάσκοποι, κατάσκοποι, ύπουλοι κατάσκοποι χώνονται στις στοές του βασιλείου μου για να αποκαλύψουν τα μυστικά μου και να τα μαρτυρήσουν στους εξώκοσμους αφέντες τους? Ε?»

Ο βάρδος και οι ναύτες κοιτάχτηκαν απορημένοι.

«Ε... Για την ακρίβεια, εμείς ήρθαμε ως εδώ για να...», ξεκίνησε να εξηγεί ο Γαλάζιος Τζακ.

«Σιωπή!», φώναξε ο νάνος. «Δεν με ξεγελάτε εσείς εδώ, πονηρά πλάσματα! Θα σας κλείσω σε ένα μπουντρούμι βαθύ και σκοτεινό ώσπου να βάλετε μυαλό! Αυτό και μόνο αυτό σας αξίζει!»

«Είναι παράφρονas», είπε η Ασλίσ.

«Τι?». Ο νάνος φαινόταν έτοιμος να εκραγεί. «Παράφρονas, εγώ? Εγώ που κάθομαι πιστός τόσους αιώνες στην υπόγεια αυτή φυλακή και χτίζω με κόπο έναν στρατό για να υπερασπιστώ την Ονειροχώρα, από τους ακατονόμαστους εφιάλτες που στέλνουν τα άστρα καταπάνω μας?»

Μια ακόμη σειρά από απορημένα βλέμματα ήταν η απάντηση στα λόγια του.

«Ακολουθήστε με και θα δείτε», τους είπε.

Τους οδήγησε σε ένα μικρό, κρυφό δωματάκι. Από το ταβάνι, ξεφύτρωνε ή άκρη ενός τηλεσκοπίου.

«Είναι το μεγαλύτερο σε ολάκερη την Ονειροχώρα», περηφανεύτηκε ο νάνος. «Δείτε», πρόσθεσε.

Η Ασλίσ κοίταξε πρώτη, ελπίζοντας να αντικρίσει το άστρο της. Αλλά μόλις πλησίασε τον φακό, έβγαλε μια μικρή κραυγούλα και κρύφτηκε στο καπέλο του Σείριου.

«Αχα», έκανε ο νάνος. «Αυτό που μόλις αντίκρισες μικρή μου, αυτός ο αβυσσαλέος τρόμος, είναι τα αιώνια πεινασμένα όντα που караδοκούν ανάμεσα στα άστρα και περιμένουν μια ευκαιρία να εισβάλουν στην Ονειροχώρα και να καταβροχθίσουν κάθε υφάδι ονείρου! Αλλά δεν θα τα καταφέρουν- η ανίκητη στρατιά μου είναι εδώ, για να τα εμποδίσει!»

Ο βάρδος πλησίασε και κοίταξε στο τηλεσκόπιο.

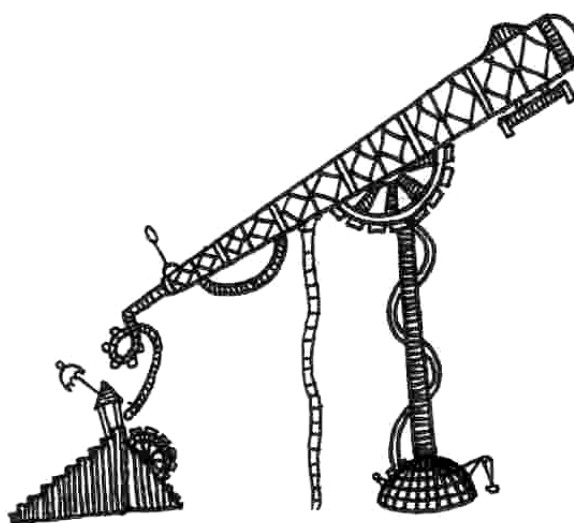
Όντως, ανάμεσα στα φωτεινά αστέρια ξεχώριζαν μερικές εφιαλτικές φιγούρες, που είχαν μια εντυπωσιακή συλλογή από μάτια, σαγόνια, πλοκάμια και λοιπά τρομαχτικά εξαρτήματα στο σώμα τους. Επίσης, αν υπολόγιζε σωστά την απόσταση, τα πλάσματα αυτά πρέπει να ήταν κολοσσιαίου μεγέθους...

«Θέλει κανείς άλλος?», είπε ο βάρδος αηδιασμένος από το θέαμα.

«Μπα...», έκανε ο Γαλάζιος Τζακ.

«Άστο καλύτερα...», έκανε ο Γαλάζιος Τζόε.

«Ίσως κάποια άλλη φορά», έκανε ο Γαλάζιος Τζίμ.

Ο Ανέμελος αρκέστηκε να γνέψει αρνητικά.

«Κανείς δεν πρέπει να μάθει ποτέ το μυστικό μου σχέδιο», ψιθύρισε ο νάνος. «Γιατί τελικά θα φτάσει και στα αυτιά τους, και όλα θα πάνε στράφι!»

«Α, δεν υπάρχει πρόβλημα», ξεκίνησε να λέει ο Γαλάζιος Τζόε. «Εμείς είμαστε σιωπηλοί σαν ψάρι και έμπιστοι σαν... σαν...».

Έψαξε για λίγη ώρα να βρει κάποιο ζώο που φημίζεται για αυτό του το χαρακτηριστικό, αλλά τελικά παραιτήθηκε.

«Απλά έμπιστοι», συμπλήρωσε.

«Δεν το ρισκοκινδυνεύω», έκανε ο νάνος. «Κλείστε τους μαζί με τον άλλο», διέταξε τον χρυσό, που καθόταν εκεί δίπλα κάνοντας «Βρουμμι».

Τα αυτόματα, αδιαφορώντας για τις εξηγήσεις και τις απολογίες τους, τους οδήγησαν και τους κλείδωσαν σε ένα δωμάτιο. Όταν η βαριά, μεταλλική πόρτα έκλεισε πίσω τους, οι φυλακισμένοι γύρισαν και ανακάλυψαν έκπληκτοι πως βρισκόντουσαν σε μια μεγάλη αίθουσα, γεμάτη με πολύτιμα χαλιά, κρυστάλλινους καθρέφτες, μεταξωτά υφαντά, τραπέζια φορτωμένα με εδέσματα, πουπουλένια μαξιλάρια και ότι άλλη πολυτέλεια χωρούσε ο νους τους.

«Αυτό είναι το κελί μας?», ρώτησε ο Γαλάζιος Τζακ, δοκιμάζοντας διστακτικά ένα κομμάτι κέικ γλασαρισμένο με κρέμα και ολόκληρα κεράσια.

«Πολύ φοβάμαι πως ναι», ακούστηκε μια βαθιά, κουρασμένη φωνή. Πάνω σε έναν καναπέ, βρίσκονταν ξαπλωμένος ο συγκρατούμενος τους.

«Ο Ουλισπόν, ο νάνος που φαντάζομαι ότι γνωρίσατε, έχει κατά βάθος καλή καρδιά, ευγενικούς σκοπούς αλλά κάπως μπερδεμένο μυαλό», εξήγησε. «Πάντως, στα αρνητικά του δεν συμπεριλαμβάνεται η κακομεταχείριση κρατουμένων, αυτό να λέγεται».

Ο άντρας σηκώθηκε. Ήταν ψηλός και εύσωμος, με μακριά ολοπόρφυρα μαλλιά και ονειροπόλο βλέμμα.

«Είμαι ο Σένεκ», είπε. «Πρώην άρχοντα του Πύργου, όπως και ο πατέρας μου, και ο πατέρας του πατέρα μου... και νυν κρατούμενος ενός τρελού νάνου και μιας στρατιάς από κουρδιστούς στρατιώτες! Με αιχμαλώτισε στον λαβύρινθο των σπηλαίων, ένα βράδυ πριν χρόνια που είχα χαθεί κυνηγώντας ένα αχρείο πετροσκούληκο...».

«Ο Σένεκ???». Η έκπληξη βγήκε ταυτόχρονα από τα χείλη όλων των παρευρισκόμενων.

«Ο Άρχοντας του Πύργου?», έκανε ο Ανέμελος. «Η Λίλιθ...»

Ο Σένεκ έκανε ένα βήμα μπροστά και άρπαξε τον καπετάνιο.

«Η Λίλιθ...», έκανε. «Ζει ακόμα η Αρχόντισσα μου?»

«Ζει και σε περιμένει, άρχοντα», έκανε ο Γαλάζιος Τζακ. «Όχι πολύ μακριά από το εδώ, στην πόλη της Ορμπέκε. Αν βγούμε με το καλό από τούτο το κελί, θα σε οδηγήσουμε σ' αυτή, στον λόγο μου».

Ο Σένεκ έκανε μια κίνηση παραίτησης.

«Δεν υπάρχει τρόπος να βγούμε από εδώ», τους είπε. «Έχω δοκιμάσει τα πάντα... Η πόρτα είναι αδιαπέραστη, προστατευμένη με πολύπλοκους μηχανισμούς και εικοσιεφτά διαφορετικά πανίσχυρα ξόρκια. Οι τοίχοι είναι καθαρή πέτρα, που απλώνεται χιλιόμετρα προς όλες τις κατευθύνσεις...»

«Παράθυρα?», ρώτησε ο βάρδος.

«Μόνο ο φωταγωγός», εξήγησε ο άρχοντας δείχνοντας πάνω από τα κεφάλια τους, «αλλά κι αυτός υψώνεται προς τα πάνω, λείος και αδιάβατος, ως την επιφάνεια του βουνού».

Ο Σείριος κοίταξε προσεκτικά. Πράγματι, τα τοιχώματα του φωταγωγού ήταν λεία σαν γυαλί.

«Ουδέν πρόβλημα», χαμογέλασε. Έβγαλε από το σακίδιο του το μαγικό σκοινί και το άπλωσε στο πάτωμα.

«Εμπρός», διέταξε, και αυτό άρχισε να ξετυλίγεται με φόρα και να υψώνεται ψηλά, μέσα από την τρύπα του φωταγωγού.

«Ένας ένας, με την σειρά», τους είπε και υποκλίθηκε.

Ο Σένεκ, φανερά ενθουσιασμένος ανέβηκε πρώτος. Ο Ανέμελος δεύτερος, αφού πρώτα πήρε μερικά από τα πιο ενδιαφέροντα μικροαντικείμενα που βρήκε στο δωμάτιο. Οι ναύτες ακολούθησαν, έχοντας κι αυτοί με την σειρά τους αρπάζει μια μεγάλη ποσότητα από τις λιχουδιές που φόρτωναν τα τραπέζια.

Και βάρδος με την Ασλίζ, ανέβηκαν τελευταίοι.

«Ωπ!», έκανε ο Σείριος καθώς σκαρφάλωνε τον τελευταίο πόντο της διαδρομής. «Άλλη μια ευχάριστη εμπειρία στο ενεργητικό μας».

* * *

Είχαν καταλήξει σε μια χιονισμένη πλαγιά, όχι πολύ ψηλά. Παντού γύρω τους, απλώνονταν η λευκή, άσπιλη καθαρότητα των χιονισμένων κορυφών και του συννεφιασμένου ουρανού. Το θέαμα ήταν τόσο μεγαλειώδες, που δεν μπορούσαν παρά να νιώσουν μικροί και ασήμαντοι μπροστά στην ήρεμη μεγαλοπρέπεια των βουνών.

Αν και τουρτούριζαν από το κρύο, φαινόταν όλοι καλά και ευτυχισμένοι. Ένας περαστικός χιονάνθρωπος, είχε σταθεί παραπέρα και τους κοιτούσε με ενδιαφέρον.

«Μάλιστα», έκανε ο Ανέμελος κοιτώντας τριγύρω. «Αν υπολογίζω σωστά, δεν απέχουμε πολύ από την κοιλάδα... Είμαστε στην μέσα πλευρά του Χιονόνερου, του μικρότερου από τα βουνά».

«Πολύ σωστά», συμφώνησε ο χιονάνθρωπος. «Και η κοιλάδα είναι από' κει», συμπλήρωσε καθώς έδειχνε με το παγωμένο του χέρι προς μια κατεύθυνση.

«Ναι, ευχαριστώ, το ήξερα αυτό», έκανε ο Ανέμελος.

«Καλά, εγώ να βοηθήσω ήθελα απλώς», είπε ο χιονάνθρωπος και απομακρύνθηκε μουτρωμένος.

«Από εκεί λοιπόν», είπε και ο βάρδος και ξεκίνησε να βαδίζει.

Λίγη ώρα αργότερα, ανακάλυψαν έναν τεράστιο, μεταλλικό όγκο να ξεφυτρώνει μέσα από το χιόνι.

«Μα την πίστη μου, βάζω το χέρι μου στην φωτιά πως αυτό είναι η άλλη άκρη από το τηλεσκόπιο του νάνου», είπε ο Γαλάζιος Τζακ.

Και πράγματι, ο μεταλλικός κύλινδρος κατέληγε σε ένα θολωτό, πολυεδρικό γυαλί. Πάνω του, έκοβαν ανέμελα βόλτες σειρές από λευκοζούζουνα και αράχνες του χιονιού.

«Σκέφτεστε αυτό που σκέφτομαι?», έκανε ο Σένεκ.

«Ωχ, ναι», αναστέναξε ο βάρδος. Μάζεψε απαλά με το χέρι του τα έντομα, και τα απίθωσε στο χιόνι.

«Όχι, όχι, μην με πλησιάζετε αβυσσαλέοι εφιάλτες των άστρων!», έκανε ο Γαλάζιος Τζόε και απομακρύνθηκε από τα έντομα με μια τρομοκρατημένη έκφραση στο πρόσωπο του.

Το γέλιο των υπόλοιπων ναυτών, τους συντρόφευσε ως τους πρόποδες του βουνού.

Όταν τελικά έφτασαν στην Ορμπέκε, ανακάλυψαν πως η Γριά-Χάντρα είχε επιστρέψει μοναχή της, σέρνοντας από πίσω την σχεδία τους.

Ο Ανέμελος, εξέθεσε στην Αίθουσα της Βροχής τα ευρήματα τους και διηγήθηκε τις περιπέτειες τους με κάθε λεπτομέρεια.

Ο Άρχοντας Σένεκ, συνάντησε ξανά την Αρχόντισσα Λίλιθ. Κανείς από τους δυο δεν μίλησε. Αγκαλιάστηκαν και απομακρύνθηκαν από την πόλη, δυο μοναχικές φιγούρες που κατευθύνονταν προς τα βουνά.

Όσο για τον Σείριο και την Ασλίσ, ξόδεψαν την τελευταία ταξιδόσκονη που είχε απομείνει στο πουγκί, με την πυξίδα να δείχνει τον τελικό προορισμό: έναν ναό, στην κορυφή ενός λόφου, στην Γη της Γαλήνης.

Και έζησαν αυτοί καλά...

Ο κόσμος γεννήθηκε μέσα από μια παπαρούνα

Από τα ρητά του Άρχοντα.

Αφού στράγγιξε το άνθος, ο Σείριος προσέφερε τον ζωμό του -που χωρούσε άνετα σε μια δαχτυλήθρα- στην Αραχνοϋφαντη. Η κατάρα θεραπεύτηκε μονομιás και οι δυο σύντροφοι βρέθηκαν ξανά μαζί.

Η Ασλίς, αποκάλυψε όσα της είχε πει ο Γριφουργός:

«Αυτό που ζητάς, κόρη μου, είναι ένα ξόρκι μεγάλο. Σαν να λέμε, χαλάει την ισορροπία του σύμπαντος, την ζυγαριά που στηρίζει ο Κριτής κάπου κρυμμένος στα άχρονα νεφελώματα της Ονειροχώρας από την αυγή του Χρόνου».

«Μπορώ να πλέξω γύρω σου αυτό το ξόρκι, αλλά θα ολοκληρωθεί μονάχα όταν βρεθεί το βασικό συστατικό, αυτό που θα βαρύνει την ζυγαριά προς το μέρος σου! Θα πρέπει να ακολουθήσεις τον βάρδο που παλεύει να συμπληρώσει το άλλο του μισό· αυτό είναι μια πράξη δικαίου, η ολοκλήρωση ενός έρωτα, που γέρνει την ζυγαριά προς εκεί που πρέπει να γείρει. Αν προσφέρεις ένα χεράκι βοήθειας σε τρεις τέτοιες πράξεις, θα έχεις μαζέψει όλα τα συστατικά και η επιθυμία σου θα πραγματοποιηθεί...».

«Μια εμείς...», έκανε η Αραχνοϋφαντη.

«Δυο, ο Σένεκ και η Λίλιθ», πρόσθεσε η Ασλίς. «Άλλη μια...»

«Μην είσαι χαζή», γέλασε ο βάρδος. «Η τρίτη είσαι εσύ και το αστέρι σου. Αφού το είπε ο Άρχοντας των Γρίφων: κάθε έρωτας είναι μια μορφή δικαιοσύνης σε τούτο τον κόσμο!»

Η νυχτοπεταλούδα φτερούγισε ευτυχισμένη.

«Μα... αν έχεις δίκιο, τότε θα πρέπει να...»

Πριν προλάβει να ολοκληρώσει, ένα εκτυφλωτικό φως τύλιξε τα πάντα. Όταν ξανάνοιξαν τα μάτια τους, μπροστά στον λόφο στεκόντουσαν δυο αστραφτεροί δράκοι: ένας μοβ, με βελούδινα φτερά, και ένας ασημένιος με αστραφτερές φολίδες και λευκά κέρατα, που έλαμπε με το φως χιλίων άστρων.

«Τι γλυκό», έκανε η Αραχνοϋφαντη.

Στράφηκε προς τον βάρδο.

«Και τώρα?», είπε χαμογελώντας. «Τι ακριβώς έχεις στο μυαλό σου?»

Ο Σείριος έβγαλε από το σακίδιο του την σφαίρα που είχε βρει στο παιχνιδάδικο της Γιελόσσα. Μέσα, αν και κάπως ταρακουνημένη, ξεχώριζε η πόλη της Αρμονίας με τα άσπρα σπίτια και τις γαλάζιες, κεραμιδένιες στέγες.

«Ένα τελευταίο ταξίδι», μουρμούρισε. «Απλά θέλω να δω αν μια πόλη βρίσκεται στην θέση της...»

Και σκαρφάλωσε στην πλάτη της Ασλίς, που δοκίμαζε ενθουσιασμένη τα νέα της φτερά.

«Τα μοναχικά ταξίδια να τα ξεχάσεις», είπε η Αραχνοϋφαντη και καβάλησε το άστρο, που θαύμαζε τις λεπίδες του.

Ο βάρδος γέλασε.

Οι δυο δράκοι, έτριψαν στοργικά τις μουσούδες τους και με ένα σάλτο, απογειώθηκαν πετώντας προς το ηλιοβασίλεμα.

Και κανείς στα μέρη εκείνα δεν ξανάκουσε γι' αυτούς.

Και έζησαν αυτοί καλά...

Τέλος

Καλή σας Νύχτα

